

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Gene_Deweese_-_StarTrekTNG_-_Strážci_míru.pdb

PDB Name: Strážci míru
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.3.2003
Modification Date: 28.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Kapitola jedna

"To byla jenom honba za stíny, Jedničko, ale musím přiznat, že nejsem zase tak úplně nespokojený."

Vlastně kapitán Jean-Luc Picard rozhodně nevypadal "ne tak úplně nespokojený". Díky tomu, že se nepatrně usmíval, působil jeho normálně vážný výraz rozhodně uvolněně, když skládal šlachovité tělo do pohodlného kapitánského křesla. Přes hlavní obrazovku plynule ubíhaly řídké hvězdy tohoto odlehlého sektoru v rameni Orionu, jak se Enterprise hnala k nejbližší hvězdné základně vzdálené stovky parseků.

Komandér William Riker, usazený po Picardově pravici, se usmál. "Jednání s Ferengy není zrovna z nejpříjemnějších i za těch nejlepších podmínek."

Picard kývl, při té vzpomínce mu na chvíli ztvrdly rysy. "Rozvíjíte své nadání pro zdrženlivost, Jedničko. Já osobně bych rozhodně neměl nejmenší námitky, kdybych to jméno po zbytek kariéry už nikdy neslyšel."

"Dívejte se na to takhle, pane," řekl Riker, "nenašli jsme žádné důkazy, že by Ferengové podnikali i v tomto sektoru, ale objevili jsme dvě dříve neznámé planety třídy M a s oběma by Federace mohla navázat kontakt už během několika generací."

"Ano, kapitáne," přihlásil se nadporučík Dat od přední stanice ve snaze být nápomocen, "žádnou misi, při níž někdo objeví víc než tři miliardy rozumných bytostí, nelze považovat za 'honbu za stíny'."

Riker se na androida podíval a usmíval se přitom. "Překvapuje mě, že to řčení znáte, pane Date."

"Právě naopak, komandéře, neznám je. Když je kapitán poprvé použil, byl jsem dost zmatený. Podle mých informací nelze Ferengy, i když jejich žebříček hodnot neodpovídá tomu federačnímu, považovat za 'stíny' v tom smyslu, že jsou snad necivilizovaní, barbarští či primitivní. Nebo snad že by nepatřili mezi skutečné bytosti. Proto jsem usoudil, že tato fráze musí být obratem v lidské řeči, který v mém programu chybí. Nicméně následná výměna názorů mezi vámi a kapitánem mi, jak doufám, umožnila odhadnout přibližný význam."

Riker se zasmál. "A ten význam tedy je?"

Dat se nadechl a narovnal se v křesle, jako by byl student, kterého vyvolali, aby zarecitoval básničku. "Projekt, který neuspěje, protože informace, která způsobila, že byl projekt vůbec spuštěn, byla chybná či nějakým způsobem zavádějící," odpověděl a tázavě pohlédl na Picarda.

"Velmi správně, pane Date," prohlásil kapitán s náznakem úsměvu. "Ještě jsem to neslyšel definovat přesněji - zvláště od někoho, kdo tento výraz zaslechl teprve před pár minutami."

"Děkuji, pane, ale byl jsem navržen k -"

Náhle se Dat odmlčel a zářící zlaté oči se mu neznatelně rozšířily, jak na displejích na panelu před ním bleskla předběžná zpráva. Prsty mu krátce zatančily po panelu, aby informaci potvrdily a rozšířily.

"Kapitáne," ozval se android, "scannery ukazují přítomnost artefaktu, který má značnou hmotnost, kurz nula jedna dva na nula nula pět."

"Další vesmírná loď?" zareagoval Picard. "Neříkejte, že to jsou Ferengové."

"Hmotnost odpovídá menší vesmírné lodi, pane, ale je bez pohonu."

"Vrak?" Picard se v křesle narovnal a lehce se předklonil.

"To je možné, pane, ale z této vzdálenosti -"

"Tak to bychom se měli přiblížit. Pane LaForgi, upravte kurz podle souřadnic."

"Rozkaz, pane." Poručík Geordi LaForge, jehož tenký stříbřitý visor zakrýval prázdné bělmo slepých očí, bezchybně natákal kurz.

"Pane Date, dejte ten objekt na obrazovku, maximální zvětšení."

"Hotovo, pane, ale z této vzdálenosti se nedají rozeznat žádné podrobnosti."

Picard zašilhal na obrazovku s nezřetelnou, beztvářou tečkou uprostřed. Přes orlí rysy mu přeletěl záblesk netrpělivosti, což se občas stávalo při oněch vzácných příležitostech, kdy si byl nucen uvědomit, že ačkoliv Enterprise pohání znamenitá technika, pořád to nejsou kouzla a čáry. Technika měla jisté hranice a to, že mohl vydávat rozkazy, neznamenalo, že i když budou splněny, výsledky budou tak dokonalé, jak doufal.

"Poručíku Worfě," Picard vstal a obrátil se k zadní části můstku, kde Klingon sledoval vědecké stanice, "nějaké známky živých bytostí?"

"Zatím ne, pane. Ale -"

"Já vím, poručíku, 'ale z této vzdálenosti' si nemůžete být jistý."

"Ano, pane," zaduněl Worf na souhlas, "ale já chtěl říct, že ačkoliv ještě senzory nezachytily žádné živé bytosti, na

palubě plavidla je zřejmě fungující zdroj energie."

"Teď se někam dostáváme," prohlásil Picard. "Poručíku Jarová, navažte spojení."

"Volací frekvence otevřeny, pane," odpověděla blondáta šéfka bezpečnosti od taktické konzole těsně nad a za velitelským stanovištěm.

"Pane LaForge, poslední milion kilometrů pokračujte na impulzní pohon. Bez dalších rozkazů se nepřibližujte na víc než deset tisíc kilometrů."

"Rozkaz, pane, deset tisíc kilometrů."

"Neodpovídají, pane," ohlásila Jarová, skloněná nad taktickou konzolí.

"Pokračujte ve sledování, poručíku, a vysílejte naše mírumilovné záměry, ve všech jazycích, na všech frekvencích."

"Ve všech jazycích, na všech frekvencích, pane." Tečka uprostřed obrazovky se začínala zvětšovat. Picard a komandér Riker popošli o pár kroků a postavili se vedle Data a LaForge na předních stanovištích, jako by tím, že přistoupí blíž, mohli uspišit její zvětšování.

Otevřely se dveře předního turbovýtahu a na můstek vešla poradkyně Deanna Troi. Tmavé vlasy dnes měla rozpuštěné - hotová záplava kudrn místo vážného, staženého účesu, který v poslední době začala nosit. Připojila se k nim a postavila se vedle Picarda.

"Cítím ve vašich myšlenkách očekávání, Jean-Lucu," podotkla tiše.

Picard ukázal na obrazovku. "Něco tam je. Za pár minut to uvidíme."

Deanna přikývla, pohlédla na obrazovku a pak nevědomky sklouzla pohledem z obrazovky na Rikera - a rychle se zase zadívala na objekt.

Tečka se stále zvětšovala. Dat promluvil první, jeho přesný hlas prozrazoval ovládanou směs zvědavosti a rozpaků, která se ho zmocňovala, kdykoliv se setkal s něčím novým, něčím, co nebylo obsaženo či vysvětleno v jeho fenomenální rozsáhlé paměti.

"Nevidím žádný zjevný pohonný systém, kapitáne. Nepřipadá vám zvláštní, že plavidlo bez pohonného systému může být nalezeno téměř parsek od nejbližší hvězdné soustavy?"

Picard kývl a přistoupil blíž k holografickému obrazu.

"Pohonné systémy nemusí být vždycky tak zřejmé jako gondola pro warp," poznamenal Riker. "Například naše vlastní impulzní motory."

"Vystupujeme z warpu, pane," informoval LaForge, a o chvíli později se obraz zamihotal a ustálil. Tečka, která se nyní zvětšovala velmi rychle, začínala nabírat tvar a podrobnosti, jež mohly zachytit i oči méně bystré, než měl Dat. A opravdu nebyly vidět žádné pohonné jednotky. Zpočátku, když se obraz začal rozšiřovat, Rikerovi to připomnělo hrubou, nezaoblenou verzi talířové sekce Enterprise, oddělené a plující volně prostorem, ale teď viděl, že plavidlo je ve skutečnosti hranaté, vlastně připomíná takovou vesmírem letící krabici. Nejenže nemělo pohonné jednotky, ale nebyly na něm ani žádné porty či otvory, dokonce nerozeznával jedinou značku či symbol.

"Senzory ukazují, že tam není žádný život, kapitáne," hlásil Worf od zadní stanice, "a je to velice staré."

"Jak moc, poručíku?" zeptal se Picard, aniž se otočil od obrazovky.

"Aspoň deset tisíc let, pane."

Picardovi po zádech přeběhlo lehké zamrazení. Přesto, že v kosmu strávil několik desetiletí, ještě nedospěl do stavu, kdy by nové objevy, nové ukázky skutečné velikosti a rozmanitosti vesmíru, dokázal považovat za rutinu. Znal pár kapitánů, kteří tvrdili, že po první stovce hvězdných soustav či stovce nových živých forem tam venku už není nic, co by je ohromilo, co by jim dodalo stejný vzrušující pocit úžasu, jaký jim poskytla jejich první plavba mezi hvězdami. On k nim nepatřil. A doufal, že ani nikdy patřit nebude. Kdyby k tomu došlo, byl by čas odejít ke stolu na stanici, předat velení někomu, kdo stále cítí vzrušení a ohromení, kdykoliv se podívá na ty miliardy hvězd, na ty biliony krychlových parseků, které ještě bylo třeba propátrat.

"A ten fungující zdroj energie, poručíku Worfe?"

"Běžná antihmota, pane, a zdá se, že zásobuje energií značný počet jednotlivých přístrojů."

"A funkce těch přístrojů?"

"Neznámá, pane. Fungují na extrémně nízké úrovni a spotřebovávají jen málo energie, jako by nebyly plně funkční."

Picard se zamyšleně zamračil. "Může jít o nějaký hibernační přístroj pro pasažéry nebo posádku? Při cestování mezi hvězdami na lodi s podsvětelným pohonem by posádku a pasažéry téměř určitě udržovali v uměle navozeném bezvědomí."

Worf zachovával mlčení, ale to, jak koutkem oka mrkl na Picarda, naznačovalo, že pouze lidé, a nikoliv Klingoni, vyžadují takové rozmazlování.

Další minutu se obraz rozrůstal, až téměř vyplňoval celou obrazovku.

"Ani stopy po nějakém pohonu, pane, dokonce ani po impulzním," hlásil Dat, "ani tam zřejmě není nějaké funkční řízení polohy. To plavidlo volně pluje rychlostí přibližně jednu obloukovou sekundu za minutu. Bez ovládání provede plný oběh za tři roky, sedmdesát sedm dní, devět -"

"Děkuji, pane Date," přerušil ho Picard a studoval objekt na obrazovce. Dokonce ani z této vzdálenosti neviděl nic, co by připomínalo senzory, nebyly tu žádné vnější výstupky ani zřejmé otvory.

"Deset tisíc kilometrů a držíme se, pane," oznámil LaForge.

"Pořád žádné údaje o živých bytostech, poručíku Worfe?"

"Žádné, pane, na žádné úrovni. Pokud tam byly nějaké bytosti v hibernaci, tak už jsou mrtvé."

"Skutečný pohyb plavidla vzhledem k nejbližším hvězdám, pane LaForge? Ukazuje jeho trajektorie na soustavu, odkud vyletělo?"

"Ne, pane. Jeho přímočarý pohyb je vzhledem k místním hvězdám v podstatě nulový."

Picard se zamračil.

"Vnitřní struktura a atmosféra, pane Date?"

"Vnitřek je rozložený zhruba v podobě šachovnice, pane, s velmi úzkými chodbami, které křížují celé plavidlo. Zdroj energie je na antihmotu, je umístěný uprostřed, je lehce odstíněný a obklopený -"

"Lehce odstíněný, pane Date?"

"Štíty jsou méně výkonné než ty na Enterprise. Následné záření mohlo, při dlouhodobém působení, mít škodlivé účinky na zdraví těch, kdo se vyskytovali na palubě."

"Mohlo je to zabít? I v hibernačních komorách?"

"Za deset tisíc let by to bylo možné, pane."

"Ale neznamená nebezpečí pro případné návštěvníky?"

"Jako jsme třeba my, kdybychom se tam přenesli, abychom si prohlédli vnitřek toho plavidla na vlastní oči? Myslím, že ne, pane."

"Nuže dobrá, pane Date," prohlásil Picard a lehce kývl. "Pokračujte. Je tam něco, co by připomínalo kabiny?"

"Ne, pane. Nikde v tom plavidle není žádná atmosféra."

"Atmosféra chybí schválně, nebo je to porucha?"

"To se nedá určit, kapitáne, aniž bych se na to podíval osobně."

"Ještě něco?"

"Poblíž středu je druhé, menší množství antihmoty. Je odstíněná ještě hůř než ta předchozí, ale protože je jí méně, nepředstavuje o nic větší riziko z ozáření než ta větší část."

Picard se zamračil. "Co třeba zbraň?"

"Možná, kapitáne. Je tu jistá funkční podobnost s našimi fotonovými torpédy, ale soudě podle umístění téměř uprostřed plavidla neexistuje způsob, jak to odpálit."

"Z toho, co jsem zatím slyšel," prohlásil Picard, "by se odnikud z tohoto plavidla nedalo nic odpálit, leda s pomocí transportéru. Zatím jste nenašli žádný otvor, že ne?"

"Ne, pane, ale to neznamená -"

"Já vím. Pevně uzavřené dveře nebo zbraňové hlavě se z této vzdálenosti nedají zachytit. Ale i kdyby tam byly dělové hlavě, jediná zbraň na jinak bezbranném plavidle nedává žádný smysl. Ani to, že tu chybí pohonný systém. Kdyby bylo plavidlo napadeno, nemohlo by uprchnout."

"Třeba to nepotřebovalo, pane," ozval se Worf. "Prostudoval jsem blíž některé údaje a teď mám dojem, že ukazují na nefunkční pozůstatky primitivního maskovacího zařízení."

Picard se prudce obrátil k vědeckým stanicím. "Nefunkční? Jste si jistý?"

"Jsem, pane. Ty údaje naznačují, že celý poslední stupeň toho zařízení - stupeň, který má skutečný maskovací efekt - buď úplně přestal fungovat, nebo vůbec chybí."

Picard se otočil a zamračil se na objekt - hádanku - na obrazovce. Několik sekund mlčel a v očích mu jiskřil hlad zvědavosti. Nakonec si v duchu povzdechl a couvl.

"Jedničko," promluvil náhle, "sežeňte výsadkový oddíl a přeneste se tam."

Riker se usmál. Picard věděl, že jeho první důstojník zahlédl tu jiskřičku v kapitánových očích, jiskřičku, která prozrazovala, že nebýt předpisů, Picard by byl výsadek vedl sám.

"Provedu, pane," řekl Riker, kývl na LaForge s Jarovou a rychle vykročil k přednímu turbovýtahu.

S aktivovanými ochrannými poli Riker, LaForge a Jarová vstoupili na plošinu transportéru. Riker dal znamení podporučíkovi Carpellimu u ovládacího pultu.

Na můstku se Picard zastavil těsně za nadporučíkem Datem, jenž byl stále u přední konzole.

"Přenášíme se, pane," sdělil mu Rikerův hlas.

"Hodně štěstí, Jedničko," popřál Picard s náznakem úsměvu. "Udržujte spojení."

"Budeme, pane," ujistil ho Riker. Při posledním slově se mu vytratil hlas, jak se ho zmocnil transportér.

Na chvíli zavládlo ticho, pak se ozval Worf: "Senzory ukazují, že výsadek dorazil na cizí plavidlo, kapitáne, jsou v zaměřené chodbě."

O chvíli později se znovu ozval Riker, jeho hlas zněl jen o trochu tišeji, než když mluvil v transportní místnosti, i když teď byl deset tisíc kilometrů daleko. "Opuštěné, jak jsme říkali, kapitáne," oznamoval, a o sekundu později: "Trikordéry potvrzují, že na palubě nejsou žádné živé bytosti, atmosféra ani gravitace. A žádná světla, kromě těch, co jsme si přinesli s sebou."

Následovalo krátké ticho, a potom: "Jsme v dlouhé, necelý metr široké chodbě. Kam až na obě strany dohlédnu, tak je rovná, ale vypadá téměř jako přístupová chodba k nějakému zařízení, spíš jako průlez než jako chodba. Na stěnách jsou panely, které vypadají jako -"

Odmlčel se. "Poručíku LaForgi, co kdybyste popisování převzal vy? Předpokládám, že vidíte víc než Jarová nebo já."

"Nejspíš ano, pane," připustil LaForge s lehkým pousmáním.

Chvilí neřikal nic, jen se rozhlížel chodbou a vstřebával džungli vlnových délek, které visor dodával přímo do zrakových center jeho mozku. Pro každého, kdo byl zvyklý na normální vidění, by to byl čirý chaos, ale léta zkušeností LaForgeovi umožňovala bez námahy vybrat obrazy, které chtěl, a nevšímát si shluků nedůležitých vlnových délek a nechtěných - prozatím - informací, jež poskytovaly. Výběrový proces po těch letech probíral už téměř automaticky, takže se na něj nemusel soustředit o nic víc než osoba s normálním zrakem, která by chtěla najít červený praporek mezi stovkou zelených, a o chvíli později ten, který bude kulatý, a ne čtvercový.

"Chodba se táhne přibližně padesát metrů v obou směrech," hlásil Geordi. "V pravidelných rozestupech jsou kolmé

chodby a nejméně tucet dveří - vlastně panelů - na obou stranách. Nejsou tu ale žádné značky, ani na panelech, ani na stěnách chodby. Dveře jsou dost velké, aby jimi mohly projít bytosti přibližně naší velikosti, nebo možná maličko větší. Nejbližší panel -"

"Kapitáne!" přerušil ho Worf a jeho dunivý hlas zněl naléhavě. "Přeneste je zpátky, hned!"

"Co -"

"Zařízení, ve kterém je ta menší část antihmoty, se aktivovalo! Při současné rychlosti dosáhne kritického stádia ani ne za minutu. Výbuch určitě zničí celé plavidlo!"

Kapitola dvě

Picard ťukl do odznaku na své uniformě a aktivoval tak komunikátor. "Transportní místnost," štěkl. "Přeneste výsadek zpátky, hned!"

Další ťuknutí. "Wille, přeneseme vás zpátky! Něco se tam stalo!"

Prudce se obrátil a vyšel po rampě k Worfovi u vědecké konzole. "Ta sekundární masa antihmoty, poručíku - máte přesné souřadnice?"

"Ano, pane?"

"Jakmile bude výsadek bezpečně zpátky, vyšlete tyto souřadnice do transportní místnosti."

S napětím čekal, až mu potvrdí Rikerův návrat. Ve chvíli, kdy ho uslyšel, rychle promluvil. "Transportní místnost!"

Zaměřte předmět na souřadnicích, které vám dává poručík Worf. Transportujte to co nejdál od cizího plavidla, jak to jen půjde. Okamžitě! Nemáte ani dvacet sekund!"

"Rozkaz, pane," ozval se po chvíli hlas podporučíka Carpelliho. "Zaměřuji, pane."

"Patnáct sekund do výbuchu, kapitáne," zaduněl Worf. "Podle údajů ten předmět velmi připomíná fotonové torpédo bez přídavného pohonu."

"Zahajuji transport," ohlásil Carpelli. "Předmět je transportován - teď."

"Pět sekund," řekl Worf. "Předmět opustil vrak, ale zatím ne -" Odmlka, jak se objevily nové údaje. "Vzdálenost objektu je teď pět tisíc kilometrů od vraku. Odpalovací sekvence pokračuje."

Náhle obrazovku zaplnil záblesk vzdálené anihilace, tak jasný, že překryl i obraz vraku.

"Odpalovací sekvence dokončena," uzavřel Worf. "Vrak vypadá nepoškozený."

Záře na obrazovce pohasla a znovu se objevil vrak.

O chvíli později se se zasyčením otevřel přední turbovýtah a z něj vystoupil výsadkový oddíl vedený zamračeným Rikerem.

"Co se stalo, kapitáne? Proč jste nás přenesli zpátky?"

"Něco - předpokládám, že vaše přítomnost - spustilo to antihmotové zařízení," Picard ukázal na obrazovku, kde většinu hvězdného pozadí stále ještě zakrývaly nepatrné částice zbylé po výbuchu.

"Nastražená výbušnina?" navrhl Riker se zdviženým obočím.

Při Rikerových slovech zvědavě vzhledl Dat, ale neřekl nic.

"Možná," připustil Picard, "ale pokud to tak bylo, byl to docela drastický případ přehnaného ničení. Kdybychom to nepřenesli, výbuch by byl zničil celé plavidlo."

Riker se ušklíbl. "Díky za dobře načasovanou akci, kapitáne."

"To nestojí za řeč, Jedničko."

"Vrátíme se tam zpátky?"

Picard se obrátil ke konzolám na zádi. "Poručíku Worfe? Zachytil jste nějaké další takové zařízení?"

"Kromě centrálního zdroje energie, pane, nejsou na celém plavidle žádné stopy po další antihmotě. Zůstává ale možnost nejaderných výbušnin."

"Není to pravděpodobné," vložila se do hovoru Jarová. "Pokud by takové zařízení existovalo, tak by určitě bylo navrženo tak, aby explodovalo dřív než zařízení s antihmotou. Vlastně ho mohli těžko navrhnout, aby vybuchlo po tom."

Picard kývl. "Souhlasím, poručíku. Po tak silné explozi by už ani neexistovalo. Na tak staré konstrukci ale nemůžeme přehlédnout možnost selhání. Samotný výbuch mohl docela dobře být jedním z nich."

"To si nemyslím, kapitáne," ozval se od vědeckých stanic Worf. "Údaje naznačují, že to byla sekvence navržená tak, aby skončila výbuchem antihmoty, který jsme viděli."

"Tak jaký byl jeho smysl?"

"Je zřejmé, pane," zaduněl Worf, "že měl zničit plavidlo a všechny bytosti, které by se nalézaly na palubě, nebo se k němu jen přiblížily."

"To dává smysl, pane," souhlasila Jarová, "pokud budeme předpokládat, že je to nějaká předsunutá vojenská základna. Autodestrukční zařízení jsou v historii mnoha světů docela běžná."

Picard se zamračil. "Vojenská základna? Bez prostředků k pohonu a jen s maskovacím systémem? A beze zbraní kromě jediného sebevražedného zařízení?" Rozhlédl se po můstku. "Date? Poručíku Worfe?"

"Nejsou tu žádné údaje, které by ukazovaly na přítomnost zbraní, pane," řekl Worf a pak dodal: "aspoň žádné zbraně, jaké známe."

"Ale existuje množství neznámých zařízení, která na objektu stále ještě fungují, pane," přihlásil se Dat. "Mohly by to docela dobře být zbraně. I když nejsou aktivované, údaje ukazují, že je do nich zabudované nějaké subprostorové vedení."

"Jaké?"

"To není známo, pane. Bez bližšího prozkoumání se to nedá určit."

"Fungují stále na stejné úrovni jako předtím?"

"To ano, pane," řekl Dat, když rychle přelétl panel. "Neukazuje to žádné změny."

Riker se obrátil tváří k Picardovi. "Potřebujeme se podívat líp, pane."

Picard chvíli mlčel, jen oči upíral na obraz před sebou. Pak kývl. "No dobře," řekl, "ale buďte připraveni návštěvu okamžitě ukončit."

V opuštěné chodbě na cizím plavidle se ob jevíli čtyři členové nového výsadečového týmu - Riker, Dat, Jarová a LaForge. Když je transportní pole propustilo, Geordi se na chvíli cítil dezorientovaný, dokonce se mu zatočila hlava, jak ucítil nedostatek gravitace. Drobná úprava ochranného pole způsobila lehký magnetický výboj, dost na to, aby získal přitažlivost - aby mohl spíš "chodit" než plavat. To, že tu nebyla atmosféra, na ně nijak fyzicky nepůsobilo, ale ticho, které je tak náhle obklopilo, bylo docela znepokojivé.

"Nemarněme čas," ozval se Riker a jeho hlas zněl díky komunikátorům podivně slabě, "a mějte ochranná pole zapnutá na nejvyšší výkon. Prozatím zůstaneme spolu. Nejdřív -"

"Jedničko," přerušil ho Picardův hlas, "váš návrat zřejmě znovu aktivoval tu autodestrukční sekvenci. I bez zařízení na antihmotu by to mohlo být značně nebezpečné."

"Rozumím, pane. Energie, kterou to používá, se nám ukazuje na trikordérech. Ihned to zkontrolujeme. Poručíku LaForgi, ved'te nás."

Geordi si prohlédl displej na trikordéru a pomalu se obrátil. "Tudy," řekl, když po chvíli vzhlédl, "ale pochybuju, že to budu potřebovat," dodal a ukázal na trikordér. "To záření, co uniká z jádra antihmoty, mi nejspíš k navádění bude stačit."

Lehce se zachvěl a vydal se úzkou chodbou. Ostatní ho jeden po druhém následovali. Záření, pro jeho visorem posílené smysly jasně a ostré, připomínalo ten kratičký zášleh, který projel Enterprise, když v dále vybuchlo autodestrukční zařízení z vraku, zášleh, který nikdo kromě něj - a senzorů na Enterprise - neviděl. Cestou přemýšlel o tom, že právě v takových chvílích, jako byla tahle, byl visor jak nejužitečnější, tak nejznepokojivější. Věděl, že záření z jádra antihmoty je v podstatě neškodné, jelikož mu nebudou vystaveni příliš dlouho, ale přesto na něj to ostré, jasné světlo mělo takový vliv jako dosud ještě žádný druh záření. Někde hluboko v jeho mysli to spustilo iracionální odpověď, strach, který jen těžko ovládal. Je to snad přirozená reakce na utkvělou představu, že záření je smrtelné? uvažoval.

Znovu se zachvěl a tu myšlenku zahnal. Zahnul kolem posledního rohu a zjistil, že stojí ne proti panelu, ale proti pevné přepážce. Pro visor jasně zářila, unikající záření ho téměř oslepovalo. Přenesl pozornost na trikordér, který stále držel v ruce, a viděl, že určil zdroje energie. Jedním bylo hlavní jádro antihmoty, umístěné asi deset metrů za a pod přepážkou, pod palubou a dvěma dalšími vrstvami štítů. Ten druhý, téměř překrytý zářením antihmoty, byl ihned za přepážkou. Zřejmě tu nikde nebyl žádný přístup, skoro jako by byla celá centrální sekce soběstačnou jednotkou, kterou v případě selhání bylo možné nahradit.

"Naše senzory ukazují, že jste skoro těsně u toho zařízení, Jedničko," ozval se v jejich komunikátorech Picardův hlas.

"Taky ukazují, že úroveň radiace stoupá. Jste v pořádku?"

"Zatím ano, pane," odpověděl Riker s pohledem upřeným na vlastní trikordér. "Ale nemyslím, že se nám povede to zařízení zkontrolovat, aspoň ne přímo. Budeme muset použít fázery, abychom se prořezali přepážkou, a to v současné době není moc moudré. Jak jste říkal, úroveň záření stoupá a hladina za přepážkou je skoro na nebezpečné úrovni."

Riker se odmlčel a chvíli si hrál s trikordérem. "Ale aktivita jádra stoupla jen trochu. Proč je záření -"

"Myslím, že to chápu, pane," skočil mu do řeči Dat, když vzhlédl od svého trikordéru. "Když jsme přenášeli to zařízení, co mělo vybuchnout, přenesli jsme také trochu okolního materiálu včetně části palubní desky, co na ní stojíme. A protože tahle paluba byla součástí štítu jádra, únik stoupl. Je také možné, že to, co zbylo z téhle vrstvy krytu, se díky molekulárnímu napětí spojenému s faktem, že byla část odříznuta transportním polem, rozpadá."

"Radím vám opustit oblast, Jedničko," řekl Picard tónem, který byl víc než pouhý návrh, "hned!"

"Ano, pane," odpověděl rychle Riker, "ale není důvod se přenášet zpátky na Enterprise."

"Možná ne - pokud se pohnete dost rychle sami."

"Už jdeme, pane," potvrdil Riker a kývl na ostatní. Geordi se s pocitem úlevy obrátil zády ke třpytivému záření. Věděl, že není smrtící, ale přesto mu šlo na nervy. "Když už je náš čas na palubě omezený, komandéře," přihlásil se Dat, jen co ušli pár metrů, "třeba by bylo lepší, kdybychom se rozdělili."

"To mě napadlo taky, pane Date," opáčil Riker po kratičkém zaváhání. "Zatím jsme tu viděli jen asi kilometr této chodby. Vy s poručíkem LaForgem si vezmete všechno, co je napravo od chodby, ve které stojíme. Já a poručík Jarová si vezmeme levou stranu."

Po pěti minutách to však začalo vypadat, že každá část každé chodby je stejně beztvářá jako ta, kterou viděli v první minutě po přistání. Dokonce ani Geordiho visor nedokázal rozeznat jeden panel od druhého, jednu stěnu od druhé, a trikordéry za každými dveřmi ukazovaly stejnou, ale neurčitelnou činnost. Něco - desítky, možná stovky těch stejných věcí - fungovalo na extrémně nízké energetické úrovni, na energetické úrovni tak mizivé, že dokonce ani z tak malé vzdálenosti trikordéry nedokázaly dodat spolehlivou analýzu obvodů. Daly se vysledovat náznaky, že zde probíhá subprostorové vedení, a to naznačovalo, že stroje byly prostě jen velké subprostorové vysílače, ale jiné údaje ukazovaly transportní obvody tak těsně propletené se subprostorovými, že to zřejmě byl jediný stroj, a ne, jak tomu však muselo být, dva oddělené.

Jediné obvody, které trikordéry dokázaly plně analyzovat, byly na samotných panelech - obvody, které by reagovaly na každý pokus o prolomení panelu tím, že by vyslaly mohutný elektrický výboj do stroje za sebou a nejspíš by ho

proměnily v hromadu šrotu.

Geordi se sklíčeně odvrátil od třetího, zdánlivě opět stejného panelu, když se paluba pod nimi lehce zachvěla. O chvíli později pocítili slabé vibrace. Geordi se prudce obrátil k jádru. Přes půl tuctu či víc pevných stěn, které ležely mezi ním a jádrem, viděl, že záření antihmoty zesílilo a proudí stěnami, jako by neexistovaly.

"Přeneseme vás zpátky!" zazněl v komunikátorech Picardův ustaraný hlas. "Čekejte!"

Pak se z transportní místnosti ozval Carpelli. "Zaměřuji Jarovou a Rikera - teď."

Nastalo ticho přerušené Rikerovým hlasem, jak s Jarovou sestupovali z transportní plošiny na Enterprise: "Kde je LaForge a -"

"Zaměřuji je, pane," řekl Carpelli a Geordi ucítil brnění, když ho zachytil transportní paprsek.

Ale brnění náhle zmizelo.

Pak vykřikl Carpelli: "Pane, ztratil jsem je! Něco -"

A z můstku zahřměl Worfův bas: "Kolem vraku se zapnuly vychylovací štíty, pane, a blokují transportéry!"

Kapitola tři

"Deflektory?" Picardův hlas byl směsicí nevěřícího údivu a hněvu. "Gawelski!" štěkl na mladého podporučíka s protáhlou tváří, který zaujal LaForgeovo místo u řízení. "Vezměte nás přímo na vizuální dosah, hned!"

Gawelski zareagoval skoro stejně rychle, jako by to byl udělal Geordi, Enterprise skočila a v několika sekundách překonala impulzní rychlostí deset tisíc kilometrů.

"Date! LaForgi!" vyjel Picard ostře. "Slyšíte mě?"

"Docela dobře, pane," ozval se v odpověď Datův nevzrušený hlas. "Zatím zřejmě nemáme žádné potíže. Něco však způsobilo, že se to plavidlo chvěje frekvencí dvanáct celých čtyřicet osm setin cyklu za sekundu. Naše trikordéry také ukazují, že antihmotové jádro značně zvýšilo energetický výkon."

"A uniká záření," dodal Geordi. "V této vzdálenosti od centra to není nebezpečné - zatím - ale ocenil bych, kdybyste nás odsud dostali, pane."

"Děláme všechno, co můžeme, poručíku," ujistil ho Picard.

"Analyzuji pole deflektoru, pane," hlásil Worf. "Zdá se, že je primárně navržený k tomu, aby blokoval transportní operace. Odpor proti palbě z fázérů bude minimální. Navrhuji zaměřit fázerový výboj přímo na generátory."

"Můžete zaměřit generátory, poručíku?" zeptal se Picard.

"Teď, když byly aktivované, tak ano, pane." Worf zaťukal na ovladače. "Zadávám souřadnice zbraňové stanici, pane."

Poručík Brindle, jenž ovládal taktickou konzoli, se tázavě podíval na Picarda.

"Ještě nestřílejte, pánové," zarazil je kapitán. "Pane Date? Poručíku LaForgi? Naše senzory ukazují, že záření neznamena okamžité nebezpečí. Souhlasíte?"

"Při současné úrovni," odpověděl Dat, "mi vůbec žádné nebezpečí nehrozí. Ale na Geordiho to začne mít nepříznivý vliv přibližně za dvacet sedm hodin."

"Dobrá," prohlásil Picard. "Poručíku Brindle, zaměřte fázery na souřadnice, které vám dodal poručík Worf. Nestřílejte, ale buďte připravený."

"Fázery zaměřeny, pane, připraveny k palbě."

O chvíli později se na můstek vrátili Riker s Jarovou. Brindle ustoupil, když se Jarová málem vrhla k taktické konzoli a rychle přelétla pohledem ovládací panel.

"Co chci, pánové," přikázal Picard, "je tolik informací, kolik mi jen můžete dát. Hlavně chci nějaké ujištění, že jestli vystřelíme na štítové generátory toho plavidla, nedočkáme se dalšího překvapení, něčeho ošklivějšího než to, co jsme zatím zažili. A to včetně vás, pane Date, poručíku LaForgi. Využijte situace a zjistěte, co půjde - ale opatrně."

"Ovšem, pane," potvrdil Dat. "Pokusíme se najít řídicí centrum. Myslím, že naše trikordéry -"

"Úroveň záření znovu stoupá!" skočil mu do řeči Geordi. "Vidím to."

"Vyčkejte s palbou na štítové generátory, poručíku Jarová," nařídil Picard.

"Čekám, pane."

"O kolik se úroveň záření zvýšila, poručíku Worfe?"

"Přibližně o deset procent, pane," odpověděl Worf. "Zřejmě je to důsledek vyššího výkonu, ne dalšího úbytku protiradiačních štítů."

"A kam ta nová energie jde, poručíku? Zachytili jste nějaké zbraně?"

"Zbraně ne, pane, ale ožívá nová oblast." Worf se odmlčel a studoval vědecké údaje. "Vypadá to na hibernační jednotku, i když tahle konkrétní část je tak silně odstíněná před senzorovým průzkumem, že údaje nelze považovat za spolehlivé."

Na zřejmě se probouzejícím vraku se Datovi rozšířily lesklé zlaté oči, když vzhlédl od obrazovky svého trikordéru.

"Kapitáne," řekl, "jestli se nemýlím, tak jsme necelých třicet metrů od té nově fungující oblasti, kterou popsal poručík Worf. S vaším dovolením to prozkoumáme."

"Povoluji, pane Date. A nemusím vám snad říkat, že máte být opatrní."

"Ne, pane. Děkuji. Geordi -" Dat se odmlčel a znovu se zadíval na trikordér. "Myslím, že se obnovuje atmosféra, pane."

"Má pravdu, pane," připojil se ihned Worf. "Třicet procent kyslíku, zbytek jsou inertní plyny. Při současném tempu by mohla dosáhnout pozemského standardu do pěti minut."

"Čtyři celé šedesát osm setin minuty," přisadil si Dat ve snaze být užitečný, přičemž stále sledoval trikordér. "Sázím se, že je to všechno napojeno na zařízení, které je v té hibernační jednotce," ozval se náhle Geordi. "Ta loď se probouzí a připravuje se. Jestli se pohneme, mohli bychom se tam dostat dřív, než se to úplně vzbudí, což by mohla být

nejbezpečnější chvíle."

"Pane Date, buďte -" začal Picard, ale náhle se odmlčel.

"Kapitáne?" Dat se ohlédl na Geordiho a pak si poklepal na komunikační odznak. "Kapitáne?" zopakoval, ale odpověď nepřicházela.

Geordi ho popadl za loket.

"No tak, Date, jdeme. Vypadá to, že teď máme zablokované i komunikátory, a tak je víc než rozumné dostat se tam dřív, než se ten tvor, ať je to cokoliv, probudí."

Geordi odolal nutkání vrhnout se po hlavě beztlížnou chodbou - co by se stalo, kdyby se přitažlivost, stejně jako atmosféra, náhle vrátila? - a neohrabaně se šoural za Datem. Android sledoval údaje na trikordéru. Dařilo se mu přitom vypadat když už ne půvabně, tak aspoň schopně. Geordi se podíval na vlastní trikordér a viděl, že tlak vzduchu stále stoupá. Procento kyslíku však začalo klesat a nakonec se zastavilo na dvaceti čtyřech procentech.

"Úroveň záření stále stoupá," poznamenal Geordi, když zahrnul za další roh v chodbě. "Jaký je můj limit teď, Date?"

"Přibližně dvanáct hodin při této úrovni, než se objeví zdraví škodlivé reakce, Geordi. Ale jsem si jistý, že nás odsud kapitán dostane dávno předtím."

"Taky doufám, ale podle toho, jak se věci v poslední době mají -"

Zarazil se, neboť dorazili k masivním dveřím. Byly dvakrát širší než ostatní panely první věc, která zřejmě odpovídala výrazu "dveře", ale jinak byly stejně beztvaré jako všechny ostatní. Geordi potřásl hlavou. "Ať už je to kdokoliv, rozhodně nevěří na čísla na dveřích."

"Bylo by přiřazení čísel k něčemu dobré?" zeptal se Dat, jenž již přejížděl trikordérem nahoru a dolů po dveřích.

Geordi se zasmál a překontroloval svůj trikordér. "Ne, Date, pochybuji, že by bylo. Ale pro případ, že sis nevšiml, tak se tlak vzduchu vyrovnal přibližně na sedmdesáti procentech pozemského standardu."

Stropní panely v chodbě bez varování ožily. Začaly vydávat slabé, nažloutlé světlo, pro lidské oči matné, ale androidovi stačila. O chvíli později se dveře otfýsly a odsunuly se do strany, kde zmizely v jednotvárné kovové stěně. Za nimi se objevil asi tucet plošin; sahaly do výše pasu a na nich stály hranoly zhruba připomínající rakve.

"Vypadá to, že jenom čekali, až zaklepeme, Date," poznamenal neklidně Geordi.

"Nebo až tlak vzduchu dosáhne nutné hladiny," poznamenal Dat a dělil pozornost mezi samotnou místnost a údaje trikordéru. "Nepochybně to jsou ta hibernační zařízení, co zachytil poručík Worf na svých přístrojích. Ovšem pořád tu nejsou žádné údaje o živých bytostech."

"To, co bylo uvnitř, umřelo?"

"Možná, ale i tak, z této vzdálenosti by se měly objevit zbytky organického materiálu -"

Stejně náhle, jako se dveře do chodby otevřely, přivrácená strana nejbližší rakvovité konstrukce sjela dolů a odhalila tak čalouněný vnitřek, dost velký, aby se tam vešlo jedno lidské tělo.

Ale uvnitř nebylo nic, jen změť pultuctu visících drátů a trubice.

Datovi se neznatelně rozšířily oči.

"Zvláštní," řekl. "I když tam nájemník očividně již dávno není, stroje se dál pokoušejí provádět určené funkce." Geordi pokrčil rameny a pořád se cítil trochu nespůj.

"Tak to prostě se stroji chodí," prohodil, ale pak, když si uvědomil, jak by jeho slova mohla být přijata, spěšně dodal:

"Samozřejmě s výjimkou zde přítomných."

Dat na chvíli znehybněl, jako by Geordiho prohlášení zpracovával. "Aha, ano, chápu. Tvoje druhá poznámka byla míněna jako omluva pro případ, že bych se rozhodl nechat se urazit tou první."

Geordi se přihloupě usmál. "Ale vlastně jenom k té první přivolala pozornost. Promiň."

Koutky Datových bledých rtů se zvedly zřejmě v pokusu o úsměv. "Omluva není nutná, Geordi. Lidé jsou prostě takoví."

Geordi se náhle zasmál a většina neklidu z něj spadla. "Máš úplnou pravdu, Date. Jsi si jistý, že nás chceš napodobovat tolik, jak říkáš? Pro klid duše se až příliš často chováme jako sloni v porcelánu."

Dat se opět na okamžik zamyslel a pak řekl: "Předpokládám, že to je další obrat v lidské řeči, takže možnost, že by ti divočejší z vás dupali jiným v nádobí -"

"Jenom další řečnický obrat, Date, pokud já vím. Ale než se dostaneme příliš daleko od tématu - další řečnický obrat - možná bychom měli prozkoumat zbytek." Ukázal na ostatní boxy, které považovali za hibernační komory.

Dat se rychle poradil s trikordérem. "Žádná aktivita a žádné údaje o živých bytostech," ohlásil. "A činnost v té první ustala taky." Odmlčel se a obrátil se ke dveřím v jinak jednoduché stěně. "Nicméně probíhá tu silná elektrická činnost, támhle za -"

Jako dveře z chodby, i tyto menší náhle vyletěly nahoru a odhalily tak menší místnost. Ta však, na rozdíl ode všeho, co zatím na palubě navštívili, zdaleka nebyla jednotvárná.

"Heuréka!" výskl si Geordi a ebenovou tvář mu rozdělil úsměv skoro stejně široký, jako byl visor.

Větší část protější stěny nahoře zabírala jakási obrazovka. Pod ní se táhla dvojité řádka ovladačů. Byly to skutečně jednotlivé kontrolky, každá s vlastním nerozluštitelným nápisem, nebyly to programovací panely jako na Enterprise. A uprostřed horní řady naléhavě blikalo jantarové světlo. Jak se na to Geordi díval, na obrazovce se objevila mapa - zřejmě mapa plavidla, na kterém se nalézali.

Uprostřed mapy, na místě, které podle Geordiho předpokladu odpovídalo antihmotovému jádru, se objevil jasně zelený kroužek, který blikal zároveň s jantarovou kontrolkou. Těsně pod zeleným kroužkem se ukázala řádka symbolů, zjevně nějaká zpráva.

"Únik radiace!" vykřikl Geordi a horečnatě přemýšlel, jak události posledních několika minut zapadly do sebe. "Kvůli tomuhle to všechno je! Když jsme přenesli tu bombu, oslabili jsme štíty! Tady na to pořád musí dohlížet počítač, který

si všiml zvýšené radiace, takže se rozhodl zapnout štít a udržet lidi venku. A teď se snaží vzbudit správce, aby to dal do pořádku. Jenže správce je pryč už dobře deset tisíc let a nikdo se nikdy nenamáhal to počítači sdělit." Zavrtěl hlavou. "Date, je nějaká naděje, že dokážeš vymyslet, jak téhle věci odpovědět?"

"To je dost těžké, Geordi. Počet možných odpovědí, i když jejich počet není nekonečný, nedokážu vypočítat dost rychle ani já. Kdyby existoval způsob, jak se spojit s počítačem Enterprise..." Potřásl hlavou.

Geordi si povzdechl. "Bál jsem se, že řekneš tohle. Kdyby tak existoval nějaký způsob, jak tohle všechno dešifrovat, možná bychom tomu mohli domluvit, aby to zvedlo štíty, než se tu usmažíme."

Pokusně ťukl na svůj komunikátor, ale odpovědi se nedočkal. "Pořád jsme odříznuti. A předpokládám, že štít, který blokuje naše komunikátory, taky blokuje fáze Enterprise. Jinak by už kapitán ty generátory rozmetl do prostoru a dostal by nás ven. Slyšel jsem, jak Worf zadává jejich souřadnice do taktické konzole, než nás to odřízlo, a Taša byla připravená."

"Došel jsem ke stejnému závěru, Geordi. Ale jelikož jsme uvnitř těch štítů, třeba se nám podaří zneškodnit generátory." Geordi kývl. "Zrovna jsem to chtěl říct." Krátce prohlédl obrazovku trikordéru a pak vzhlédl. "Tudy, myslím," a ukázal na prostředek plavidla. Pak se vydal z místnosti ven.

Než se dostal ke dveřím, položil mu Dat ruku na rameno. Androidův stisk byl jemný, ale pevný.

"Půjdu já, Geordi. Jak jsi sám správně poznamenal, generátory budou nejspíš poblíž antihmotového jádra, kde je zařízení nejsilnější." Mrkl na trikordér. "A přibližně před pětadvaceti sekundami se tempo opět zvýšilo. V této vzdálenosti budeš ještě několik minut v bezpečí, ale úroveň záření poblíž jádra je již příliš vysoká, abys to vydržel déle bez těžkého protiradiačního obleku. Já, na druhou stranu, se nejen dokážu pohybovat rychleji než ty, ale jsem schopen vydržet mnohem vyšší úroveň radiace bez většího poškození."

"Date -"

"Bylo by nelogické, abys mě doprovázel," Dat stále svíral mladému poručíkovi rameno.

"Já vím, Date, ale -"

"Ale je zcela lidské přát si to udělat, i když víš, že by to bylo kontraproduktivní?"

Geordi chvíli mlčel, pak kývl.

"Bude to něco v té naší pokřivené kolektivní psýše, řekl bych." Nadechl se. "Už běž, než tam bude moc horko i pro androida."

"Zkusím to," Dat sundal ruku z Geordiho ramene.

Když se obrátil k odchodu, začalo na panelu blikat druhé světlo, tentokrát jasně žluté.

Na obrazovce se zelený kroužek na chvíli rozšířil a pak zmizel. V rychlém sledu se objevila a zase zmizela dobře stovka dalších kroužků, všechny byly jasně žluté jako kontrolka.

Všechny až na jeden.

Pak zmizela i samotná mapa, na chvíli se objevil obraz Enterprise, ale i ten pak zmizel.

Po celém panelu začaly nepravidelně blikat desítky dalších světél. Pokud Geordi viděl, blikaly zcela náhodně. Najednou místnost zalilo světlo a oba muži ucítili ochromující sevržení transportéru.

"Pane Date! Poručíku LaForgi!" Picard marně plácal do komunikátoru, ale spojení s vrakem se mu znovu navázat nepodařilo.

"Kolem plavidla jsou teď zase plné štíty, pane," zaduněl Worf. "Žádný kontakt není možný."

"Prorazí naše fáze?"

"Když bude dost času a energie, tak ano, pane, ale to plavidlo určitě přidá energii, aby posílilo štíty. Výsledkem by byla zvýšená úroveň záření -"

"Možná nemáme jinou možnost!" zvolal Picard. "Poručíku Jarová, mějte fáze zaměřené na souřadnice štítových generátorů. Doktorko Crusherová, hlaste se okamžitě v transportní místnosti se vším, co budete potřebovat k léčení těžkých případů vážného ozáření antihmotou."

"Hned jsem tam, kapitáne," ozvala se Beverly Crusherová ze své kanceláře v nemocnici.

"Jedničko? Poručíku Jarová? Vy jste tam byli. Je tam něco, aspoň nějaká drobnost, na kterou si vzpomenete, co by nám pomohla?"

"Je mi líto, pane," Riker potřásl hlavou. "Byly tam jenom chodby a dveře, žádné kontrolky, žádné označení, na trikordérech se prostě neukázalo nic, co bychom už nevěděli ze senzorů Enterprise."

"Nic, pane," potvrdila Jarová. "Ale jestli dojde na použití fázérů, tak bych měla dva návrhy. Za prvé, měli bychom se dostat co nejbliž, než vypálíme, přímo na okraj jejich štítů. A za druhé, měli bychom zaměřit všechny fáze na souřadnice generátorů, nastavit je na maximální výkon a minimální rozptyl a vypálit ze všech zároveň."

"Zařídte to, poručíku," Picard ponuře kývl na souhlas. "Jestli to bude fungovat, pokud jejich štíty prorazíte dost rychle, následné zvýšení záření antihmoty bude nesmírně rychlé, ale také velmi krátké. Podporučíku Carpelli, připravte se zaměřit pana Data a poručíka LaForge ve chvíli, kdy se vypnou štíty. Dostaňte je ven, rychle!"

"Připraven, pane!"

"Poručíku Worfe, dosah štítů."

"Jedna celá tři kilometru, pane."

"Podporučíku Gawelski, vezměte nás na jedna celá čtyři kilometru."

"Rozkaz, pane."

"Poručíku Jarová, překontrolujte ty souřadnice."

"Ano, pane. Pole je kulovité a souřadnice přesně odpovídají středu toho pole, přibližně deset metrů od samotné antihmoty."

Picard se zamračil.

"Rozptyl fázerů -"

"Z této vzdálenosti to udržíme na méně než metr, i když vypálíme ze všech fázerů najednou."

"Doktorko Crusherová, už jste na místě?"

"Ještě ne, pane, dekontaminační jednotky jsou velké a já je chci mít na místě a připravené oba přijmout, jakmile se objeví. Zvláště u Geordiho by mohly rozhodovat sekundy."

"Toho jsem si vědom, doktorko!" vyštěkl Picard.

"Jsem si jistá, že jste, kapitáne, ale musíte taky vědět, že nezáleží na čase od tohoto okamžiku do útoku, ten nebude mít vliv na to, jak silně ozáření utrpí. Dokud nespustíte fázer, úroveň záření, i když je vysoká, bude nepochybně snesitelná, pokud se Geordi a Dat budou držet dál od jádra. Kritická bude úroveň záření během sekund mezi odpálením fázerů a chvílí, než je přenesou!"

Picard chvíli mlčel a pak kývl, i když s nemocnicí nebylo zapojeno vizuální spojení. "Máte samozřejmě pravdu, doktorko," prohlásil. "Dejte mi vědět, až budete připravená."

Napjatě začal přecházet a střídavě se díval na obrazovku a ohlížel se na neúprosně se tvářícího Worfa a stejně napjatou Jarovou. Čekání pro něj bylo vždycky těžké, ale teď, když cítil zodpovědnost za to, co se stalo, že dovolil těm čtyřem, aby se na vrak vrátili, že nezareagoval dost rychle při první známce nebezpečí, to bylo přímo utrpení. Ale neměl na vybranou. Kdyby se byl předtím rozhodoval o sekundu déle, kdyby nedovolil, aby mu zvědavost a netrpělivost zastřely úsudek -

"Připravena, kapitáne," sdělila mu Beverly Crusherová.

Napjal se ještě o zlomeček víc a pak se uvolnil, když poručík Jarová kývla, že je také připravena. "Podporučíku Carpelli."

"Připraven, pane," ozval se z transportní místnosti Carpelli.

"Poručíku Jarová, až budete připravená."

Další chvíle ticha, pak: "Fázery - teď, pane."

Na necelou sekundu vzplál prostor kolem vraku oslepujícím světlem.

Pak to bylo pryč a obrazovku vyplňoval vrak, nyní již bez ochrany.

"Štíty vyraženy, pane," ohlásila ostře Jarová a ta krátká slova byla protknuta vítězoslavným uspokojením. "Záření stále sílí, pane," zavrčel Worf. "Budeme muset zvednout naše štíty, jestli to bude pokračovat."

"Máte je, pane Carpelli?" zeptal se Picard.

Ale z transportní místnosti se nic neozývalo.

"Carpelli! Slyšíte mě?"

Další chvíle ticha, potom: "Nejsou tam, pane! Jsou pryč!"

Kapitola čtyři

Geordiho LaForge zaplavila úleva, když cítil, jak se ho zmocňuje transportní pole. O chvíli později byl jeho visor přetížen známým obalem kaleidoskopické dematerializační energie, který se kolem něj sevřel, vše se měnilo a posouvalo tak rychle, že nedokázal na nic zaostřit.

Ale i když kolem něj ještě vířila energie, uvědomil si, že něco je jiné, energie je jaksí matnější, méně ostrá. Ale nikdy to přece není úplně stejné, přesvědčoval sám sebe. Jako sněhové vločky, ani dvě cesty transportérem nebyly nikdy identické. Důležité bylo, že se kapitán Picard dostal skrz - a Geordi přece věděl, že to dokáže. Až je pole propustí, budou s Datem bezpečně zpátky v transportní místnosti na Enterprise.

Na chvíli byla jen nicota samotného transportu, pak další šmouhy chaotických energií, vlastně negativní obraz toho, co zažil před chvílí.

Ale pak, když planoucí energie pohasla, než se svět kolem něj stačil znovu poskládat, začalo to celé nanovo. A tentokrát byl rozdíl značně dramatický a děsivý. Jestli byla předtím energie matnější a méně ostrá, teď byla téměř oslepující.

A dosahovala frekvencí a vlnových délek, které Geordi dosud nikdy během transportu nezažil, možná dokonce ani za žádných jiných okolností. Energie vířila a plápolala, bušila mu do smyslů, svíjela se do zdánlivě nemožných vzorů, vzorů, ze kterých skoro šlel, vzorů, které přetrvávaly, vlastně s každou další sekundou sílily, takže toužil servat si visor z tváře.

Jelikož ho však svíralo transportní pole, nemohl hnout ani prstem.

Vyděšený těmi náhlými příznaky začal uvažovat. Došlo snad k interferenci záření antihmoty s funkcemi transportéru?

Zesílilo snad záření ve chvíli transportu natolik, že se nějak promísilo s energií, na niž bylo jeho tělo přeměněno?

Došlo snad k tomu, že záření antihmoty bylo nějak zabudováno do jeho těla? Byl tohle zdroj těch šílených vzorů?

Ale poslední myšlenka se mu málem ještě pořádně v hlavě neutvořila, když náhle pocítil uvolnění, nicotu, která přicházela s okamžikem transportu, a pak obrácený vír energie, která se stahovala jako ustupující záplava.

A nakonec se svět kolem něj opět ustálil.

Do senzorů visoru začaly opět kulhavě pronikat informace, které mohl vnímat.

První, čeho si všiml, bylo to, že, jak ostatně čekal, pronikavé, ostré záření antihmoty, v posledních chvílích na vraku tak silné, je pryč.

A před ním stále slabě zářila, jasně nelidská postava, Dat, pořád tam, kde byl, když se jich obou zmocnilo transportní pole.

Ale za androidem -

Geordiho vědomá mysl schopná zachytit a uspořádat tu prchavou, nemožnou změt' vlnových délek, která ho zahlcovala. Snažil se přiřadit tvary a barvy k těm, které znal z transportní místnosti Enterprise, ale to mu jen zmátlo vnímání a na chvíli se mu zatočila hlava, jak byl dezorientovaný. To jen přidalo k tělesné slabosti způsobené tou nebývalou cestou transportérem.

Pak náhle na ramenou ucítil Datovy silné ruce. Android ho zachytil a ustaraně k němu naklonil hlavu.

"Geordi, jsi v pořádku?"

Geordi natáhl ruku a zachytil se Datovy pevné paže, přijímaje od něj sílu a rovnováhu.

Na chvíli zaostřil pohled Datovo tělo. a nechal okolí, aby se usadilo do vzoru, do kterého si usmyslí.

A mezitím, než se vzor pročistil a ustálil, překvapeně si uvědomil, že takový vzor nezná.

Tepřve tehdy mu došlo to, co bylo naprosto zřejmé, totiž že je pořád ještě ve stavu beztlíže. A právě tohle, dokonce důrazněji než zřejmě neznámé okolí, mu prozradilo, že ať už jsou kdekoli, nejsou na Enterprise.

Ani nejsou nikde na vraku, došlo mu najednou. Nebylo to možné, i přes panující beztlížný stav. Nebyla tu ani stopa po ostré záři antihmotové radiace, která mu v posledních okamžicích na vraku doslova zahlcovala smysly.

Ale kde tedy jsou?

Pustil Datovu paži a otočil se kolem dokola, aby přes visor získal kompletní informace o okolí.

Ať byli kdekoli, stáli s Datem na jediném velkém transportním kruhu uprostřed velmi prosté místnosti. Horní část jedné stěny tvořila obrazovka, před níž stálo křeslo, tvrdé a funkční, s plochými hranatými opěrkami, ale nikde nebyly žádné ovladače.

Nicméně na neviditelné podpoře těsně pod obrazovkou bylo zavěšené něco, co bylo možné popsat jedinečně jako kostru přílby - vypadalo to jako malá stříbřitá polokoule na pěti dovnitř zakřivených výběžcích připomínajících prsty, které byly navrženy tak, aby sevřely hlavu.

Metr od zdi byla jediná hibernační komora, stejná jako ty na vraku, až na to, že tato neměla žádné vnější kontrolky. Byla otevřená a prázdná.

Do stěny naproti obrazovce bylo zabudováno to jediné, co nezapadalo do sterilní jednoduchosti místnosti - primitivní přechodová komora, která vypadala docela jako artefakt ze Země konce dvacátého či nejspíše začátku jednadvacátého století. Materiál byl podle toho, co Geordimu říkala spektrografická analýza, prostá slitinová ocel, nic tak složitého a nekonečně odolnějšího, jako byly slitiny, z nichž byly vyrobeny všechny povrchy, dokonce i křeslo. Komora byla dobře tři metry vysoká a o něco širší, zabírala polovinu stěny a vyčnívala na dva metry do místnosti.

"Geordi?" To byl Dat a v jeho normálně bezvýrazném hlasu se ozývala starost. "Nezachytil jsem nic, co by s tebou bylo tělesně v nepořádku, ale tvoje chování -"

"Jsem v pořádku, Date," vyhrkl Geordi a obrátil se k androidovi. Pak se nervózně zasmál. "Jenom mi chvíli trvalo, než mi došlo, že už nejsme v Kansasu."

"V Kansasu?" Dat se na něj podíval se zmateným zájmem. "Já jsem nikdy v Kansasu nebyl, Geordi. Jsi si jistý, že tvoje schopnosti nebyly nepříznivě ovlivněny tím, co jame zažili?"

"Jsem v pořádku, Date, teda vzhledem k okolnostem," prohlásil Geordi s nejistým úsměvem. "Jenom jsem udělal špatný vtíp. A nejasný. Čaroděj ze země Oz. Hlavně buď rád, že jsem ti neřekl Toto."

"Toto? Ale proč bys měl -" Dat se zarazil uprostřed věty a Geordi téměř viděl, jak se někde za těma zlatýma očima propojují obvod. "Aha, chápu, teď těm poznámkám rozumím, včetně toho, co jsi podle mě mnil jako slovní hříčku na moje jméno - ale musím přiznat, že myšlenkové pochody, jimiž jsi k nim dospěl, mi unikají."

"Bojím se, že to nebylo nic tak logického jako myšlenkový pochod, Date. Když jsem vyděšený, tak podobné věci prostě - vyplují na povrch. Těžko se to vysvětluje."

"To jsem čekal," zakončil Dat a mluvil téměř toužebně. "Obávám se, že ten proces, ať už je jakýkoliv, zůstane jednou ze záhad lidských bytostí, kterým ještě musím přijít na kloub."

"Jestli na to někdy přijdu sám, tak ti dám vědět," slíbil mu Geordi, narovnal se a znovu prohlédl místnost. "Mezitím tu máme pár záhad, které jsou důležitější než lidská přirozenost. Jako například kde jsme a jak se dostaneme zpátky?"

Náhle klepl na komunikační odznak. "Enterprise, tady je poručík LaForge. Ozvěte se."

Ale žádná odpověď se neozvala, ani na první, ani na desátý pokus, a Dat neměl větší štěstí. Ani když potvrdili, že vzduch je dýchatelný a vypnuli generátory ochranného pole, aby vyloučili i tu nejmenší interferenci, kterou by osobní ochranná pole mohla způsobovat, nedostalo se jim ani náznaku odpovědi. Usoudili, že ať jsou kdekoli, musejí být uzavřeni v dalším štítu, který blokuje komunikační, stejně jako je v těch posledních pár minutách blokovaly štíty vraku.

Nebo jsme mimo dosah, napadlo Geordiho, ale tuto myšlenku téměř okamžitě zavrhl. Vzhledem k tomu, že je sem dopravil transportér - sice vskutku zvláštní a vysokoenergetický, ale rozhodně transportér - bylo skutečně nemožné, že by se dostali z dosahu komunikátorů. I kdyby připustili rozdíly v cizí technice, dosah transportéru nemohl být tak velký.

Proto museli být odstíněni. Stačilo zbavit se štítu a bude možné znovu se spojit s Enterprise.

Ale nejdřív museli zjistit, co generuje ten štít.

"Pryč?" Picard se při Carpelliho slovech zlostně zamračil a žaludek se mu nepříjemně stáhl. "Nemůžou být pryč!"

"Ale oni jsou pryč, kapitáne!" zopakoval Carpelli. "Nerozumím tomu o nic víc než vy, pane, ale jsou pryč. Aspoň teď. Myslím, že tady byli, když štíty na tom vraku vypadly, ale -"

"Carpelli! Co se to, ksakru, snažíte říct?"

"Podle rozkazu," vykládal Carpelli a hlas měl ostřejší, jak se bránil, "jsem měl transportéry nastavené tak, aby se automaticky zaměřily na jejich komunikační, jakmile štíty vypadnou, bez ohledu na to, kde v té chvíli na vraku budou."

A tak to taky bylo. Zaměřili jsme je. Dat a LaForge se zjevně přesunuli skoro třicet metrů od místa, kde byli, když nás štíty odrážely, ale neměli jsme problémy je zaměřit. Jenže než jsme stačili zahájit transport - nemohlo to být déle než sekundu - než jsme stačili zahájit transport, oni zmizeli! Jejich komunikátory už se nám neukazovaly. Nic se nám neukazovalo."

"Jejich komunikátory musely selhat díky radiaci!" zvolal Picard. "Pořád jste je mohli přenést ze souřadnic, na kterých jste je už zaměřili!"

"Zkoušel jsem to, pane! Okamžitě jsem zahájil transport, ale nikdo tam nebyl! Nikdo a nic!"

"Pane," ozval se poručík Worf zezadu od vědeckých stanic, "údaje, které jsem právě zanalyzoval, ukazují, že ve chvíli, kdy štíty plavidla selhaly, probíhal už další transport, který očividně zahájilo něco na tom vraku."

Picard se ke Klingonovi prudce otočil. "Pořád ještě probíhá?"

"Nikoliv, pane."

"Dokážete zaměřit jeho polohu?"

"Ne, pane, ale muselo to být jedno z těch zařízení, kterých jsme si všimli předtím, jedno z těch, co byly připravené v záloze. Je zřejmé, že aspoň jedno z nich se někdy během té doby, co byly štíty spuštěné, plně aktivovalo. Ve chvíli, kdy štíty vypadly docela, muselo se automaticky zapojit."

"A kam je to poslalo? Co ukazují senzory v dosahu transportérů?"

"Nic, pane. Kromě toho cizího plavidla a samotné Enterprise nejsou v dosahu senzorů žádné hmotné předměty větší než zrnka mezihvězdného prachu."

"Tak kam -? Hledejte živé bytosti, kdekoliv v dosahu senzorů."

"To už jsem udělal, pane. Žádné tu nejsou, kromě těch na palubě Enterprise."

Picard náhle klepl na komunikátor. "Nadporučíku Date! Poručíku LaForge! Odpovězte!"

Ale žádná odpověď se neozvala.

"Počítači!" štěkl Picard. "Jsou nadporučík Dat a poručík LaForge na palubě?" Mohl je ten cizí transportér přenést na palubu do nějaké části lodi mimo transportní místnosti?

"Ne, kapitáne," sdělil mu o chvíli později bezvýrazný hlas počítače, "ani jeden není na palubě."

Picard spolkl kletbu a horečnatě přemýšlel. Kde jen můžou být? Byl připraven, jakmile by byli bezpečně na palubě Enterprise, stáhnout se a nechat vrak na pospas jeho přístrojům, ať už by se sám zničil nebo ne.

Ale teď se neodvažoval.

Ať už byli ti dva přeneseni kamkoliv, ať už to udělal transportér, jak ukazovaly Worfovy přístroje, nebo nějaké jiné, neznámé zařízení, udělalo to něco na tom zatraceném plavidle, které pořád víc a víc připomínalo past, a ne vrak.

A bez toho plavidla, bez jeho dosud fungujícího vybavení, které by mohli prozkoumat, by prostě neexistoval způsob, jak zjistit kam - nebo jak - byli přeneseni.

Neexistoval by způsob, jak je dostat zpátky.

"Poručíku Worfe, jaký je stav antihmotového jádra na vraku? Hrozí nebezpečí okamžitého přetížení?"

"Okamžité nebezpečí nehrozí, pane, ale jádro je nestabilní a úplně bez štítů. Naše palba z fázérů zřejmě odstranila většinu vnitřní vrstvy štítů a možná poškodila řídicí obvody hlavního zdroje."

"Strojovno!" zavelel Picard. "Předpokládám, že sledujete situaci. Potřebuju vědět, jestli se zdroj energie toho plavidla dá -" Odmlčel se a prudce potřásl hlavou. "Potřebuju vědět, za jak dlouho se zdroj energie na tom plavidle dá stabilizovat!"

"Ano, pane," odpověděl o chvíli později drsným hlasem hlavní inženýr Argyle, "děláme, co z téhle vzdálenosti můžeme, ale neexistuje způsob, jak určit přesně, k jak vážnému poškození došlo, když se nemůžeme podívat pořádně zblízka. A i pak je tu ten problém s cizí technikou -"

"Pane Argyle, nechci vědět, co nemůžete udělat! Já chci vědět, co můžete udělat!"

"Promiňte, kapitáne, ale za těchto okolností nikdo nemůže nic slíbit - aspoň ne s čistým svědomím. Já vám můžu slíbit jediné to, že uděláme, co budeme moci. A že bez ohledu na to, co zjistíme, nemůžeme udělat nic, abychom opravili ty cizí elektrické řídicí obvody, dokud nebude opravené odstínění jádra. Podle údajů, které teď dostáváme, bychom se nedostali ani v těch nejtěžších protiradiačních oblecích dost blízko k jádru, abychom mohli utěsnit víko na reaktoru, natož abychom prováděli nějaké složitější opravy. Nejdřív tam musíme poslat jeden z našich opravářských modulů s dálkovým ovládním a s nějakým slušným štítem, aby nahradil ten fáč, co do něj vaši lidi dělají díry."

"No dobře, nadporučíku Argyle," Picard si váhavě uvědomil, že hlavní inženýr má pravdu. "Zaříd'te to."

"Ihned, kapitáne. Pomocník hlavního inženýra Singh už je na cestě do skladu, aby vyzvedl dálkově ovládané moduly." Netrvalo ani pět minut a již byl první modul přenesen doprostřed smrtícího záření, ale Picardovi a mnoha dalším, kteří napjatě sledovali nepravidelnou aktivitu jádra a úroveň okolní radiace, to připadalo jako celé hodiny.

Geordi a Dat marně pátrali po důkazech štítu, o kterém si byl Geordi jist, že jim blokuje komunikátory, ale tu nebylo, trikordéry nezaznamenaly ani nejslabší náznak něčeho, co by potvrzovalo jeho existenci, ať už upravili ovladače, jak chtěli.

Nakonec, víc zmatení než odrazení, obrátili pozornost na místnost, ve které se nalézali.

A první objev jejich zmatek jenom ještě zvýšil. Přechodová komora nikam nevedla. Dala se snadno otevřít, ale rychlý průzkum s pomocí trikordérů ukázal, že zadní dveře nefungují. Ovládání bylo zatuhlé a za dveřmi, opět podle trikordérů, byla jenom neobyčejně pevná zeď samotné místnosti.

A v celé místnosti nebyly žádné dveře, žádné otvory. V tomto ohledu to bylo právě jako na původním vraku. Jediná cesta dovnitř nebo ven vedla přes transportér.

Pak se začali věnovat problému samotného transportéru a tomu, že tu nebyly žádné ovladače. Pokud nebyl plně

automatizován - nebo nebyli v něčem, co by odpovídalo vězeňské cele - tak tu nějaké ovládání být muselo. Byla tu, samozřejmě, ta přílba, což je vedlo k závěru, že zařízení musí být ovládáno mentálně. Ani jeden však zatím nebyl připraven prostě si přílbu nasadit na hlavu, i když nic, co trikordéry zachytily, neukazovalo na to, že by hrozilo okamžité nebezpečí.

Místo toho začali s pomocí trikordérů zkoumat transportér, neboť předpokládali - doufali - že obsahuje vedení, které se příliš neliší od toho, jaké používaly federační transportéry. S velkou dávkou štěstí bude transportér spíše připraven k použití, než by byl úplně vypnutý. V tom případě by i to minimální množství energie probíhající obvody vytvářelo vzory, které by jejich trikordéry dokázaly zachytit a rozpoznat. S ještě o trochu větší dávkou štěstí by mohli být schopni zachytit - a pak ovlivnit - obvody, které umožňovaly přepnout transportér z příjmu na vysílání. Ale i když obvody probíhalo dost energie, aby ji slabě zachytily na trikordérech, Geordi s Datem rychle zjistili, že obvody, které chtěli najít, prostě neexistují. Anebo pokud existovaly, byly buď zničené, nebo úplně vypnuté a neprotékala jimi žádná záložní energie.

Tento transportér nemohl odesílat. Mohl jenom přijímat.

"To je šílené, Date!" Geordi skoro křičel při pro něj zcela netypickém výbuchu zoufalství, když konečně překontrolovali údaje, které několikrát nasbírali. "Je to prostě šílené! K čemu je transportér, co nemůže vysílat?"

"Jako přijímač funguje docela dobře," namítl Dat rozumně, "a očividně byl navržen a sestrojen jen k tomu. Už to samotné je úžasné, vezmeme-li v úvahu jeho stáří."

"Jedna z věcí, co nepotřebuji," vyštěkl Geordi, "je, abys tu chválil úžasnou dovednost těch, co postavili tohle - tuhle past na krysy! Byli bychom na tom mnohem líp, kdyby to bylo míň úžasné!"

Dat se na Geordiho na chvíli zadíval a oči se mu rozšířily, jak ho ten výbuch lehce zmátl. "Jenom jsem řekl, co si myslím, Geordi. Je snad něco -" Zarazil se, jako by ho právě něco napadlo.

"Aha, chápu," pokračoval po chvíli. "Jestli se nemýlím, tak v lidské psychologii existuje výraz, který se dá aplikovat na tvoje současné rozpoložení: přenos nepřátelství. Podrážděný jsi ve skutečnosti kvůli nesnázím, do kterých jsme se dostali, možná jsi rozhněvaný na to zařízení, které nás sem poslalo, nebo možná i sám na sebe, žeš dovolil, aby nás to chytilo, ale přenesl jsi svůj hněv na předmět, který -"

"Date!"

"Ano, Geordi?"

"Další věc, kterou nepotřebuju, je přednáška z lidské psychologie!" zavrčel Geordi podrážděně. Ale když si všiml, že se mu Dat dívá upřeně do očí, nadechl se a provinile sklonil hlavu.

"Zvlášť když jsi nejspíš ušlápl hřebík na hlavičku. Promiň, že jsem na tebe tak vyjel."

"To je naprosto v pořádku, Geordi. Vždycky jsem rád, když můžu z první ruky pozorovat zvláštnosti lidské mysli."

Geordi se zasmál. "A ta je občas vážně moc zvláštní," prohodil, ale pak náhle vystřízlivěl.

A obrátil se k obrazovce a přílbě. "Asi to už nemůžu dál odkládat."

Znovu se zhluboka nadechl a sáhl po přílbě se stříbrnými výčelníky. Koneckonců, v této chvíli je to jediná logická věc. Ať už ta přílba udělá cokoli, tak jejich situaci už nemohla víc zhoršit.

Když sevřel ruku kolem jednoho hrotu, to, co přílbu drželo u stěny, ji pustilo. Geordi ji pečlivě prozkoumal, nejdřív svým spektroskopickým a mikroskopickým viděním, pak trikordérem, ale průzkum mu rychle odhalil jenom to, že ve stříbrné polokouli a pěti ohebných výstupcích se něco děje. Každým milimetrem té věci proudilo malé množství energie ve složitých vzorech, ale co ty vzory znamenají, to ani on, ani Dat nedokázali odhadnout.

Nakonec, nesměle, si Geordi nasadil přílbu na hlavu, přičemž ohnul dva z těch výstupků, aby se mu nedotýkaly visoru.

Dat neustále sledoval Geordiho i trikordér. Stál hned vedle, zjevně připraven okamžitě zasáhnout.

Ale nestalo se nic, jen stříbrný povrch přílby začal slabě, téměř nezatelně zářit.

Několik sekund stál Geordi nehybně, jen se v beztřížném stavu trochu kymácel.

Necítil nic.

Dokud -

Hluboko v hlavě ucítil slabé vzrušení.

Chtěl zvednout ruce k přílbě, ale odolal okamžitému impulzu si ji strhnout.

Ten pocit v hlavě, jakoby lechtání, zesílil a šířil se všemi směry, jak pronikal do těla, a změnil se ve slabé, téměř nezachytitelné pálení. Ve visoru to vypadalo jako lehoučká, všepromikávající záře, která mu připomínala působení senzorové sondy, až na to, že tohle bylo nějak jemnější.

A pak to zmizelo.

A obrazovka ožila, zprvu ji zaplňovala jen vířící duha. Zahrnovala celé pro lidi viditelné spektrum a ještě pár angströmů po obou stranách.

Zkušební vzor? napadlo Geordiho, ale než stačil zachytit něco srozumitelného, bylo to pryč.

A místo duhy se objevila planeta, která vyplňovala téměř celou obrazovku. Na chvíli, jen na chvíličku, Geordi v zápalu vzrušení zapomněl na všechno ostatní.

Země! Nějak jsme se dostali na oběžnou dráhu Země!

Pak chvíle vzrušení pominula a on skrze oblačné spirály zahlédl modř oceánů i pevnou bílou hmotu na pólech, které mohly být pozemské, ale pevniny rozhodně nebyly.

Byla to očividně planeta třídy M, ale stejně očividně to nebyla Země.

Chvilková euforie okamžitě pominula a nahradila ji nová, zlá předtucha. Ať už byli kdekoli, byli sem přeneseni proti své vůli a s největší pravděpodobností obyvateli této planety, kteří právě teď byli nejspíš na cestě, aby je chytili nebo zabili

Ale ta planeta nemůže být skutečná, přesvědčoval se Geordi. Počítač - nebo to, co se probudilo, když si nasadil přílbu -

mu vytáhl obraz Země z mysli a pak ho srovnal s nejbližší věcí, kterou našel ve vlastních paměťových bankách. Planeta nemohla být o nic víc skutečná než to, že by se dostali mimo dosah komunikátorů Enterprise.

Vrak je, koneckonců, skoro parsek daleko od nejbližší hvězdy, přesvědčoval se Geordi znovu.

Sem je z vraku přenesl transportér. Energetická pole, která kolem něj při přenosu vířila, byť byla neobvyklá a silná, to dokazovala.

A dosah transportérů dokonce i na cizí lodi se dal měřit na desítky tisíc kilometrů, ne na desítky bilionů.

A přesto -

Zkusmo si vybavil obraz Saturnu a jeho prstenců a očekával, že na obrazovce uvidí podobný, ale ne stejný tvar. Ale jeho námaha nezpůsobila žádnou změnu.

Obrátil se od obrazovky a přejel visorem každý předmět v místnosti.

"Date," zeptal se, "ukazuje tvůj trikotér, že se od chvíle, co jsem si tu věc nasadil, něco stalo?"

"Mnoho obvodů ve stěně za a pod obrazovkou se aktivovalo, ale žádnou funkci nelze určit."

Geordi soustředil pozornost na transportní kruh.

"A s transportérem se taky nic nestalo? Tam se žádné obvody neaktivovaly?"

"Žádné, Geordi."

Geordi zavrtěl hlavou a zoufalství se vrátilo. Bylo jasné, že když si přilbu nasadil, něco se stalo. Ale ne to, co chtěl, což bylo nejspíš stejně nemožné. Pokud tu neexistovaly vysílací obvody, tak je rozhodně nemohl vytvořit.

Ale pokud by existovaly...

Zamračil se a zobrazil si rozvody, jak nejlépe uměl, představoval si, jak v nich proudí energie.

Ale ani na jeho, ani na Datově trikotéru se pořád neobjevovaly žádné stopy po něčem takovém.

Geordi si náhle strhl přilbu z hlavy a podal ji Datovi. "Na, taky si to zkus," řekl a krátce androidovi vysvětlil, co se snažil udělat. "Někde ve tvých paměťových bankách musí být přesnější obrázek toho, jak takový transportní obvod vypadá, než na jaký se zmůžu já," zakončil, "tak možná budeš mít víc štěstí."

"Ovšemže to zkusím, Geordi, jestli myslíš, že to pomůže."

Geordi zavrtěl hlavou.

"Nemám nejmenší tušení, jestli to pomůže, Date, ale v této chvíli mě nic jiného nenapadá. Jestlis na něco přišel, tak si posluž."

"Chápu," Dat kývl a vzal si přilbu. "Myslím, že tomu, co navrhuješ, se říká 'výstřel naslepo', ne?"

Když si Dat nasazoval přilbu, Geordi se slabě usmál. "Můžeš tomu tak říkat. Ale ať už -"

Geordi se náhle odmlčel a přenesl pozornost na přilbu. Když se první výběžek dotkl Datova čela, stříbřitá polokoule přilby začala zářit, ale nebyla to ta téměř nezachytitelná záře, kterou vydávala, když si ji nasadil Geordi, teď přilba skutečně blikala.

"Date! Dej to dolů! Něco se děje!"

"To je v pořádku, Geordi," odpověděl Dat klidně a sundal ruce z přilby. "Jsem si vědom, že světlo zesílilo. Ale zatím necítím nic nebezpečného. Vlastně necítím nic, jen fyzický tlak toho přístroje."

Ale jak mluvil, záře ještě zesílila a začala pulsovat, blikání se stále zrychlovalo.

"Když jsem ji měl já, tak to tohle nedělalo," podotkl stále znepokojenější Geordi.

"Možná proto, že já jsem, taky stroj a jsem s tím přístrojem díky tomu kompatibilnější."

"Možná, ale možná taky ne. Když jsem ji měl na sobě, cítil jsem něco jako lechtání. Šířilo se mi to po těle. Jsi si jistý, že nic necítíš?"

"Zatím ne, Geordi." Dat se odmlčel a zvedl oči nahoru. Pulsování stále sílilo a zrychlovalo. "Nicméně pokud ti tvoje lidská intuice říká, že máš důvod být znepokojený, tak bych to asi měl -"

Náhle Dat ztuhl, jako by se proměnil v kámen, a na malém displeji Geordiho trikotéru začaly blikat nové, mnohem výraznější údaje.

Kapitola pět

Během první hodiny, kdy kolem antihmotového jádra na vraku instalovali nové štíty, klesl na krajích radiační únik na snesitelnou hladinu. Během téže hodiny se elektrické řídicí obvody, o nichž se šéfinženýr Argyle domníval, že jsou poškozené výstřely fázérů, zřejmě vzpamatovaly. Buď nebyly poškozené a kolísání energie odpovídalo "normálním" požadavkům, nebo byl na vraku velmi složitý a velmi rychle reagující autoopravný mechanismus.

Ale ať tak nebo tak, netrvalo ani pět minut a Riker, Jarová a Worf se už přenášeli na souřadnice, které podporučík Carpell zaznamenal během krátké chvíle, kdy byly transportéry zaměřeny na komunikátory obou zmizelých.

"Dvanáct hibernačních zařízení, kapitáne," hlásil chvíli později Riker, "žádné není aktivované. Jedna komora je otevřená a prázdná."

"Vidíte do všech komor, Jedničko?"

"Ne, pane, ale trikotéry -"

"Najděte způsob, jak se podívat dovnitř, Jedničko. Celá tahle záležitost je nemožná, takže jedna nemožnost víc - jako že Dat a LaForge jsou uvnitř jednoho z těch přístrojů, i když se neobjevují na vašich trikotérech není tak úplně nepravděpodobná."

"Ne, pane. Jenže je tu stěna doslova plná kontrolék. Ale nevím, jestli jsou propojené s těmi hibernačními komorami. A než začneme mačkat knoflíky, tak bych doporučoval, aby se sem přenesl šéfinženýr Argyle a tým specialistů na cizí technologie a udělali co nejpodrobnější analýzu. Když vezmeme v úvahu, co se už stalo, kapitáne, tak dám krk na to, že na tomhle místě číhá ještě spousta dalších překvapení."

Riker slyšel, jak si Picard zoufale povzdechl a ani se to nesnažil zakrýt, ale také věděl, že kapitán nedovolí, aby u něj netrpělivost zvítězila nad zdravým rozumem.

"Date!" Geordi skoro ječel, když se vrhl k androidovi a sahal po přilbě.

Ale bylo příliš pozdě. Než stačil přilbu popadnout, Dat se divoce zasmíval. Boty, stále zachycené magnetickým polem částečně reaktivovaného ochranného pole, se mu odtrhly od podlahy, takže se android bezmocně otáčel ve vzduchu. Ruce mu křečovitě vyletěly k přilbě, ale nedosáhl na ni. V rozevřených zlatých očích se mu náhle objevila zoufalá prosba. Pohlédl na Geordiho a oči se mu zavřely jako clona na fotoaparátu. Celé tělo mu znehybnělo, jako by se mu všechny svaly zároveň změnily ve vodu.

Datova charakteristická aura zmizela.

Geordi zoufale vyskočil do vzduchu a nějak se mu podařilo chytit Data za paži. Vzápětí popadl přilbu a prudce ji strhl Datovi z hlavy. Odhodil přilbu, popadl Data za druhou paži a oba se otáčeli ve vzduchu společně. Geordi kopal nohama, až zasáhl strop a podařilo se mu zachytit se botami o kov. Opatrně Data obracel, až dostal androidovy nohy také na kovový podklad.

"Date!" Bezmocně androida popadl za ramena, jako by do něj mohl násilím vlít život. "Date! Vzbud' se!"

Několik sekund připomínal android spíš hadrovou panenku a Geordimu bušilo srdce jako splašené.

Ale pak, konečně, Geordi ucítil, jak svaly Datovy paže pomalu získávají tonus, jako by se pomalu obnovovaly nervové spoje mezi svaly a mozem. Znovu se objevila Datova charakteristická aura, zprvu slabá, ale stále silila.

Dat náhle prudce rozevřel zlaté oči a zamrkal, skoro jako by sám znovu naskakoval, asi jako jistič.

"Date!" Geordi málem křičel. Odolal však nutkání zatřást androidovi rameny, aby urychlil probouzení, a zároveň ho pevně obejmout. "Vyděsils mě k smrti! Co se stalo?"

Dat dlouho jen mlčel, jako by prováděl vnitřní autokontrolu, což, jak si Geordi uvědomil, bylo nejspíš to, co android skutečně dělal.

Nakonec Dat, hlasem připomínajícím jen normální věcnou zvědavost, s níž neměnně reagoval na každou novou zkušenost či výzvu, řekl: "Já nevím, Geordi. Ještě nikdy jsem nic takového necítil. Ale jsem si téměř jistý, že kdybys mi tu přilbu nesundal ve chvíli, kdy jsi to udělal, tak bych byl - " Odmlčel se, jako by hledal správné slovo. Pak se mu znovu lehce rozšířily oči a on dokončil větu: "Tak bych byl trvale deaktivován."

"Ale teď jsi v pořádku?"

"Moje autokontrola neukázala žádné poruchy, ale nemůžu si být jistý. Budu vyžadovat kompletní prohlídku kvalifikovaným technickým -"

Náhle se Dat odmlčel a Geordi se lekl, že došlo k recidivě.

Ale pak cosi zaslechl, tlumené cvakání, a uvědomil si, že Datovo mlčení ukazuje pouze na to, že to android slyšel první. A přicházelo to z blízkosti přechodové komory.

Geordi se ještě otáčel a Dat už kontroloval údaje na svém trikordéru.

"Tři humanoidní živé bytosti," hlásil android o chvíli později, "přibližně dvacet metrů - tímhle směrem." Ukázal přímo na komoru.

Geordi prudce zvedl vlastní trikordér a najednou ho napadlo, proč ho za celou tu dobu, co tady vězel, nenapadlo zkontrolovat údaje o živých bytostech. To, že na vraku žádné nebyly, ještě neznamenal

Údaje na trikordéru ho zarazily.

Dat měl pravdu, ale něco vynechal.

Dvacet metrů daleko byli skutečné tři humanoidní živočichové, byli nehybní, ale několik kilometrů za trojicí, roztroušeni v prostoru o objemu skoro krychlový kilometr -

"Date! Jsou jich tam stovky! Stovky humanoidních bytostí!"

"Ano, Geordi, ale jen tři jsou nedaleko a blíží se." Což bylo samozřejmě správné - a logické. Geordi odstínil stovky vzdálených živých bytostí a soustředil sety tři poblíž, takže viděl, že nehybné jsou pouze dočasně.

Už se zase blížily. Brzy zaklepou na dveře - nebo na stěnu, jelikož po nějakých dveřích tu stále nebylo ani stopy.

Ale pak se zastavily a znovu se ozvaly tlumené zvuky.

"Geordi," řekl Dat s očima stále upřenýma na displej trikordéru, "myslím, že na druhé straně stěny je stejná přechodová komora a že ty živé bytosti do ní právě vstoupily a zavřely vnější dveře. Zvuky, které slyšíme, i když jsou silně ztlumené, protože ta stěna má zřejmě vybavení k odstínění zvuku, jsou docela stejné, jako byly ty, když jsme my otevírali a zavírali tyhle vnitřní dveře."

Zvuky byly příliš slabé, aby Geordi rozeznal jeden od druhého, ale automaticky předpokládal, že Dat má pravdu.

Koneckonců, mít přechodovou komoru na vnější straně slepé zdi dávalo úplně stejný smysl, jako mít stejnou komoru na vnitřní straně téže zdi. Když už nic jiného, aspoň ta bylo symetrické.

Geordi potřásl hlavou, rozdělil svou pozornost mezi přechodovou komoru a údaje na trikordéru a čekal.

A uvažoval.

Je to snad uvítací výbor?

Nebo něco jako policejní oddíl, který se přišel podívat, kdože to spustil poplach?

Nebo, což by bylo ještě horší, to byli lovci, kteří se přicházejí podívat, koho že to lapili tentokrát?

Váhavě vytáhl od pasu fázera a nastavil ho na omráčení. "Date," zašeptal, "ať jsou ti lidé kdokoli, mohli by to být přátelé nebo smrtelně nebezpeční nepřátelé nebo cokoliv mezi tím, tak by možná bylo dobré, kdyby byl jeden z nás mimo dohled, až a jestli se sem dostanou. A jelikož ty reaguješ tak asi desetkrát rychleji než já, tak jsi logický kandidát."

Dat se chvíli tvářil nechápavě, pak kývl. "Chápu. Chceš, abych tě 'kryl'."

"Něco takového, ano."

Dat také nastavil fázor na omračení a bez váhání došel k nejbližší stěně, kde se schoval za podstavec hibernační komory.

Geordi Data následoval ke stěně, ale postavil se asi dva metry před přechodovou komoru.

A čekali.

Za stěnou se tři živé bytosti seřadily do úhledné řady a -

Pak z podlahy pod přechodovou komorou zachytil Geordi visorem zbloudilé záření transportního obvodu. Ovšem, napadlo ho. Jak jinak by se dostali dovnitř?

Ale k čemu ty slepé komory?

Nejméně minutu ti tři, kteří teď byli ve vnitřní komoře, nevydávali žádné zvuky.

Nakonec, podle trikordéru, jeden zaujal postavení přímo přede dveřmi, zatímco druhí dva se postavili vedle něj, jeden nalevo, druhý napravo. Teď to vypadalo tak, že ti dva krajní se tiskli v rozích komory. Až se otevřou dveře, nebudou vidět. V dohledu bude jen ten přímo přede dveřmi.

Geordi stiskl fázor pevněji, ale pořád s ním mířil k zemi a snažil se vypadat naprosto neškodně. Ať byl tam venku kdokoliv, očividně se chovali stejně opatrně jako on a Dat, a čím méně hrozivá jim bude situace připadat, až otevřou dveře, tím menší byla pravděpodobnost, že zpanikaří a začnou střilet.

Aspoň v to doufal.

Zavírací mechanismus dveří se začal otáčet, pomalu a hlasitě.

Když bylo odemčeno, minula další půlminuta naprostého ticha.

Nakonec se na vrzajících pantech dveře pomalu odsunuly do strany.

Bytost, která stála proti Geordimu, s botami zřejmě magneticky přichycenými k podlaze komory, neměla žádný skafandr. Humanoid vypadal přinejmenším stejně lidsky jako Geordi nebo Dat. Tmavé vlasy měl zastřížené vojensky nakrátko a štíhlou postavu mu halila nádherná světlemodrá kombinéza se stylizovanou lidskou tváří na hrudi. Na opasku, který mu stahoval uniformu v pase, visela na pohled starodávná střílná zbraň, proti níž by skafandr neposkytoval téměř žádnou ochranu.

A jak Geordi očekával, ten muž vypadal velmi nervózně.

Dlouhou chvíli panovalo jen ticho. Dat čekal a poslouchal, tiše a nehybně se krčil za hibernačním podstavcem. Cizinec vykulil již tak rozšířené oči ještě víc, když si prohlížel Geordiho, ale jinak stál nehybně a nesnažil se hmatnout po zbraní. Nakonec, když se zřejmě ujistil, že ho Geordi nehodlá napadnout, cizinec nervózně kývl na obě strany a druhí dva humanoidi váhavě vystoupili ze stínu. Kombinézy měli v tmavším odstínu modři a na opascích jim visely stejné střílné zbraně. Když jim oči padly na Geordiho a jeho visor, rozšířily se jim stejně jako prvnímu cizinci, ale i oni zůstali mlčky stát.

Pomalu, bez jakýchkoli rychlých pohybů, vrátil Geordi fázor na opasek a kývl na Data, aby vylezl.

Když se Dat objevil, cizincům ruce sjely ke zbraním, ale pohyb nedokončili.

"Kdo jste?" zeptal se Geordi mírně v naději, že to, co řekne, je přiměřené k řeči, takže univerzální překladač bude mít s čím pracovat.

Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že uspěl tak, jak se mu ani v nejmenším nesnilo. Slova mu jen tak tak stačila vyjít z úst a prostřední cizinec už začal mluvit, rychle, ale škrobeně, občas se zarazil a opakoval se, jako by byl školáček, který má šlitenou trému a snaží se odrecitovat špatně naučený projev.

Ve dvou minutách, když univerzální překladač začal vysílat náhodná slova a věty, mluvčí koktal stále víc a neustále vrhal znepokojené pohledy na maličké válcové přístroje. Když věty začaly dávat větší smysl, Geordi si uvědomil, že ten cizinec opravdu pronáší projev.

Projev na uvítanou.

Co nejpříjemněji doufáme," říkal cizinec koktavě, když začal překladač vydávat souvislé věty, "že schválíte to, jak jsme využili vaše zázračné dary, které jste se rozhodli nám poskytnout."

"O jakých darech to -" začal Dat nevinně, když se cizinec odmlčel a oči měl doslova přilepené na překladač, ale Geordi androida nenápadně přerušil.

"Jsem si jistý, že ano," vpadl a nenápadně dal Datovi znamení. Mluvil hodně hlasitě, aby zamluvil androidovu stále lehce zpožděnou a nedokončenou otázku. Když o chvíli později z překladače vyšla Geordiho slova, prostřední cizinec sebou trhl, skoro jako by dostal políček, a pohledem přebíhal z jednoho svého společníka na druhého.

"Je to jenom tlumočící zařízení," pokračoval Geordi "abychom si navzájem rozuměli."

Tři návštěvníci chvíli jen zírali, ale pak ten nalevo, menší a podsaditější a ještě nervóznější než ostatní, vybreptl: "Vy jste Stavitelé?"

Než Geordi nebo Dat stačili vymyslet odpověď, zřejmý vůdce trojice ostře mávl na toho, jenž promluvil, a pak se narovnal a podíval se přímo na třpytící se stříbro Geordiho visoru.

"Pojďte," vyzval je škrobeně, snad dokonce ustrašeně. "Bude nám nesmírnou ctí, když nám dovolíte přivést vás k našemu vůdci. Jeho celoživotním přáním bylo získat před smrtí příležitost setkat se s těmi, kteří dokázali zařídit, že mohl zabránit zničení našeho světa."

"A nás velice potěší, že se můžeme setkat s tím, kdo dokázal splnit takový úkol," improvizoval Geordi a snažil se představit si, co by v takové situaci udělal kapitán Picard. "Že ano, Date?" dodal rychle šepem, který dokázal zachytit pouze androidův citlivý sluch.

Datovi se ve zlatých očích mihl chápavý výraz.

"Ano," řekl, "velmi rád si promluvíme s vaším váženým vůdcem." A pak, když se postavil těsně za Geordiho, se sevřenými rty zašeptal tak, že by na něj byl každý lepší břichomluvec hrdý:

"Moje zkušenosti v záležitostech, které vyžadují přetvářku, jsou dost omezené, Geordi, ale budu 'následovat tvůj

příklad."

"Prosím, pojďte s námi," vybídl je zdejší vůdce a všichni tři cizinci ustoupili od přechodové komory.

Geordi, dávaje najevo sebedůvěru, kterou ale neměl, vstoupil dovnitř těsně následován Datem. Trojice cizinců, kteří se stále pohybovali dost ztuhle, také vstoupila, a ten, který je očividně vedl, za nimi přitáhl a zamkl dveře. Zvláštní bylo, že v přechodové komoře nebylo žádné světlo, takže se ocitli v naprosté temnotě, ale infračervená část spektra zajišťovala Geordimu dokonale jasné obrazy. Geordi si je prohlížel a čekal, až udělají něco, co by aktivovalo transportér.

Ale žádný z nich nic takového neudělal. Místo toho zřejmý vůdce poslepu vyrazil k nefunkčním dveřím na druhé straně místnosti a strčil přitom do Geordiho a Data, jak si nahmatával cestu.

Pak, aniž by se někdo čehokoli dotkl, se transportér aktivoval. Geordi se připravil, když si všiml, jak se kolem něj sbírá energie, která téměř překryla obrazy ostatních.

Pro jeho visorem posílené smysly byla energie ještě slabší a nejasnější než na vraku a jeho napadlo, zda druhé stádium - pokud tentokrát přijde druhé stádium - bude ještě oslepujivější než energie, která je přenesla sem.

Žádné druhé stádium však nenastalo.

Když záře pohasla, Geordi viděl, že jsou ve vnější komoře, která byla úplně stejná jako vnitřní.

Vůdce trojice sahal po zámku na vnějších dveřích a ve tmě si poslepu nahmatával cestu.

Ale také ve tmě jeden ze zbývajících dvou - ten příliš nervózní, ten, který se ptal, jestli jsou Dat a Geordi "Stavitelé" - pomalu, ostražitě položil ruku na zbraň, která mu visela u pasu.

Mlčky ji vytáhl z pouzdra, a když byla venku, Geordi viděl, že je to skutečně primitivní střelná zbraň. Na rozdíl od fázeru neměla žádné omračující nastavení.

Jak z infračerveného vzoru mužovy kůže, tak z toho, jak byl obraz rozmazaný, bylo Geordimu jasné, že plánuje vystřelit ve chvíli, kdy bude dost světla, aby viděl na cíl.

Pod rouškou toho, co pro ostatní byla naprostá temnota, Geordi vytáhl fázera a vypálil.

Ještě než světlo fázera pohaslo, už se obracel ke druhým dvěma cizincům a připravil se znovu vypálit omračující paprsek.

Ale než stačil zbraň použít podruhé, objevila se nová aura a na místě ho přimrazila. Na okamžik ho napadlo, že je to předzvěst energie transportéru, ale skoro okamžitě si, uvědomil, že tato aura se blíží vzoru, jaký má lodní fázera.

Pak ho opustilo vědomí a svaly mu povolily, takže v nulové gravitaci přechodové komory visel bezvládně jako hadrová panenka.

Kapitola šest

"Zahajuji pátrání při impulzním pohonu, pane," ohlásil od kormidla poručík Worf.

"Odhadovaný čas dokončení pátracího modelu na dvaceti tisících kilometrech, poručíku?" chtěl vědět Picard.

"Přibližně padesát minut, pane."

Picard kývl a usadil se do kapitánského křesla, zadíval se na obrazovku a čekal. Nic jiného v této chvíli nemohl dělat, jen čekat.

Čekat na výsledky pátrání. Čekat na hlášení od Jedničky a šéfinženýra Argylea, kteří teď oba byli členy rozšířeného výsadku, jenž pátral na vraku. Čekat a snažit se zakrýt znepokojení a netrpělivost, zoufalství, že uvízl na můstku a není ve výsadkovém týmu a neúčastní se pátrání po tajemstvích vraku - tajemstvích, o nichž vroucně doufal, že je dovedou k nadporučíku Datovi a poručíku LaForgeovi.

Trvalo jen pár minut, než zjistili, že nic v místnosti, z níž byli Dat a LaForge transportováni, není nastraženou pastí, jakou byl samotný vrak - tak jako zřejmě stále byly panely, skrze něž se chodilo do ostatních místností. Další pár minut a hibernační komory byly otevřeny. Ukázalo se, jak již naznačil Rikerův trikordér, že jsou úplně prázdné.

Teď Argyle a pár jeho mužů pracovali na analýze transportéru, aby se pokusili získat alespoň náznak směru, kam mohl poslat Data a LaForge. Ostatní oddíly, celkem deset, prohlížely úzké průchody po celém vraku ve snaze získat přístup do dalších místností - jak to teď vypadalo, tak tam bylo veškeré zařízení - aniž by se přitom spustil výboj, který by zkratoval vedení nebo co to bylo na druhé straně.

A zatímco probíhala tato činnost, Picard se na Enterprise dal do vlastního pátrání a hledal místo, kam to mohlo oba muže přenést. Jakmile bude dokončeno pátrání podle složitého trojrozměrného spirálového modelu, nezůstane v dosahu transportérů vraku ani krychlový metr, který by nebyl prozkoumán vším, co měla Enterprise k dispozici. Pokud v tomto prostoru existuje nějaká loď, tak ji naleznou bez ohledu na její štíty nebo maskování.

"Kapitáne." Hlas šéfinženýra Argylea přitáhl Picardovu pozornost od neustále se měnícího hvězdného vzoru na obrazovce ke komunikátoru. "Myslím, že jsem získal představu, kam musel transportér naše muže odsud z řídicí místnosti přenést, ale obávám se, že nám to moc k užítku nebude."

Picard se zamračil a klepl na komunikační odznak.

"Pane Argyle, jakákoliv informace je lepší než žádná. Tak co jste zjistil?"

"Že místo určení tohoto transportéru bylo skoro určitě někde na samotném vraku. Ale -"

"Takže jsou pořád ještě na palubě? I když senzory a trikordéry říkají opak?"

"Ne, kapitáne, skoro určitě ne. Tenhle transportér je očividně poslal jen na první část jejich cesty - do jedné z těch stovek kajut, nedá se poznat, do které. Problém je, že to zatím vypadá, jako by každá z těch místností měla vlastní transportér. Zatím jsme se nedokázali dostat do žádné z nich, ale podle údajů z trikordérů, které moji muži získali zvenčí, to vypadá na přítomnost nějakého druhu transportních obvodů. Právě jsme došli k závěru, že ať už to Data a LaForge poslalo do kterékoliv místnosti, odtamtud je to prostě transportovalo na jiné místo."

Picardovi ztuhly rýsy, když ho cosi napadlo. "Oni jejich vzory - nemohlo je to prostě 'uschovat' v některé transportní

matrici, že ne?"

"Nezachytili jsme žádné obvody, které by naznačovaly, že je takové uschování možné, pane." Argyle se zarazil, než váhavě pokračoval dál. "Něméně, kapitáne, jsem nucen poukázat, že je možné, že je to vyslalo, ale ne - 'nepřijalo'." Picard potlačil zachvění. Od prvních dnů na Akademii slýchal příběhy o lidech, kteří byli odesláni - rozloženi a přeměněni na energii, a tato energie byla odeslána - ale nikdy nebyla přijata, nikdy se již na místě, kam se hodlali přepravit, nepřeměnili zpátky ve hmotu. Oficiálně byly všechny takové příběhy samozřejmě považovány za ničím nepodložené povídky, které obíhaly Akademií hlavě proto, aby vyděsily čerstvě přijaté, ještě nezkušené kadety. Ale možnost takové nehody zůstávala pro Picarda a mnoho dalších, kteří tak často při přepravě záviseli na transportérech, moderním ekvivalentem pohřbení zaživa. Picard se nikdy zcela nedokázal zbavit hrůzy, kterou v něm tato představa stále vyvolávala. A teď, když si pomyslel, že se něco takového mohlo skutečně stát jeho dvěma mužům, těm, které považoval za své přátele

"Pronikněte do těch místností, pane Argyle," řekl Picard a nasadil pokud možno nezúčastněný tón hlasu, aby neprozradil, jak silné pocity se ho zmocnily. "Ať to stojí, co to stojí, dostaňte se do těch místností. Zjistěte, co se stalo s nadporučíkem Datem a poručíkem LaForgem."

Bylo to právě ve chvílích probouzení - znovunabývání vědomí - kdy Geordi nejvíc toužil po schopnosti, kterou ostatní brali za samozřejmou - totiž schopnosti otevřít oči tak pomalu či tak rychle, jak si přáli.

Ale visor nebyl vybaven něčím, co by odpovídalo víčkům. Když se probouzel, ve chvíli, kdy zraková centra v jeho mozku začala fungovat, zasáhla je hotová vichřice vlnových délek, které bombardovaly visor, a neexistoval způsob, jak je odpojit, neexistoval způsob, jak aspoň přimhouřit oči a zúžit přes sto osmdesát stupňů široké zorné pole plné barev, jež se vlnily a proplétaly.

Nejlepší, na co se zmohl, bylo ležet v klidu, aby nepřidával další zmrš, kterou by vyvolal jeho pohyb, aspoň tak dlouho, než se dokázal automaticky zaměřit na tvary, představující pevné předměty, a než se probral sršící duhou, jež představovala neživá, ale vibrující energetická pole a ještě další obrazy, které odpovídaly aurám živých bytostí. Ale teď, dřív, než se tyto obrazy rozřadily, si uvědomil přinejmenším to, že už není v beztížném stavu. Ležel na něčem nádherně měkkém, přidržovala ho tam přitažlivost velmi blízká pozemské normě.

Až na to -

Že to nebyla přitažlivá síla.

Vlastně fakt, že chyběla slabá aura, která zalévá všechno v umělé gravitačním poli, byl jednou z prvních informací, která se vynořila ze spleti údajů zprostředkovaných visorem, a o chvíli později si uvědomil, že taktéž chybí i mnohem slabší, ale stejně charakteristická aura normální planetární gravitace.

To znamenalo, že pokud se nedostal k technologii, která by byla schopná vytvářet přitažlivost způsobem neznámým federační vědě, tak váha, již cítil, byla důsledkem odstředivé síly. Místo, kde se nacházel, se otáčelo jako kosmické stanice z jednadvacátého století, čímž se tvořila vnější gravitace.

Zatím se již začínal orientovat v chaosu vlnových délek a pomalu se vynořovaly obrazy okolí.

Nad ním stál Dat s pozorným a ustaraným výrazem ve zlatavých očích a díval se na něj.

Pak se vynořil pokoj, kde byli, a z toho přepychově měkkého místa, na němž ležel, se vyklubala masivní pohovka.

A to, co viděl ze zbytku místnosti, bylo přinejmenším stejně přepychové jako pohovka. Na podlaze ležel červenošedý koberec, jehož vlas - syntetický, jak ukázala automaticky provedená spektrografická analýza byl hluboký nejméně jako půl tuctu běhounů z Enterprise naskládaných na sebe. Celá stěna před pohovkou - a dvěma dalšími, stejnými pohovkami - byla zakrytá záhyby drapérií. Sahaly od podlahy ke stropu, látka připomínala samet.

Geordi se prudce posadil a rozhlédl se. Ve zlomku sekundy vstřebal i zbytek pokoje.

Za pohovkou bylo několik křesel obrácených na druhou stranu, všechna stejně měkká a pohodlná jako byla pohovka. Křesla byla rozestavěna do oblouku tak, aby z nich bylo vidět na další, pevnější a impozantnější křeslo. Nebyl to sice úplně trůn, ale náznakem jej připomínalo.

Vysoko na stěně za větším křeslem, naproti drapériím, byla metr široká verze téhož stylizovaného obličejce v kruhu, jaký měli na uniformách ti tři, kteří jeho a Data přišli přivítat - a zabít. Pod obrazcem byly posuvné dveře, ale nedaly se otevřít. Byly dokonale hladké, ale bez kliky i bez označení.

Na bočních stěnách zabíraly dvě fresky doslova každý čtvereční centimetr - až na místo, kde u paty jedné stěny byly dva metry vysoké dveře. Na jedné bylo vyobrazeno pobožené město, z budov zbývaly zubaté ruiny a v pozadí se tyčil nezaměnitelný hřibovitý mrak primitivního, ale velmi silného jaderného výbuchu. Na protější fresce bylo také město, snad to samé, ale tady se třpytilo ve slunci a ulice byly plné veselých lidí. Na jedné straně byl park a v dálce, v mezeře mezi dvěma budovami, byla vidět venkovská krajina, která připomínala park málem víc než park sám.

A na obloze v místě, které na druhé fresce zabíral hřibovitý mrak, byl opět onen stylizovaný obličej, tentokrát ne tak jasný, nýbrž lemovaný s jistou mírou rafinovanosti řadou řídkých obláčků. Shlížel z nebe, jež bylo modřejší i než to pozemské.

"Jsi v pořádku, Geordi?" optal se Dat.

"Je mi fajn, ale kde to, k čertu, jsme?"

"V kontextu tvé metafory z Oz bych měl říci: 'někde tam za tou duhou'," odpověděl Dat smrtelně vážně a pak dodal s pohledem na stylizovanou tvář v mracích, "a tohle musí být Čaroděj, kdežto já se mohu zcela logicky považovat za Plechového drvoštěpa."

Geordi neodolal a usmál se, přestože situace, ve které se ocitli, očividně moc zábavná nebyla. "Hlavně abychom nerozčílili Zlou čarodějnici Západu, ať už se z ní vyklube kdokoliv."

"Zřejmě nám věří, ať už jsou ti, co nás zajali, kdokoliv," řekl Dat. "Nevzali nám nic z našeho vybavení, dokonce ani

fázery ne."

Geordi se podíval a zjistil, že má Dat pravdu. Také si všiml, že překladáč je vypnutý. Když po něm Geordi automaticky sáhl, Dat podotkl: "Dovolil jsem si je vypnout. Myslel jsem, že bys chtěl, aby první věty po probuzení zůstaly mezi námi."

Geordi se znovu rozhlédl po místnosti. "Myslíš, že nás odposlouchávají?"

"Neexistuje způsob, jak to zjistit, ale nemám důvod si myslet, že ne."

Geordi kývl. "Dobrý nápad. Ale až se někdo ukáže - jestli se někdo ukáže - tak mu nepovíme, žeš překladáč vypnul schválně. Ať si myslí, že naše přístroje čas od času selžou, takže si později budeme zase moct popovídat v soukromí, když to bude potřeba."

"Budu se i nadále řídit tvým příkladem, Geordi."

"A já tvým." Znovu přelétl pohledem místnost. "Nemáš ponětí, jak jsme se sem dostali? Poslední, nač si vzpomínám, je, že mě zasáhlo něco jako fázery hned potom, co jsem omráčil jednoho z těch Tří strážníků, když vytáhl zbraň a choval se, jako by nás chtěl zastřelit."

"Od té doby toho nevím o moc víc než ty," prohlásil Dat a zřejmě buď v paměťových bankách hledal trio ze staříčkových grotesek, nebo se rozhodl tuto poznámku prozatím ignorovat. "Také jsem byl omráčen a vědomí jsem nabyl teprve chvíli před tebou na pohovce vedle tebe."

"Toho jsem se bál," zabručel Geordi, pak se obrátil, přešel k drapériím a hledal šňůry, kterými by se daly roztáhnout.

"Předpokládám, že taky nevíš, co je za nimi?"

"Ne, Geordi, cítil jsem, že mnohem důležitější je ujistit se, zda nejsi zraněný."

Zatímco Dat mluvil, Geordi se pokoušel nahnát šňůry, ale žádné nemohl najít. Nakonec to vzdal a závěsy roztrhl rukama. Kdyby mohl mrkat, byl by to udělal, jak jeho visorem posílené smysly náhle zaplavila změť nových informací. Za drapériemi bylo okno; sahalo od podlahy ke stropu, stejně jako fresky.

A za oknem byl celý svět. Po celé délce válce, který měl v průměru stovky metrů a byl nejméně kilometr dlouhý, se prostírala tři údolí plná stromů, polí a zpola schovaných domů. Mezi údolími se táhly skoro stejně široké brázdy, také po celé délce válce, a za brázdami, jen částečně viditelné, obrovské pásy zrcadel odrážely do údolí světlo z hvězdy třídy G, která se jen máličko lišila od pozemského Slunce.

Byla to kosmická kolonie.

Až na zbarvení vegetace - zeleň měla slabý modrý nádech - to klidně mohl být jeden z O'Neillových kosmických habitatů z počátku jednadvacátého století. Geordi viděl holografické obrazy na Akademii a na půltuctu planet, ale nikdy ve skutečnosti.

Doted'.

S Datem byli na jednom konci tohoto habitatu. Bylo zřejmé, že nebyl navržen O'Neilem samotným, ne tady, v tomto koutu galaxie, kde se nalézali, ale konstruktér zcela jistě pracoval na stejném principu.

Geordi nevěřičně hvízdal. "Když už mluvíme o tom tvém 'někde tam za tou duhou'..."

"Aha," prohodil Dat, "to by vysvětlovalo ty údaje o několika stech živých bytostech, které se předtím ukázaly na trikordérech. Museli jsme být buď někde na rotační ose této stavby, nebo v oddělené stavbě, která se neotáčela."

"Máš tušení, která možnost je správná?"

"Ze vzdálenosti a rozdělení živých bytostí podle záznamů trikordéru musím předpokládat, že jsme byli v oddělené stanici."

"Dokázal bys to najít znovu, kdybys musel?"

"Ne bez dalších informací, Geordi."

Geordi se zamračil a snažil se z kosmu zahlédnout místa, která natočená zrcadla nezakrývala. Ale ani s visorem nedokázal nic zjistit. Pokud tu byly další objekty či dokonce planeta - třeba planeta, kterou zahlédli na obrazovce na onom jiném místě - nic z toho nebylo v dohledu.

Náhle se ze stropu přímo nad závěsy ozvalo bzučení a závěsy se hladce rozdělily jako opona na divadle, takže úplně odhalily okno a to, co leželo za ním.

O chvíli později se plynule rozevřely dveře za velkým křeslem přímo pod stylizovaným obličejem.

Dveřmi rázně prošel muž a ty se za ním zase zavřely. Byl starý a vypadal stejně lidsky jako ti tři, které viděli předtím. Měl na sobě přepásanou kombinézu podobnou uniformám ostatních, až na to, že ta jeho byla kanárkově žlutá a místo stylizovaného obličeje měl na prsou prostý kroužek v ještě křiklavější žluté. Geordi na chvíli zauvažoval, proč tu asi ten zdánlivě všudypřítomný stylizovaný obličej chybí, ale pak mu to došlo. Ten muž sám musel být, před mnoha desetiletími, pro symbolickou tvář modelem. Ještě teď byla podobnost nepochybná.

Muž začal mluvit, ale bez překladáče to znělo jen jako hatmatilka.

Geordi už už chtěl překladáč zapnout, ale včas si vzpomněl na strategii, kterou navrhl Datovi. Nasadil tedy zmatený výraz, zamračil se na překladáč a vytáhl ho od pasu. Prstem na něj poklepal, chvíli poslouchal a pak, s pohledem upřeným přímo na muže, který vstoupil, řekl Datovi: "Pohraj si trochu se svým překladáčem a pak ho nenápadně zapni."

Dat, s očima také upřenými na návštěvníka, přikývl: "Pořád se řídím tvým příkladem, Geordi."

Tou dobou už muž přestal mluvit a znepokojeně se díval z jednoho na druhého. Geordi i Dat zavrtěli hlavami ve snaze naznačit, že nevědí, co se děje, a dál třepali překladáči a poklepávali na ně, až Geordi nenápadně ten svůj zapnul. Dat ho o chvíli později napodobil.

"To je lepší," prohlásil Geordi a znovu se podíval na starce. "Občas s tímhle míváme problémy."

Starci se na chvíli rozšířily oči, když překladáče začaly tlumočit v jeho řeči, a Geordi viděl, jak se celý trochu napjal.

"Vítejte ve Světě Strážců míru," pravil. "Já jsem Šar-Lon, předseda rady Strážců míru. Prosím, dovolte mi vyjádřit naši

nekonečnou vděčnost za to, co umožnily vaše dary. Pokud existuje něco, co můžeme udělat, abychom vám pomohli, stačí jenom říci."

"Mohli byste nám pro začátek sdělit, proč se nás jeden z vašich lidí pokusil zabít," zaimprovizoval Geordi. Schválně mluvil velmi vážně. "A proč jste nás omráčili a přitáhli - sem."

V Šar-Lonově výrazu se nic nezměnilo, snad jen trošičku přimhouřil oči, ale infračervená část spektra Geordimu ukázala náhlý pokles povrchové teploty na Šar-Lonově tváři a rukou, což odráželo snížené proudění krve cévami. U člověka takováto reakce naznačovala zvýšené obavy, dokonce strach. Geordi neměl důvod si myslet, že u Šar-Lona by to mohlo znamenat něco jiného.

"Můžu se jen omluvit, že se takové strašné věci vůbec mohly stát, a ujistit vás, že s tím jedincem bude naloženo tak, jak si budete přát. Můj zástupce Kel-Nar, který vás sem osobně přepravil, nechal ty tři hlídat a očekává vaše rozkazy."

"Toho útoku se zřejmě zúčastnil jen jeden z nich," pronesl Geordi formálně, "ale než se rozhodneme, co by se s ním mělo stát, povězte nám, proč se choval - tak, jak se choval. Mám za to, že to nebylo na váš rozkaz?"

Stařec důrazně zavrtěl hlavou. "Nikdy bych -" začal a do hlasu se mu vloudil prosebný tón, ale pak se odmlčel, jako by se náhle ovládl: "Naneštěstí," pokračoval opět skoro monotónním hlasem, "je mezi námi pár - velmi málo - svedených jedinců, kteří nesdílejí naši radost z vašeho návratu."

"Dokonce i mezi vašimi spolupracovníky? Podle uniforem usuzuji, že ty tři, co nás přišli přivítat - a zabít - jste poslal vy."

"To ano. Ale není možné vždycky předpovědět včas, kdy šílenství udeří."

"Jak si můžete být jistý, že to nepostihne vás?"

"Nemyslitelné!" vyhrkl, Šar-Lon a roztřásl se. Pak sklonil hlavu. "Jsem vám k dispozici. Mým jediným přáním je splnit vůli Stavitelů. Dělejte se mnou, co se vám zlíbí. Zbraně, s nimiž jste zneškodnili toho, kdo vás napadl máte stále u boku."

To byla pravda. A fázerby byly, jak si Geordi všiml, stále plně nabitě.

Geordi se na starce znovu pátravě zadíval a přemýšlel. Kolik mu toho můžeme prozradit? Hlavně, bylo by bezpečné mu prozradit, že s Datem nejsou ti, za koho je očividně považoval, ti zodpovědní za "dary", ti takzvaní "Stavitelé"?

Geordi za téměř všech okolností nejraději říkal pravdu, ale zde se nedalo odhadnout, jaká by reakce na pravdu mohla být. Šar-Lon k těmto "Stavitelům", kdokoliv to byl, choval zřejmě téměř posvátnou úctu - nebo z nich měl alespoň strach - ale jak by se choval k párku bídných podvodníků? Kdyby se ten strach změnil v hněv, dvojice fázérů by nezadržela stovky obyvatel, kteří podle trikordérů přebývali v tomto válcovém světě, zvláště pokud většina z nich vlastnila stejně primitivní, ale smrtelně stříelné zbraně, jaké měli první tři. Bylo by možné, že si ten muž v přechodové komoře ve skutečnosti uvědomil pravdu - že Geordi a Dat nejsou ti takzvaní Stavitelé - a to byl důvod, proč se je pokusil zabít?

Na druhou stranu, budou-li se snažit z této situace uniknout Istí, budou muset neustále předstírat, že vědí nekonečně víc, než doopravdy věděli. Horší bylo, že by se pak i zjevně nemohli odvážit položit žádnou z bezpočtu otázek, na které budou muset získat odpovědi, pokud vůbec mají mít šanci najít cestu zpátky na Enterprise.

A pak tu bylo to, že klamání - jakékoliv lhaní - Geordiho silně znervózňovalo. A přesto -

Znovu si v takové situaci představil kapitána Picarda a snažil se přijít na to, co by kapitán udělal. A jako obvykle mu ta myšlenka dodala sílu, nebo přinejmenším odhodlání.

"Ano," rozhodl se Geordi nakonec a prsty přejel fázér, "všimli jsme si, že naše vybavení zůstalo nedotčeno, a oceňujeme vaši zdvořilost. Jsem si jistý, že stejný názor budou mít naši nadřízení, až jim předáme zprávu," dodal, potěšen náhlým osvětlením.

Šar-Lon se napjal ještě víc. "Takže jste přišli s konkrétním úkolem?"

"Ovšem. Jak jste mohl čekat, chceme zjistit, jak jste naše dary využili."

Ve chvíli, kdy se z překladače vyřinulo poslední slovo, v Geordi si uvědomil, že z nějakého důvodu musel říct něco správně. I když Šar-Lon dělal, co mohl, aby si udržel nehybnou tvař, viditelně se uvolnil a infračervené spektrum opět odhalilo významnou změnu, tentokrát to však bylo snížení napětí, téměř uvolnění.

"Podstata je tady," a ukázal na fresky. "Zde," pokračoval a obrátil se přitom k té s poničeným městem a hříbovým oblakem, "je to, co mohlo být, kdybychom nedostali vaše dary. A támhle," - gesto na druhou stranu, na idealizované město, kde se na pozadí v mracích vznášela jeho tvář - "je to, co máme. Tohle je svět, jaký existuje."

"Velmi působivě," přitakal Geordi neurčitě. "Jestli je všechno tak, jak říkáte, tak nepochybuji o tom, že naše zpráva bude příznivá a nadřazené potěší."

Stařec stál dlouhou chvíli úplně bez hnutí a Geordi nepoznal, jak se tváří. Dokonce i reakce v infračervené byly matoucí, jako by byly mužovy city odříznuty od reality. Úleva, viditelná před chvílí, zmizela, ale Geordi nepoznal, co ji nahradilo.

"Pojďte," vyzval je stařec náhle podivně příkrým tónem; hlas mu zněl jaksi dutě, "ukážu vám, čeho jsme s vašimi dary dosáhli."

Když se obracel, dveře se nehlučně otevřely. S tlumeným šustěním se závěsy zavřely a náhle zastřely panoramatickou vyhlídku na vnitřek kolonie.

Kapitola sedm

"Pátrací vzor na dvaceti tisících kilometrech dokončen, pane," hlásil poručík Worf. "Výsledky negativní."

Picard se zoufale zamračil na dočasně nehybné seskupení hvězd na obrazovce. "No dobře, poručíku," řekl stroze.

"Rozšířit na čtyřicet tisíc kilometrů."

"Rozšiřuji, pane," zabručel Worf poslušně, aniž by poukázal na fakt, že rozšířené pátrání je zavede do vzdálenosti, která bude víc než dvakrát větší, než byl dosah kteréhokoliv federačního transportéru.

"Také nastavte kurz na návrat k vraku na dosah transportérů. Sestavte ho tak, aby se neustále upravoval podle toho, jak budeme provádět pátrání, a mějte ho zadaný a připravený k okamžitému použití."

"Kurz nastaven a zadán, pane."

"Podporučíku Carpelli, buďte připraven stáhnout kohokoli z toho plavidla, jak nejrychleji to bude možné." "Připraven, pane," ohlásil Carpelli z hlavní transportní místnosti.

"Pane Argyle, komandéře Rikere," Picard ťukl na komunikační odznak, "rozšiřujeme pátrací vzor. Budeme mimo dosah transportérů, ale dokážeme se vrátit v několika sekundách."

"Rozumím, pane," odpověděl Riker za oba.

"Pane Argyle, nějaký pokrok?"

"Něco ano, pane," odpověděl Argyle stísněně. Argyle věděl, že kapitán je nezaujatý, ale to neznamenalo, že se mu snáz přiznával když už ne neúspěch, tak přinejlepším jen velmi omezený úspěch. "Jak jsem hlásil předtím, netrvalo, nám dlouho zjistit, jak zneškodnit spouštěcí mechanismus v panelech. Získali jsme přístup do místností - vlastně oddělení za nimi. Ale bohužel s tím, co jsme našli uvnitř, jsme už takové štěstí neměli."

"Ano, inženýře?" vybidl ho Picard, když Argyle zaváhal, jako by se snažil uspořádat si myšlenky. "Dva muži chybí a jejich životy s největší pravděpodobností závisejí na tom, co vy a vaši lidé dokážete zjistit. A jak rychle to zjistíte."

"To samozřejmě vím, pane."

"Tak pokračujte s hlášením."

Argyle polkl. "Zatím jsme prozkoumali jen dvacet místností, kapitáne, ale těch dvacet vypadá v podstatě stejně. Tak za prvé to ani nejsou místnosti jako spíš přístrojová oddělení - primárně s přístroji k transportu, jak jsme ostatně čekali. Panely jsou prostě prachobyčejné přístupové panely k obvodům, nejspíš umožňují snadné opravy - totiž snadné, když znáte tajemství, jak se dostat dovnitř, aniž byste spustil autodestrukční ochranný systém."

"A transportní plošiny? Ovládání?"

"Zatím jsme nedokázali najít žádné hmatatelné ovládání. Usoudili jsme, že všechno řídí centrální počítač. A transportní plošiny jsou uvnitř transportérů."

"Uvnitř? Pane Argyle -"

"Vím, že to zní bláznivě, kapitáne, ale tak to prostě je. Nemůžeme se na ně, samozřejmě, podívat přímo, ale podle údajů, které jsme nasbírali z dvaceti oblastí, tak téměř uprostřed každého je dutina. Jsme si skoro jistí, že dutiny - každá je asi tři metry vysoká a metr široká - jsou místa určená transportérům s krátkým dosahem. To, co se tam pošle, je zřejmě vzápětí odesláno na další místo."

"Tak byli pan Dat a poručík LaForge odesláni?"

"Ano, pane. Jsme si skoro stoprocentně jistí, že právě tohle se jim stalo."

"Takže kdybyste určili, který transportér byl použit, mohli byste ho obrátit a přivést je zpátky."

"Obávám se, že ne, pane. Hlavně jsme zatím neobjevili žádný způsob, jak určit, který transportér byl použit. A potom -"

"Tak je obraťte všechny! Jeden po druhém!"

"To je nejspíš taky nemožné, pane. Vypadá to, že tyhle transportéry jsou výhradně jednosměrné a -" "Jednosměrné, pane Argyle?"

"Ano, pane. Nejlepší analýza, kterou jsme dokázali provést, ukazuje, že transportéry dokážou fungovat jen jako vysílače, ne jako přijímače."

Když si Picard uvědomil, co to znamená, okamžitě se mu stáhl žaludek. "Takže Dat a LaForge jsou v předpekli. Neexistuje způsob -"

"Ne, pane, tak jsem to nemyslel," pospíšil si Argyle. "Tyhle transportéry zřejmě dokážou vyslat předmět a znovu ho sestavit na místě, které mají naprogramované, stejně jako to dělají naše transportéry. Tyhle ale nedokážou dostat ten předmět - nebo cokoliv jiného - zpátky. Vše co přenesou, zůstane tam."

"To ale nedává smysl, pane Argyle," namítl Picard. "Je možné, že by přijímací obvody byly odpojené? Kdykoliv nějaká vesmírná loď navštíví věžeňskou planetu, jsou přijímací obvody uzamčeny, aby se nikdo nemohl přenést nahoru bez použití speciálního kódu. Třeba tohle -"

"Nepravděpodobné, pane. I když nemůžeme dokonale zaměřit každý obvod, vypadá to, že přijímací obvody prostě chybí, že nejsou jenom zamčené."

"Nemohly by fungovat v párech? Nemohly by v těch místnostech, co jste ještě neprozkoumali, být přijímací obvody?"

"Je to možné, pane, ale já myslím, že tomu tak není. Místnosti, které jsme prozkoumali, jsme vybrali náhodně po celém plavidle, a zatím jsme nenašli žádnou odchylku. V každé je jenom jediný transportér - vysílač - a subprostorový přijímač, jehož výkon zřejmě přechází do centrálního počítače."

"Dokázali jste zatím aktivovat nějaký transportér? Vyslat paprsek, abyste určili, kam míří?"

"Ne, pane. I když nám panely umožňují přímý vstup do většiny obvodů včetně řídících, se kterými se normálně dá manipulovat přímo, nemůžeme s nimi nic podniknout. Je tady prostě příliš důkladné zabezpečení, a všechno je mnohem složitější a mnohem hůř se analyzuje a mnohem hůř se s tím pracuje než s těmi přístupovými panely. Dokud nepřijedeme na způsob, jak vyřadit ochrany, tak není možné aktivovat ani jediné zařízení v těch místnostech."

"Za jak dlouho očekáváte úspěch, pane Argyle?"

"To se prostě nedá předpovědět, pane."

"Ale musíte mít aspoň nějakou představu, aspoň pocit."

"To mám, pane, ale nebude se vám to líbit."

Picard se zlostně zamračil. "Povídejte, pane Argyle! Je zřejmé, že čím déle tam stojíte a vyhýbáte se mým otázkám, tím

déle potrvá, než - prostě mi to řekněte, pane Argyle."

Argyle hlasitě polkl. "Já myslím, že nedokážeme ty transportéry aktivovat, pane."

"Ale říkal jste přece, že přinejmenším jeden z nich byl aktivován, pane Argyle. Proto přece, podle vašich předchozích hlášení, nadporučík Dat a poručík LaForge zmizeli!"

"Já vím, pane, ale v tom případě tu práci vykonal počítač toho plavidla."

"A co vám brání přimět ho, aby to udělal znovu?"

"Zabezpečení, kapitáne. Jak jsem říkal, je mnohem složitější než to, co chrání přístupové panely. Centrální počítač - a zatím i každý transportér - jsou zřejmě v důsledku toho odolné proti jakékoliv manipulaci. Bez potřebného kódu bude mít každý pokus s nimi cokoli podniknout, ať už přímo nebo přes počítač, za následek úplné zničení všech klíčových obvodů."

"Ale počítač Enterprise se dá určitě propojit s tímhle počítačem a -"

"Prohnat jím milion kódů za sekundu, až narazí na ten správný? Ano, to by šlo, ale nepomohlo by to, pokud by na ten správný nenarazil hned napoprvé. Jakmile jednou zadáte špatný kód, druhou šanci už nedostanete. Ty obvody se v několika milisekundách prostě roztaví. Už jsme tak jeden ztratili a nic nenaznačuje, že by to s těmi ostatními bylo jiné."

"Tak odstraňte autodestrukční obvody. U dveří jste to tak zjevně provedli."

"To je nemožné, pane. Všechno je tak dokonale propojené, že nejde odstranit žádný obvod, aby to buď nezničilo tisíc dalších, nebo nespustilo zkrat a všechno se neroztavilo." Argyle potřásl hlavou. "Bylo by to jako provádět transplantaci srdce, když by srdce a mozek - a plíce a játra a všechny ostatní orgány - byly jediným nerozdělitelným orgánem - například srdeční stěna by zároveň fungovala jako mozek."

Picard se při té představě zamačkl a chvíli mlčel. Nakonec přikázal: "No dobře, pane Argyle. Vy a váš tým pokračujte, dokud neotevřete každou místnost na tom plavidle a neanalyzujete, co v ní je. Enterprise mezitím bude pokračovat v rozšířeném pátrání, dokud nepokryjeme každý milimetr v dosahu jednosměrných transportérů, ať už ten dosah bude jakýkoliv. Informujte -"

"To je další problém, pane," přerušil ho Argyle. "Dosah těchto transportérů by mohl být značně větší, než byste čekal."

Picard se zachmuřil a znepokojeně si pomyslel, že tohle pátrání již pokračuje, a neúspěšně, o tisíce kilometrů dál, než byl maximální dosah federačních transportérů. "O kolik větší, pane Argyle?" zeptal se tiše.

"Předpokládáme asi tisíckrát, dokonce milionkrát větší," Argyle opět slyšitelně polkl. "Taky tu, podle mého názoru, existuje nesporná možnost, že fungují přes subprostor. A jestli je to pravda, nadporučík Dat a poručík LaForge můžou být stovky parseků daleko."

Geordi a Dat se dívali, jak se otevírají dveře, za nimiž se objevil výtah se stejným všudypřítomným stylizovaným obličejem na zadní stěně. Boční stěny měly kontrastní barvy, jedna byla stejně křiklavě žlutá jako Šar-Lonova uniforma, druhá depresivně bridlicově šedá, a Geordiho napadlo, jestli snad nemají tyto barvy stejný význam jako fresky, které viděli předtím. Šar-Lon sám poté, co namačkal kód na klávesnici ovládající výtah, jen mlčky stál. Ani na jednoho pasažéra se nepodíval a jeho infračervený obraz Geordimu prozradil, že každá odhalená část jeho kůže získala podivně neživý tonus, jako by upadl do šoku.

Ale jak výtah stoupal do středu na jednom konci rotujícího válce, přitažlivost stále slábla, a stařec se narovnal a jeho povislé rysy ztratily i přes jistou bezvýraznost přinejmenším deset let věku. Z výtahu je muž odvedl řadou dveří do opuštěného hangáru, kde bylo několik malých primitivních raketoplánů. Všechny byly na boku zkráslené tím stále stejným stylizovaným obličejem. Některé obrázky nebyly větší než identifikační značka, jako označení hodnoty, ale jiné měly přes metr v průměru. Stařec je dovedl k raketoplánu s průhledným kokpitem nad kombinovaným oddílem pro pilota a pasažéra - pozorovací kopule? napadlo Geordiho - zadal kód k otevření dveří a kývl na ně, ať nastoupí. Když doplul za nimi a prsty se dotkl ovládání raketoplánu, jeho infračervený obraz se vylepšil, jako by konečně vyřešil nějaký vnitřní spor.

Hladce navedl raketoplán přes přechodovou komoru hangáru a když byli venku v jasném slunečním světle, prudce zrychlil a pak provedl devadesátistupňovou otočku a téměř zároveň raketoplán zastavil. Modrobílá planeta, kterou předtím viděli na obrazovce, se teď náhle rozprostírala před nimi, necelých třicet tisíc kilometrů daleko.

Geordi se dlouho na planetu jenom díval. Pokud ještě měl nepatrné pochybnosti o tom, že je cizí transportér odeslal spíš než o kilometry o celé parseky, to, co teď viděl, je úplně zahnilo. Planeta byla skutečná, ne pouhý obraz nebo iluze.

"Bez vašich darů," promluvil konečně Šar-Lon zdušeným, uctivým hlasem, "by tento náš svět byl spálený na uhel."

"Vysvětlíte to," požádal Geordi nepříjemně vážným hlasem.

Šar-Lon chvíli mlčel a do rysů se mu vloudilo něco z předešlé prázdnoty. Pak se zatvářil smutně. Geordi si nemohl pomoci, ale připomínalo mu to herce, jenž se připravuje na těžký monolog.

"I když se to stydím říct," začal Šar-Lon, "moji lidé byli před mnoha desetiletími jenom divoši. Divoši, kteří získali znalosti, jež jim umožnily zničit sami sebe i každého živého tvora na naší planetě. Když jsme na oběžné dráze kolem planety objevili vaši Schránu s dary, existovalo tu téměř sto oddělených států. V naší historii se nenašlo jediné období skutečného míru a víc než čtvrtina států měla vlastní soukromé arsenály jaderných zbraní. Některé byly umístěny na oběžné dráze, jiné ukryté pod zemí, další v moři."

"Tak tomu bylo i jinde," poznamenal Geordi vážně, když se stařec odmlčel, jako by nervózně čekal na nějakou reakci. Šar-Lonovi se maličko rozšířily oči, ale pohled od planety neodtrhl. "Takže jste své dary poskytli i dalším, stejně jako nám?"

"Ovšem," improvizoval Geordi, čímž si vysloužil kosý pohled od Data, "ačkoliv jen málokterí je použili tak moudře jako

vy. Povězte nám, Šar-Lone, jak jste naše dary použili poprvé? Přijal jste je vy osobně?"

"Ano," odpověděl Šar-Lon rychle a oči se mu zaleskly, jako by se na okamžik ztratil ve vzpomínkách. Nakonec bez pobízení pokračoval. "Já byl vyvolený. V tom období svého života jsem byl, jakkoliv mě bolí to přiznat, stejně divoký jako všichni ostatní na naší planetě. Dříve, v mládí, jsem dlouho a tvrdě pracoval pro nastolení míru. Byl jsem mezi prvními, kdo se připojili ke skupině, která nesla naše jméno, ale rychle jsem ztratil iluze. Uvědomil jsem si, že místo abychom byli skutečnými strážci míru, byli jsme vlastně jenom trochu lepší a naprosto neefektivní agitátoři. Měli jsme pár členů, žádnou moc a našich protestů si všiml jen málokdo. Toto marné snažení mě rozněvalo, tak jsem z organizace odešel a vrhl se do práce na tom, co jsem viděl jako jedinou alternativu - usiloval jsem o takový svět, kde by můj vlastní stát byl natolik mocný, aby udržel mír, který by jinak nebylo možné zaručit.

Bylo to hloupé, já vím, ale později jsem si uvědomil, že moje zběhnutí bylo nedílnou součástí osudu. Bez onoho rozčarování a zběhnutí, bez mého návratu k ničivé nacionalistické pýše - jak bych mohl být přijat do armády svého státu? A bez tohoto přijetí, jak bych mohl získat zodpovědné postavení, které mi umožnilo být na daném místě v danou chvíli, kdy se objevilo první znamení a byla odhalena vaše Schrána s dary?"

Šar-Lon se znovu odmlčel a infračervený vzor jeho tváře byl skvrnitý a nepravidelný.

"Povězte nám o tom," pobídl ho Geordi znovu. To, co jim Šar-Lon zatím řekl, bylo v podstatě k ničemu, nezískali od něj žádné konkrétní informace. "Vyprávějte nám, co se stalo."

"Ano," dodal Dat a náhle se zdálo, že je sám se sebou spokojený, "naše nadřazené bude nejvíc zajímat podrobný popis toho, co přesně jste udělali. Jak již říkal můj kolega, naše dary jste využili neobvykle úspěšně, a podrobnosti postupu, jímž jste to dokázali, by mohly být velmi poučné. Naši nadřízení by je mohli dokonce využít k analýze všeho, co se stalo, a pak vylepšit metody, jak v budoucnosti předávat takové dary ostatním."

Když Dat domluvil, Geordi potlačil úsměv. Na někoho, kdo si stěžoval, že nemá žádné zkušenosti s klamáním, se učil velmi rychle.

"Můj kolega má pravdu," potvrdil Geordi. "Existuje bezpočet světů, jako je váš, a naši nadřízení vždycky uvítají možnost zlepšení, takže jednou budou všechny planety moci naše dary využít stejně dobře, jako jste to dokázali vy."

Po této nestydaté lichotce se Šar-Lon znovu zatvářil, jako by vyřešil nějaký vnitřní konflikt, který v něm zuřil, a opět se rozpovídal. A zatímco Šar-Lon mluvil - nebo spíš recitoval - Datova bezchybná paměť zaznamenávala každé slovo.

Geordi je v duchu neustále probíral, hledaje vodítko, jež by jim mohlo poskytnout klíč ke skutečné podstatě "Schrány" a jejich "darů", a jak by je s Datem mohli využít k nalezení zpáteční cesty na vrak a následně na Enterprise.

Před padesáti lety, vyprávěl Šar-Lon, byli on a jeho bratr Šar-Tel piloty v obranném kosmickém oddílu jejich státu.

Hlavně byli dvěma z více než dvaceti pilotů, kteří se střídali při převážení zásob a personálu ke špionážním stanicím s lidskými posádkami a raketovým odpalovacím plošinám, které neustále sledovaly vpravdě každý čtvereční metr povrchu planety - a zároveň znamenaly neustálou hrozbu okamžitého zničení. Každý stát s dost silnou ekonomikou měl buď podobné satelity, nebo ještě víc jaderných střel někde na nebo pod povrchem planety. Všechny byly zaměřeny na jiné, podobně vyzbrojené státy. Žádná střela nebyla použita, kromě testů, ale neminul ani rok, aby někde nedošlo k tučtu menších válek vedených konvenčními zbraněmi. Zatím žádný konflikt nedosáhl bodu, z něhož by nebylo návratu, kdy by neexistovala jiná volba než odpálit první střely, ale nejednou to bylo jen o vlasek.

"Znamení se mi zjevilo v den mých osmadvacátých narozenin," pokračoval Šar-Lon a nyní mluvil téměř monotónním hlasem - i přesto, že se Geordimu neustále znovu a znovu objevoval infračervený důkaz vnitřního konfliktu, který stařec nedokázal potlačit na víc než jednu dvě minuty. "S bratrem jsme pilotovali raketoplán se zásobami, nikdo jiný na palubě nebyl. Dostali jsme se na přípravnou oběžnou dráhu a chystali se ho navést na přechodovou oběžnou dráhu, která by nás zavedla k našim satelitům. Jak jsme čekali na signál ze země, který by potvrdil výpočty našeho počítače, přistihl jsem se, že se jen tak dívám, jak se rodná planeta pode mnou otáčí. A napadla mě jedna myšlenka. Tatáž, která mi táhla hlavou znovu a znovu, doslova stokrát, již dávno před mým prvním letem, od chvíle, kdy jsem uviděl obrazy naší planety, které vyslaly naše dřívější satelity desetiletí předtím. Napadlo mě, že ta zřejmě krása naší planety je ve strašlivém, svatokrádežném protikladu ke smrtelným hrám, které její obyvatelé - tehdy včetně mého bratra a mě samotného neustále hráli. A pak -"

Šar-Lon se odmlčel a jeho tvář Geordiho infračervenému vidění ukázala záchvěv napohled opravdového citu, jako by chvíle, na niž si vzpomínal, byla natolik působivá, že zatlačila do pozadí všechny vnitřní spory, které ho sužovaly.

Šar-Lon mávl rukou a do tohoto gesta zahrnul celou planetu. "A pak, jen na chvíli, se před mýma očima celá planeta od obzoru k obzoru zamihotala a pokřivila, jako by byla odrazem na vlnící se hladině jezera.

Prakticky v jediném okamžiku změnila barvu v krvavě rudou. Oceány, kontinenty, mraky, všechno náhle zalila vidina vlny rudé krve.

A v té chvíli jsem poznal, že ta vidina je znamení, a věděl jsem, co věští. V tom okamžiku jsem poznal, že planeta má být zničena. Měla se změnit v jatka, v kouli smrti. Střely měly být odpáleny a každá živá bytost na povrchu planety měla zemřít.

To vědomí mě vyděsilo jako nic předtím. Viděl jsem střely v satelitních nosičích. Viděl jsem jejich ničivou sílu při ukázkách a zkouškách a věděl jsem, kolik jich je. A věděl jsem, jak je snadné je odpálit.

A pak, zřetelněji než realitu, jsem uviděl, co mělo přijít. Viděl jsem města proměněná v radioaktivní strusku a rumišťe, krajinu přeměněnou v jedovatou poušť bez života.

Viděl jsem umírat naše lidi na sto různých způsobů, na stovkách různých míst.

Viděl jsem, jak se mému bratrovi škvaří maso na kostech.

Viděl jsem sám sebe; oslabený jsem umíral v pomalé agonii, kdy již nezůstal nikdo, aby o mě pečoval, ani o miliony dalších takových, jako jsem byl já, kteří měli tu smůlu, že přežili nejen sekundy či minuty, ale měsíce.

Viděl jsem, jak se celý náš svět sesychá a jak umírá, a mohl jsem se jen bezmocně dívat. Protože jsem věděl, že nemůžu

udělat nic, čím bych zabránil, aby se ta děsivá vize naplnila. Mohl jsem udělat stovku věcí, které by začaly ničení, ale ani jednu, která by mi umožnila zabránit, aby se to stalo nebo to zastavit poté, co by to jednou začalo. Dokonce i ta jediná věc, kterou jsem v té chvíli mohl udělat - použít náš zásobovací raketoplán, který jsme pilotovali, narazit s ním do satelitu, k němuž jsme se blížili, a zničit ho - by znamenala nejen naši okamžitou smrt, ale nejspíš by spustila právě tu katastrofu, o níž jsem věděl, že ji musíme zabránit.

Nakonec, když jsem se vzpamatoval natolik, abych mohl promluvit, odtrhl jsem oči od té vidiny a podíval se na bratra, a tehdy jsem si uvědomil, že on to neviděl. Věnoval pozornost přístrojům, kontroloval úpravy navigačního systému, jako to dělal vždycky před manévrem, který nás měl vynést na přestupnou oběžnou dráhu.

A ve chvíli, když jsem chtěl už už promluvit, přišel signál z pozemní stanice, že podle jejich přístrojů byla naše trajektorie narušena a je nutné trochu upravit kurz, než budeme moci začít s navigací na přechodovou dráhu. A doslova v téže chvíli, než bratr odtrhl pozornost od přístrojů, znamení vybledlo. Ukázalo se, že náš svět je stále nedotčený.

Na chvíli mě naplnila úleva. Byl to jenom přelud, říkal jsem si, zatímco bratr krmlil počítač novými údaji, přelud vyvolaný pocitem viny, který jsem měl z toho, že se účastním, byť celkem bezvýznamně, toho šílenství, jež ničí náš svět.

Ale pak, jen o chvíli později, když počítač nařídil požadovaný kratičký zážeh hlavního motoru, se znamení vrátilo. Naše planeta byla opět zalita krví a já tehdy poznal, že to nebyl žádný přelud.

Protože bratr to uviděl taky.

Ale on znamení nepoznal, a když jsem se mu snažil vysvětlit, co to ve skutečnosti bylo, jen se mi vysmál. Jenže v okamžiku, kdy byla planeta nejtemnější a nejkrvavější, objevila se Schrána s vašimi dary. Byla jasně vidět na pozadí strašlivého obrazu umírající planety a já už nemohl popírat to, co jsme viděli.

O chvíli později nám pozemní stanice oznámila, že nás na obrazovkách radarů zastínil větší, ale nežetelný obraz. A ve chvíli, kdy byla potvrzena skutečná existence vaší Schrány, jsem si uvědomil, že to je naše spása.

A také jsem poznal, že je jen na mně, a na nikom jiném, využít tento spásný prostředek.

Já, kterého před víc než deseti lety netrpělivost donutila opustit řady Strážců míru, jsem byl vyvolen k tomu, abych zabránil krvavé katastrofě našeho světa, která by ho zcela zničila. A právě vaše Schrána, a ne ubohé, byť dobře míněné snahy mých dřívějších společníků, byla prostředkem, s jehož pomocí jsem měl tohoto úkolu dosáhnout.

Jenomže bratr to nepochopil. On neviděl spásu, ale strašnou hrozbu, hrozbu, před níž musel být svět varován. A já ho nedokázal zastavit. Pokud bych ho sám nezabil, a k tomu jsem se přimět nedokázal, nemohl jsem mu za bránit, aby se nespojil s našimi nadřizenými, právě s těmi šílenci, kteří by spolu s podobnými bláznovými v ostatních státech byli zodpovědní za masakr, jemuž jsem nyní mohl zabránit.

Tak jsem udělal to jediné, co jsem mohl - vydal jsem se ke Schráně. Zatímco bratr rozmlouval s nadřizenými a byl tak soustředěný na obraz Schrány, že si neuvědomoval, co dělám já, vzal jsem naše skafandry, vstoupil jsem do přechodové komory a uzavřel ji. Pak jsem si oblékl svůj skafandr a s bratrovým v ruce jsem opustil raketoplán. Když si uvědomil, že jsem pryč, prosil mě, abych se vrátil. Naši nadřízení, říkal, vyšlou střelu, aby Schránu zničila aby zničila toho Větřelce, jak ji ve své hlouposti nazývali - a prý jestli se nedostaneme z dosahu, zničí to i nás.

Ale já pokračoval. Neměl jsem na vybranou. Byl jsem vyvolený a nemohl jsem couvnout.

A když jsem se přiblížil ke Schráně - bratr zatím odletěl s raketoplánem do bezpečí - dostalo se mi posledního znamení. Na chvíli mě moje dráha přivedla do bodu, z něhož jsem zahlédl naši planetu za Schránou, a v té chvíli jsem viděl, že její obraz - že samotný náš svět - je mnohem krásnější a čistší, než byl kdykoli předtím. Nezůstala ani kapka krve a modré, zelené a bílé části, které se přesouvaly po jejím povrchu, byly mnohem živější, než jsem je v životě viděl.

Tehdy jsem věděl, že moje mise uspěje.

A když jsem se dostal ke Schráně, vlastně když jsem se poprvé dotkl jejího neporušeného povrchu, byl jsem rychle uznán za vhodnou osobu a vpuštěn dovnitř, jakoby kouzlem, přímo skrze stěnu.

A tam jsem zůstal, i když jsem měl pouze to, co bylo v mém a bratrově skafandru, dokud jsem nedokázal využít dary. Nejdřív jsem dokázal jen ničit střely, které proti mně hloupě vyslali, nejdřív moje vlastní země a pak i další státy, které se k ní slepě přidaly v šílené snaze zničit mě. Nakonec, když mi bylo odhaleno všechno možné využití darů, jsem byl schopen dosáhnout na střely v jejich skrýších, vymrštít je do vesmíru a tam je zničit.

A když byly všechny zničeny, když byla odstraněna krvavá hrozba planetární smrti, sebral jsem bývalé společníky, aby se také radovali, že náš svět se konečně mohl zbavit svých bezduchých zbraní a žít v míru. Dokonce i můj bratr, "dodal Šar-Lon a poprvé od chvíle, co opustili stanici, se od srdce usmál, "nakonec pochopil, co jsme toho dne založili, a připojil se k nám, aby pomáhal v práci."

Když domluvil, sáhl stařec na ovládání raketoplánu, a ten se začal pomalu otáčet. Planeta pomalu odplula stranou a nahradila ji kosmická kolonie. Geordi a Dat poprvé spatřili celé zařízení.

Konec, z něhož vyletěli, stále obrácený ke slunci, byl mírně zaoblený. Samotný kilometr dlouhý válec měl matně šedou barvu, jednolitý povrch přerušovaly pásy zrcadel, která odrážela sluneční světlo dovnitř třemi průsvitnými pásy mezi údolními oblastmi ve válci. Ze středu protějšího konce vyčnívala válcovitá stavba dlouhá dalších dvě stě metrů a byla zakončena hranatou konstrukcí obklopenou obrovským parabolickým zrcadlem, které mělo téměř kilometr v průměru. Bylo zřejmé, že je to elektrárna. Sluneční světlo soustředěné v zrcadle muselo úplně stačit k zabezpečení veškerých potřeb obyvatel stanice, ať už energii přebírali přes solární panely nebo využívali teplo k pohánění starodávných parních turbín generátorů.

"Ve své vděčnosti nám lidé dali tohle, Svět Strážců míru," Šar-Lon opět hovořil bezvýrazným hlasem, jako by odříkával naučený text, "z něhož na ně můžeme dál dohlížet s pomocí vašich darů. Zkonstruovat jej by nebylo možné bez míru a zdravého rozumu, které vaše dary přinesly, ale jakmile se nemusely financovat sebevražedné zbraně a armády, bylo možné cokoliv."

Geordi dlouhou dobu vstřebával výhled. Uvědomil si, že na svět s tak omezenou technickou úrovní je habitat skutečně pozoruhodný, zvláště proto, že planeta zřejmě neměla žádný měsíc, z něhož by bylo možné získávat suroviny. Pokud nenašli a nepřitáhli asteroid s vhodným složením, všechno, z čeho se kilometr dlouhý válec skládal, museli vytáhnout z dosahu přitažlivosti planety a zřejmě pouze s pomocí raket na chemické palivo. Projekt to byl skutečně ohromný. Pak Šar-Lon zamířil s raketoplánem zpátky k přechodové komoře na sluneční straně válce. Geordi se nadechl a podobné myšlenky zahnal. Nezáleželo na tom, jak se těmto lidem podařilo vybudovat kolonii, nezáleželo na tom, jakou dřinu si to vyžádalo, jemu do toho nic nebylo. On a Dat se měli zajímat pouze o tu "Schránu" a "dary", které přechovávala, a o možnost, že s notnou dávkou štěstí by jeden z nich mohl být klíčem, s jehož pomocí by se s Datem dokázal vrátit na Enterprise.

Kapitola osm

"Pátrání na čtyřiceti tisících kilometrech dokončeno, pane," ohlásil od kormidla poručík Worf. "Výsledky jsou negativní."

Picard potlačil úšklebek. Při prvním hledání pokryli každý krychlový milimetr v rozsahu dvaceti tisíc kilometrů od toho takzvaného vraku, což bylo již tak víc, než byl maximální dosah transportérů Enterprise. A přesto nenašli nic většího či složitějšího než atomy vodíku. Žádné stopy po štítech. Žádné stopy po maskovacím zařízení. Žádné stopy po živých bytostech, dokonce ani po rozptýlených pozůstatcích lidských bytostí. Žádné stopy po čemkoliv.

Teď dokončili pátrání v rozsahu čtyřiceti tisíc kilometrů a stále neměli nic. Odhad šéfinženýra Argylea, že transportéry vraku by nějak mohly spíš než v normálním prostoru fungovat přes subprostor, byl s každou hodinou pravděpodobnější. Buď to, nebo byli Dat a LaForge přeneseni na plavidlo, které mělo maskovací zařízení či štíty mnohem dokonalejší, než bylo cokoliv v technickém repertoáru Hvězdné flotily. I kdyby však toto teoretické plavidlo okamžitě odletělo ať už impulzní rychlostí nebo warpem, senzory Enterprise by zachytily aspoň něco - tedy pokud by toto teoretické cizí plavidlo nemělo maskovací zařízení, díky němuž by se mohlo pohybovat mnohem volněji než všechno, čím disponovala Federace.

"Podporučíku Carpelli," ozval se náhle Picard, "připravte se přenést inženýra Argylea a komandéra Rikera zpátky na Enterprise. Poručíku Worfe, vezměte nás k vraku na dosah transportérů. Jakmile budou inženýr Argyle a komandér Riker na palubě, rozšiřte pátrání na osmdesát tisíc kilometrů a pokračujte v hledání."

Picard vstal a vydal se ke své pracovně. Worf za jeho zády již zadával automatický manévr, kterým se dostanou na dosah transportérů.

V pracovně stál Picard chvíli mlčky, dokud se za ním tiše nezavřely dveře. Se zavřenýma očima se zhluboka na dechl a uvolnil svalové napětí, které ho neopouštělo od chvíle, kdy oba muži zmizeli. Když otevřel oči, padl mu zrak na závojnatku; líně si plavala v akváriu. Chvilí si závistivě představoval, jak dělá totéž, líně si plave v příjemné vodě, která ho nadnáší a uklidňuje.

Koutky úst se mu zvedly ve slabém úsměvu. Jako ryba, i on byl neustále na očích. Na rozdíl od ní si však uvědomoval loď plnou pozorovatelů i nutnost předvádět vhodný obraz, skrývat slabosti a nejistotu za maskou velitele - až na ty vzácné chvíle, kdy se stáhl sem, na to jediné místo na celé Enterprise, které bylo zcela jeho, zcela soukromé.

Ale nemohl si to vychutnat, ne teď, ne na dobu delší než pár sekund, které již uloupil. Ani ne před deseti minutami inženýr Argyle ohlásil, že otevřeli poslední oddíl na vraku a že se jeho vnitřek nijak neliší od ostatních. Jednosměrný transportér a nějaké subprostorové přijímací vedení, které nebylo možné v žádném případě aktivovat, aniž by prakticky okamžitě nedošlo ke zničení všech důležitých obvodů.

Ale tentokrát byl s Argylem Riker. A Riker říkal, že přicházejí s plánem, který by s kapitánem chtěli prohodit. Plán, který by mohl, jak připouštěl Riker, zničit celý vrak a zabít každého, kdo by se jej zúčastnil.

Ale byl to také plán, který znamenal aspoň šanci na nalezení nadporučíka Data a poručíka LaForge, dokonce i šanci na jejich návrat, pokud už nebudou mrtví.

Riker a Argyle vstoupili do pracovny necelou minutu po Picardově příchodu; pokynul jim, aby se posadili. Oba důstojníci si sedli, Argyle byl stále trochu znepokojený, a Riker se choval nezvykle formálně.

"Jestli jsem pochopil hlášení, pane Argyle," začal kapitán stroze, "váš tým nedokázal přijít s návrhem, jak upravit některý transportér tak, aby ho bylo možné aktivovat."

"To je pravda, kapitáne."

"A že bez aktivace transportéru naprosto nelze určit, kam se dostali?"

"To je taky pravda, pane."

"Tak co je to, sakra, za plán, který jste vy dva vymysleli?"

Argyle mrkl na Rikera, očividně přenechával prvnímu důstojníkovi čest plán přednést.

Riker se v křesle lehce předklonil. "Víme, že jak transportér s krátkým dosahem v 'řídící místnosti', tak nejméně jeden další transportér byly jednou aktivovány, kapitáne, když 'předaly' nadporučíka Data a poručíka LaForge na to místo, kde jsou teď. Také známe přibližné podmínky, za jakých ke spuštění došlo. A konečně, máme teorii ohledně toho, proč k aktivaci došlo."

Když se Riker odmlčel, Picard se zamračil. "Pokračujte, Jedničko."

Riker si vyměnil pohled s Argylem a pak navázal: "Když jsme použili souřadnice, na které byly zaměřeny naše transportéry, dokázali jsme určit místo Datova a LaForgeova pobytu ve chvíli, kdy je přenesl první transportér. Oni nebyli na transportní plošině. Byli od ní nejméně pět metrů u dveří v chodbě. S touto informací jako výchozím bodem jsme se znovu podívali na konstrukci transportní plošiny. Zřejmě se dokáže zaměřit na libovolný objekt - předpokládáme, že libovolný živý objekt - buď v téže místnosti nebo ve vedlejší řídící místnosti - a přenést ho k

některému z dalších transportérů."

"Ale proč se to rozhodlo zaměřit na Data a LaForge právě v té chvíli? Spustili ho snad náhodou sami? Nebo to nějak aktivovaly transportní paprsky Enterprise?"

"Ne, pane. My si myslíme, že došlo k této situaci: transportér se aktivoval následkem úniku radiace z jádra antihmoty. Myslíme si, že únik radiace spustil automatický evakuační systém, totiž systém, který byl navržený tak, aby dostal každého v té místnosti - ať už by byl nebo nebyl v hibernačních komorách - odtamtud pryč, nejspíš na nějaké bezpečné místo. Jaké přesně bylo spojení mezi tímto transportérem a těmi v ostatních místnostech, to nevíme, a možná se to nikdy nedozvíme. Ale jsme si celkem jisti, že ovládací program vyhodnotil všechna možná místa, jedno vybral a potom tam Data a LaForge odeslal."

"Ale vy nevíte, který ze stovek těch transportérů je odeslal? Nebo, i kdybyste to věděli, nemůžete určit místo určení, aniž byste transportér spustili, což nemůžete, aniž byste ho přitom zničili." Picard potřásl hlavou. "Nechápu, kam míříte, pánové."

Riker se nadechl. "My navrhujeme, pane, abychom vytvořili původní podmínky - hlavně tu úroveň záření - abychom viděli, jestli dokážeme spustit evakuační program, který by mohl přenést někoho jiného na stejné místo. Někoho lépe připraveného a lépe vybaveného poslat zprávu na Enterprise."

Picard se zamračil ještě víc. "Tohle se mi tedy nelíbí, Jedničko!"

"Mně se to taky nelíbí, pane," podíval se na něj Riker, "ale podle toho, co nám sdělil pan Argyle, by to mohla být jediná šance, kterou máme!"

"Ale jak velká je ta šance?"

"To není důležité, kapitáne. Důležité je, že je to naše jediná šance. Jsem ochotný to risknout."

"Mohl bych vám nařídít, abyste to nedělal."

"Vím, že byste mohl, kapitáne."

Picard dlouho mlčel, upíral pohled do Rikerových očí a hledal v nich stopy pochybností, náznak obav.

Ale nic takového nespasil. Bylo tam jen to, co v očích svého prvního důstojníka viděl pokaždé, když na jeho činech závisely životy jiných: odhodlání.

Kapitán se otočil k Argyleovi. "A váš odhad, pane?"

"Stejný jako komandéra Rikera, pane. Má to šanci na úspěch, ale nemám tušení, jak velká ta šance je. Neexistuje prostě spolehlivá metoda, jak spočítat pro a proti."

"Nepochybně znáte rizika, Jedničko."

"Ovšem, pane. A chci si být jistý, že pokud se někdo dobrovolně přihlásí jako můj doprovod, bude je znát taky." Picard nakonec kývl. "No dobrá, Jedničko. Informujte mě, až dokončíte nezbytné přípravy."

"Jistě, pane," ujistil ho Riker, prudce se obrátil a odešel ke dveřím, které vedly na můstek. Argyle se ještě jednou podíval na Picarda a pak ho následoval, zanechávaje tak kapitána s jeho rozhodnutím samotného.

"Prokázali byste nám tu čest a promluvili k radě Strážců míru, abychom vám mohli vhodně poděkovat za naši spásu?"

Šar-Lon, který se v duchu (alespoň co Geordi viděl) neustále zmiňoval mezi různými emocemi, obrátil tvář k Geordimu a Datovi. Soukromý výtah zatím zpomalil sestup z beztlakého stavu ve střední válce.

"Když víme, že dary byly použity moudře, je to dostatečné poděkování," prohlásil Geordi a málem se při vyslovení tak nabubřelého klišé začervenal. Bylo to ještě horší než jiné věci, které již vyslovil v odpověď na Šar-Lonovu nadnesenou krasomluvu.

Šar-Lon, kterému opět povisly tváře, jak výtah klesal směrem k vnějšímu plášti na konci válce a odstředivá síla se zvyšovala, vážně, i když znepokojeně kývl. "To je ovšem pravda, ale vím, že moji kolegové, Strážci míru, by byli velmi zklamaní. Zvláště členové rady starších, ti, kteří sloužili v první radě. Čekají již déle než padesát let, aby mohli vyjádřit svou vděčnost. Určitě jim tuto příležitost neodepřete."

"Ovšemže ne," připustil Geordi, ale pevně dodal "ale dokud si nebudeme jistější tím, jakého přijetí se nám dostane, máme pocit, že nejlepší - a nejbezpečnější - bude, když se o naši přítomnost dozví co nejméně vašich lidí."

Chvilí se zdálo, že stařec bude mít další námitky, ale potom jen pokorně sklopil zrak. "Stane se, jak si přejete. Ve světle toho, jak na vás zaútočili, je vaše nedůvěra pochopitelná."

"Ano," prohlásil Geordi vyrovnaně, "to je. A proto určitě pochopíte, že se chceme co nejrychleji vrátit do Schrány, abychom mohli podat hlášení. Naši nadřízení umějí být dost netrpěliví."

"Přece nemůžete hned odejít! Ne tak brzo, než budeme mít šanci -"

"Ovšemže ne. Hlášení je jenom předběžné," pospíšil si Geordi a pak výhrůžně dodal "ale jestli ho nedostanou včas, mohli by sem docela dobře poslat další zástupce - méně chápavé zástupce, aby zjistili, co nás zdrželo."

Šar-Lon se téměř zachvěl, protože to pochopil jako pokárání.

"Nechtěl bych udělat nic, co by vás zdrželo od vašich úkolů," řekl omluvně. "Pověřím své nejdůvěryhodnější muže, aby vás doprovodili zpátky do Schrány."

Geordi kývl. "Děkuji vám, Šar-Lone. Jsme rádi, že to chápete. Avšak je-li to možné, je tu jedna osoba, se kterou bychom si rádi promluvili, než podáme předběžné hlášení."

"S kýmkoliv! Ale kdo -"

"S vaším bratrem. Myslím, že jste říkal, že se jmenuje Šar-Tel."

Šar-Lon na chvíli ztuhl. "Kéž by to bylo možné," řekl nakonec, "ale nejde to. Šar-Tela zabili před více než deseti lety."

"Zabili? Jak?"

"Stal se obětí někoho, kdo trpěl stejně falešnými představami jako ten, který vás napadl."

"Aha. Takže tyhle falešné představy musejí být častější, než jste naznačil."

"Ne! To rozhodně ne! Jde jen o to, že těch pár lidí, kteří jimi trpí, je náchylných k velmi nerozumným činům, jako byl útok na vás. Jejich dopad je tudíž mnohem větší než jejich počet."

"Chápu. A co je to vlastně za představy? Proč by nás chtěl kvůli nim někdo zabít?"

Infračervený obraz Šar-Lona znovu ukázal vnitřní konflikt. "Doufám, že se neurazíte, když budu mluvit otevřeně," a přinutil se podívat Geordimu do tváře a na tajuplný visor.

"Ovšemže ne. Čím otevřeněji, tím lépe."

"Jsou tací - a znovu zdůrazňuji, že jich je velmi málo - kteří od začátku odmítají vaše dary a to, jak je Strážci míru využili. Je mi jasné, že to zní šíleně, ale těch pár postižených by bylo raději, kdyby se jejich státy mohly svobodně zničit - a spolu a nimi i zbytek světa - než aby se podřídili těm pár omezením, která jsou nezbytná, abychom mohli všichni žít v míru. Nikdy se nedokázali přizpůsobit civilizovaným způsobům, které převládají od chvíle, kdy nám vaše dary umožnily zbavit svět hrůzy jaderného zničení."

"Takže ani tolik netrpí falešnými představami, jako jsou spíš svedení?"

"Obávám se, že tyto výrazy naprosto nedostačují." Do Šar-Lonových slov se vkradla nová, upřímná naléhavost. "Pro mě samotného jsou tito lidé skutečným ztělesněním zla, které nám vaše dary umožnily překonat. Těžko se dá pochopit, jak by někdo mohl mít tak scestné představy, ale tady, na samotném Světě Strážců míru, jsou tyto představy vlastně nepředstavitelné."

Geordi kývl a snažil se tvářit chápavě. Šar-Lonova rétorika a změny nálad ho stále víc a víc vyváděly z míry. Také byl stále víc přesvědčený, že jeho okamžitý nápad zavést fiktivní "nadřízené", kteří by se mohli každou chvíli objevit a eventuálně se pomstít, byl užitečný. U někoho tak viditelně nevyrovnaného, jako byl Šar-Lon, by pravda - že jsou s Datem bezmocní a osamocení a o těch takzvaných Stavitelích nevědí vůbec nic - mohla docela dobře mít za následek jejich smrt.

"Takoví lidé jsou na každé planetě," prohodil Geordi. "Ale tyto záležitosti můžeme probrat později. Právě teď je nesmírně důležité, abychom se vrátili do Schrány a ohlásili se našim nadřízeným. Pokud," dodal, jako by ho to právě napadlo, "tu nejsou další, jako byl tvůj bratr, kteří byli svědky toho, jak jsi objevil a poprvé použil naše dary."

"Nikdo tu není," vyhrkl Šar-Lon chvatně. "A můj bratr vlastně neviděl nic jiného než samotné znamení. Jenom jednou, těsně před smrtí, vůbec vstoupil do Schrány."

"No dobře," Geordi odolal nutkání zeptat se, proč tam byl jenom jednou. "Takže musíme počkat, dokud nenajdeš někoho, komu bys mohl důvěřovat, aby nás bezpečně vrátil do Schrány. A pamatuj, náš čas je omezený."

Přes silnější přitažlivost, která nyní dosahovala pozemských hodnot, se Šar-Lon narovnal, jako by se konečně rozhodl.

"Vezmu vás tam sám," uzavřel a sáhl na tlačítka, aby obrátil výtah a poslal ho do středu válce a hangáru raketoplánů.

Než však stačil zadat kód, dveře výtahu se otevřely do podivné místnosti, kde již jednou byli.

Ale tentokrát seděl v křeslech půltucet mužů nejméně stejně starých, jako byl Šar-Lon, a čekali. Sedmý, o maličko mladší muž stál u výtahu a nataženou rukou bránil dveřím výtahu, aby se zavřely. Všichni na sobě měli známé přepásané uniformy v umírněné šedi a bez stylizovaného obličejce. Geordi a Dat se napjali a ruce jim sjely k fázérům, ale zarazili se, když viděli, že žádný z mužů není ozbrojen.

"Takže, Šar-Lone," prohlásil ten u dveří a maličko sklonil hlavu v pohybu, který byl spíš prosté uznání než úklona, "je to pravda. Stavitelé se vrátili."

"Ano, Ki-Tore, je to pravda," odušil Šar-Lon škrobeně. "Ale já radu starších nesvolal."

"Niméně tu je." Ostatní váhavě kývli na souhlas.

"Ne teď!" vyštěkl Šar-Lon. "Stavitelé se chtějí vrátit do Schrány a -"

"Tentokrát je neudržíš v tajnosti, Šar-Lone!"

"To jsem neměl v úmyslu, Ki-Tore, o tom vás ujišťuji. Přišli sem posoudit, jak jsme využili jejich dary, a teď, když to viděli, musí podat hlášení. Je nutné, aby se vrátili do Schrány. Určitě nechcete odporovat jejich přání."

Ki-Tor se obrátil k Geordimu a Datovi. "Je to vaše přání?"

Geordi zaváhal. Tohle byli zřejmě Šar-Lonovi současníci a možná, i přes to, co říkal Šar-Lon, mohli vědět něco užitečného o cizím plavidle, o "Schráně".

"Musíme brzy podat předběžné hlášení našim nadřízeným," potvrdil Geordi; "ale pokud někdy některý z vás přímo použil naše dary, rádi bychom si s ním promluvili."

Ki-Tor se zamračil. "Šar-Lon nedovolil nikomu jinému, aby je použil. S nikým se o dary nepodělil. I teď, když se všichni blížíme ke konci života, odmítl předat jejich tajemství dál; dokonce se o ně nechce ani trochu podělit."

Tak, pomyslel si Geordi zklamaně, Šar-Lon je jediná šance. "Tak to ano, naším přáním je vrátit se do Schrány. Ale velmi rádi bychom se s vámi všemi setkali, jakmile dokončíme naše hlášení a obdržíme od nadřízených nové instrukce."

Geordiho slova zřejmě Šar-Lonovi stačila. Náhle sáhl na přezku opasku uniformy. Ve chvíli se otevřely dveře v protějším rohu místnosti a dovnitř rychle vstoupil muž s jestřábí tváří v modré kombinéze. Když se rohlédl po místnosti rady, zaleskly se mu oči.

"Znáte mého zástupce Kel-Nara," pronesl Šar-Lon. "On vás doprovodí. Toto nesvolané shromáždění starších je nyní ukončeno. Uvědomíme vás kdy - a jestli - si s vámi budou chtít Stavitelé ještě promluvit."

Když poslední starší váhavě opustil místnost, objevil se ve dveřích kdosi v modré kombinéze - ani Kel-Nar, ani žádný z původních tří, všiml si Geordi - mrkl na Geordiho a Data a pokynem ruky k sobě přivolal Šar-Lona. Stařec se zamračil a poslechl.

Když se u dveří setkali, mladší muž začal rychle mluvit, ústa měl jen pár palců od Šar-Lonova ucha, a jeho slova byla natolik tichá, že je překladač nezachytil. Šar-Lon vrtěl hlavou a otočil se, ale mladík ho popadl za paži a dál do něj naléhavě hučel. Nakonec se Šar-Lon zamračeně vrátil k Geordimu a Datovi.

"Je mi líto, ale musím na chvíli odložit náš návrat do Schrány."

"Něco se stalo?" zeptal se Geordi, když s Datem vystoupili z výtahu.

"To právě musím zjistit. Vráťím se hned, jak jen to bude možné."

A s tím odešel, dveře se za ním nehlučně zavřely.

Geordi se ve špatné předtuše podíval k výtahu, jehož dveře byly stále otevřené. Vzápětí vypnul překladač a kývl na Data, aby udělal totéž.

"Už nepředstíráme, že máme poruchu?" otázal se android, když poslechl.

Geordi zavrtěl hlavou. "Vzhledem k tomu, co tu předvádíme, nebude to 'mimo obraz'."

Dat to chvíli zvažoval a pak kývl. "Chápu. Kdybychom pokračovali s těmi 'poruchami', ubíralo by to na věrohodnosti té 'fasády', co sis nasadil."

Geordi se nervózně usmál. "Správně, Date. Jenom doufám, že nám ta 'fasáda' aspoň trochu prospěje, ne že nás dostane do většího maléru. A abych řekl pravdu, začínám o tom uvažovat." Znovu se podíval na dveře, jimiž odešli Šar-Lon a ostatní. "Vlastně si myslím, že bychom měli mít fázero připravené, čistě pro jistotu."

"Máš nějaké podezření?"

"To bych taky rád věděl. Něco prostě není v pořádku, když Šar-Lona takhle odvolali." Geordi potřásl hlavou a zamračil se pro sebe. "To je ta potíž, když hraješ od oka. Nikdy nepoznáš, že se něco zvtřlo, dokud není pozdě." "Hrát od oka?"

"Další starý výraz, Date. Prostě to znamená, že - že si vymyslím za pochodu. Reaguji na to, co se děje, tak, jak mi to v té chvíli připadá správné. Není v tom logika ani zdravý rozum, jenže teď mi to ale moc správné nepřipadá."

Dat se na Geordiho chvíli jenom mlčky díval. Pak zamyšleně kývl a když znovu promluvil, do hlasu se mu zase vloudila melancholie. "To je další forma lidské intuice - stejně jako když tě napadlo zmínit se o Kansasu."

"Něco takového. Nebo je to možná známka narušené mysli." Geordi znovu potřásl hlavou a cítil se sklíčeně. "Opravdu by se nám tu hodila poradkyně Troi. Aspoň by nám pověděla, jestli nám lhali. A možná taky to, jestli tenhle Šar-Lon a jeho přátelé jsou jenom zvláštní nebo přímo šílení. Když je zkontroluji v infračervené části spektra, dostávám jisté údaje, ale není to o moc spolehlivější než moje předtuchy. Je tu pár věcí, kterými si jsem jistý - nebo alespoň skoro jistý. Například nevěřím nikomu, kdo krasořeční, místo aby mluvil, jako to většinou dělá Šar-Lon. A tady na stanici žádné skutečné odpovědi nezískáme. Naše jediná šance, jak se odsud dostat, je v té takzvané Schráně. Souhlasíš?"

"Souhlasím; Geordi," Datovi se trochu ulevilo, že jsou zpátky v oblasti, kde zřejmě platí logika. "Schrána bude asi další artefakt, který opustila stejná skupina, co opustila vrak, který jsme našli v hlubokém vesmíru. A ať už ukazuje naše první prohlídka artefaktu cokoliv, je to jediné místo, kde snad můžeme najít vybavení nezbytné k tomu, abychom se mohli spojit nebo vrátit na náš vrak."

"Správně. Technika těch, kdo ty věci postavili, se vyrovná technice Federace - nebo je vyspělejší, aspoň na poli transportérů určitě. Federální transportér by nás nikdy nemohl přenést tak daleko. A to, co Šar-Lon popisoval to jeho 'znamení' - mi hodně připomíná to, co se stane, když se porouchá maskovací zařízení."

"Ano. Nebylo by žádným překvapením, kdyby zařízení takového stáří selhalo."

Geordi si lehce povzdechl. "Otázkou je, co ještě se pokazilo? Kolik z toho, co jsme tam nemohli najít, ve skutečnosti nechybělo, jenom to bylo porouchané? Vysílací polovina transportéru, například. A kolik toho opravdu chybí?"

Kdybychom jenom přišli na to, co tu ta 'Schrána' vůbec dělala, proč byla na oběžné dráze kolem této planety, a to nemluví o tom, proč byla opuštěná - nebo proč byl opuštěný ten původní vrak a co dělal tam uprostřed ničeho -"

Geordi se odmlčel a litostivě se usmál. "Ale jediná skutečně důležitá věc je, jak se dostat do Schrány a získat kontrolu nad tím, co tam je. A když se to mohl naučit ovládat Šar-Lon, a zřejmě dost rychle, tak není žádný důvod, proč bychom to nemohli zvládnout taky."

"Jestli je ovládání nějak spojeno s tou přílbou," poznamenal Dat, "tak se s tím budeš muset naučit zacházet ty, Geordi. Když jsem to zkusil já, chovalo se to rozhodně nepřátelsky."

"Já vím. To musela být další 'past na myši'. Ta přílba musí analyzovat mozkové vlny nebo metabolické hodnoty nebo kdovíco, a potom přijme jen ty, co odpovídají specifikacím, které tam zadali tvůrci. A pokusí se to zabít každého, kdo těm specifikacím neodpovídá."

Geordi se odmlčel a zavrtěl hlavou. "Klidně bych se vsadil, že Stavitele, ať už to byl kdokoliv, nikdy ani nenapadlo, že by těm specifikacím mohl odpovídat i někdo jiný kromě nich samotných. Chtěli si zajistit, že nikdo kromě nich nebude schopen dostat se dovnitř a ty věci ovládnout. Takové myšlení by odpovídalo paranoidní mysli, co se namáhá strčit na palubu antihmotovou nálož, která se může spustit už jenom tím, že se tam někdo přenesení."

"Ano," řekl Dat, když se Geordi odmlčel, "uvažoval jsem o tom i o dalších aspektech jak objektu, který Šar-Lon nazývá Schránou, tak vraku, z něhož jsme se sem dostali. Nakonec jsem dokázal sestavit jisté teoretické korelace s některými informacemi z jiných zdrojů. Jestli -"

"Máš na tyhle věci nějakou teorii?" přerušil ho Geordi, náhle vzrušený. "Něco, co by nás odsud mohlo dostat?" "Ne, Geordi, nevidím ve své hypotéze nic, co by nám mohlo nějak pomoci. Ale třeba by to bylo užitečné pro tvoji intuici."

"Tak povídej!"

"Jak si přeješ. Jak víš, tu část vesmíru, kterou Enterprise letěla, Federace nemá příliš prozkoumanou. Ale Ferengové v minulosti vyměnili s Federací nějaké informace a malá část těch, které přitom Federace získala na oplátku, by se mohla týkat tohoto sektoru."

"O tom obchodu jsem slyšel," z Geordiho nadšení předešlé chvíle již opadlo. "Jenže taky jsem slyšel, že nás natáhli."

Nevím, co Federace dala Ferengům, ale já slyšel, že to, co jsme dostali, bylo vlastně všechno z druhé nebo třetí ruky, spíš klepy a báchorky, prostě jenom příběhy, co posbírali od různých ras, se kterými za poslední století obchodovali. Dokonce i pohádky, asi tak spolehlivé jako - jako Čaroděj ze země Oz."

"To je pravda, Geordi, některé prvky jsou společné mnoha příběhům, a jeden z těch společných prvků se týká plavidla, o kterém by se dalo říct, že dost připomíná tuhle Schránu."

"Och? A kdy měla tahle plavidla jako existovat? A komu patřila?"

"Závěr je jedine takový, že v určité době v minulosti se ve značném počtu hvězdných soustav, roztroušených na dost velkém prostoru, prý na oběžných drahách kolem mnoha planet třídy M našla plavidla, která se podobala naší Schráně. Žádné ale údajně nebylo funkční, ani na nich nebyly žádné živé bytosti."

"Je tam něco o tom, k čemu ty lodě sloužily?"

"Nic. Avšak existují příběhy o jiných planetách třídy M, jejichž civilizace prý již skoro dosáhla úrovně mezihvězdných letů, ale nedokázali to. Někdy jím v tom zabránila nějaká blíže neurčená 'katastrofa', jindy 'vetřelci z vesmíru'. Ať už tu je nějaká skutečná společná -"

"Tak tohle to je!" vyhrkl Geordi potřásaje hlavou. "Předsunutá hlídka!"

"Předsunutá hlídka?"

"Ano! Nechápeš? Všechno to zapadá. Ten vrak byl no, nevím, co přesně to bylo, ale byla to nějaká centrální stanice nebo velitelství pro tyhle strážnice. Vsadím se, že každý z těch transportérů na vraku je spojený s družicí, co obíhá kolem jiné planety. Proto ty transportéry fungují jenom jedním směrem, kdyby snad náhodou někdo na těch planetách dokázal poslat tým do kosmu a dokonce až na tu družici, už by se nikdy nedostal dál. Nikdy neproniknou na to velitelství nebo co to je."

"Ale proč by rozmísťovali předsunuté hlídky na oběžné dráhy kolem planet? Pokud by to byly věžežské planety -"

"To já nevím, ne určitě, ale vsadím se, že s tím měla hodně co dělat ta jejich paranoia. Vsadím se -" Geordi se odmlčel a zamračil se. "Naneštěstí nic z toho nám nepomůže zjistit, jak se spojit s Enterprise. Pokud něco, tak to znamená, že naše šance jsou horší, než jsme mysleli."

Znamená to, že ty transportéry sestrojili tak, aby byly jednosměrné, sestrojili je tak, aby zabránili vetřelcům jako jsme my, jako Šar-Lon získat přístup k vraku."

"Chceš říct, Geordi, že tvoje intuice ti říká, že se na Enterprise už nikdy nevrátíme?"

Geordi zavrtěl hlavou. "Ne, tohle mi říká logika. Intuice mi říká, že bez ohledu na to, co zjistíme o Schráně, pořád máme slušnou šanci se vrátit, ať už jakkoli. Kapitán Picard se nevzdá, dokud nepřijde na to, jak transportéry na vraku fungují, a až to zjistí, tak vymyslí způsob, jak nás najít. Kapitán ne -"

"Někdo přichází," skočil mu do řeči Dat a Geordi se napjal a prsty se málem dotkl fázoru. Druhou rukou znovu zapnul překladač.

Ale byl to Šar-Lon a teď se tvářil velmi zachmuřeně. "Potíže?" zeptal se Geordi.

"Jenom bláznovství," vyštěkl starý pán, ale pak, jako by si náhle uvědomil, s kým že to vlastně mluví, ztišil hlas.

"Pojďte," a ukázal k výtahu. "Přepravím vás ihned do Schrány. Můžu se jen omluvit za to zdržení. A za neodpuštělné chování rady starších."

Geordi neřekl nic a pak s Datem nastoupili do výtahu. Dveře se za nimi zavřely a výtah zamířil vzhůru. Šar-Lon omluvně mlčel. Když se výtah zastavil a dveře se otevřel, byli opět ve stavu beztlíže.

Šar-Lon je provedl stejnými dveřmi jako předtím a ve chvilce znovu otevíral dveře u známého přístaviště.

Vtom se otevřely další dveře do hangáru a dovnitř vrazili tři muži v čistě pracovních košilích a kalhotách místo kombinéz.

Všichni tři měli masky, které jim zakrývaly spodní polovinu obličeje - a všichni tři drželi zbraně namířené do blízkosti raketoplánu, jako by vetřelci věděli, kde přibližně budou jejich cíle, ještě dřív, než se otevřely dveře.

Než kdokoli včetně Data dokázal zareagovat, všichni tři stiskli spouště.

Kapitola devět

Když Picard sdělil poradkyni Deanně Troi, co má komandér Riker v plánu, zareagovala o trochu rázněji než na kteroukoliv ze stovek jiných misí, jichž se za ta léta na této i jiných lodích zúčastnil. Chvilí zůstala na můstku a dívala se na obrazovku s Picardem. Pátrání zatím pokračovalo a oni čekali, až Riker ohlásí, že dokončil přípravy. Deanna, stejně jako Picard i všichni ostatní na můstku, doufala, že se ze stovek ba tisíců údajů, které každou sekundu získávali, vynoří náznak dalšího vraku, zamaskovaného a ukrytého. Doufala, že najdou Geordiho LaForge i Data živé a v pořádku, než nadejde chvíle, kdy bude Riker muset zahájit svůj smrtelně nebezpečný pokus.

Ale i když v to doufala upřímně a z celého srdce, dokonale se ovládala a uvažovala naprosto logicky, přesto jako vždy v krizových situacích rozhodla poradkyně svou mentální síť a dávala pozor, zda někde na lodi nezachytí známky vypjatých či nepřiměřených emocí, známky začínající paniky.

A zatím nic takového neobjevila. Posádka, jako pokaždé i za těch nejsložitějších okolností, pracovala schopně a zdatně. Pak ji však nečekaně zamrazila vlnka neklidu a tak se rychle rozhlédla kolem a pátrala po zdroji. Poručík Worf byl stále u kormidla a vyrovnaně sledoval přístroje, jak Enterprise prováděla složitý, ale v podstatě stále dokola opakovaný pátrací manévř. Kapitán střídavě usedal do velitelského křesla vedle ní a zase přecházel od kormidla k vědeckým stanicím, kde obsluze netrpělivě nahlížel přes rameno a sledoval přístroje. Poručík Brindle, který nahradil poručíka Jarovou, protože trvala na tom, že doprovází Rikera, nespouštěl oči z taktické konzole.

Troi cítila, že všichni na můstku jsou sice znepokojeni, ale ovládají se. Bylo to stejné ovládané napětí, jako již tolikrát v nebezpečí, ovládané napětí, které je spíš posilovalo, než oslabovalo. Ale i kdyby byl některý z nich nervóznější než obvykle, říkala si Deanna, měl by k tomu dostatečný důvod. Málokdy totiž existovalo tolik neznámých, kolik jich bylo zahrnuto v Rikerově dnešní misi. Na každém kroku číhalo nepoznané nebezpečí. Neurčený cíl cesty, možná celé parseky daleko. Neprozkoumané - a cizí - transportéry, které nepracovaly s normálním prostorem, ale se subprostorem. A zcela jistě na ně čekalo další nebezpečí nejen na místě určení, ale i při samotném transportu.

Takže znepokojení bylo za daných okolností normální. Ale pak z nějakého důvodu, který nebyl na první pohled zřejmý,

napětí ve zlomku sekundy prudce vzrostlo a zase pokleslo.

A poradkyně si uvědomila - nebo si to možná prostě přiznala - že během té chvilky to bylo jiné. Ten neklid, který cítila, nepocházel od Picarda a ostatních.

Ona byla jeho zdrojem. Neviditelný obraz jejího vlastního rostoucího znepokojení se jednoduše odrážel od lidí kolem ní.

A pak si uvědomila, že ten odraz neklidu je náhle prostoupen děsivým pocitem naléhavosti. A k jejímu zděšení se začal neklid rychle stupňovat až ke strachu.

Další minutu Deanna jen nehybně seděla a svírala čalouněné opěrky křesla, tváří otočená k obrazovce, na niž se neustále měnilo hvězdné pozadí, aniž by ji však vnímala. Ona v duchu viděla jen to, jak Riker vstupuje na transportní plošinu.

Rozzlobeně se pokusila tento obraz zahnat. Vždycky to bylo těžké, když Riker vedl výsadkový oddíl na neznámou planetu, do neznámého nebezpečí, ale nikdy to nebylo takovéhle.

Tohle bylo víc než prostá obava o jeho bezpečí. Tohle -

Náhle vstala a vyrazila k přednímu turbovýťahu. Nikdy nedokázala plně pochopit či ovládnout tu zvláštní směs betazoidských mentálních sil a lidské intuice, ale občas se zřejmě spojily a hlasitě se dožadovaly pozornosti.

A v okamžiku si uvědomila, že se pozornosti dožadují právě teď, a to velmi nahlas.

Sekundy v turbovýťahu se zdánlivě nekonečně protahovaly, a když se dveře otevřely do chodby jen pár kroků od transportní místnosti, prakticky vyskočila ven a rozběhla se chodbou. Musela zpomalit, aby měly dveře do transportní místnosti čas se odsunout a ona mohla vejít.

Uvnitř se prudce zastavila a naléhavost, kterou cítila, dosáhla vrcholu.

Na plošině stáli Jarová a Riker. Oba měli těžké protiradiační obleky a každý měl kromě standardní výsadkové výbavy také maličký subprostorový transceiver a ne tak malou fázarovou pušku. Přílby protiradiačních obleků měli nasazené, průhlednými mezerami jim byly vidět jenom oči. Riker už zvedal ruku, aby dal znamení podporučíkovi Carpellimu u ovládání.

Zarazil se však a pootočil hlavu, aby viděl na Troi. Přes úzký průzor přílby se jejich pohledy setkaly a Riker v jejich očích spatřil naléhavost, která ji sem přivedla.

A ona v jeho očích spatřila to, co tam viděla již tolikrát - že povinnost k Hvězdné flotile, k jeho lodi a její posádce jsou mu nade vše. Že právě teď plní svou povinnost, nic víc.

A jako už to udělala mnohokrát předtím, Deanna sáhla svou myslí k jeho, i když věděla, že Rikerovy lidské smysly nemohou poznat plný dopad toho doteku.

Imzadi, zašeptala v duchu, i když věděla, že odpovědi se nedočká. Imzadi. Milovaný.

Tentokrát však odpověď přišla. Nebo to snad byl, stejně jako neklid a strach, pouhý odraz jejich vlastních myšlenek? Imzadi, zaslechla, vždycky budu u tebe.

A i tou úzkou mezerou v přílbě protiradiačního obleku si v jeho očích přečetla, že ta slova jsou skutečná, že obě myslí se v té chvíli spojily tak dokonale, jak se jim to ještě nikdy nepovedlo. Naléhavost, jež ji sem dohnala, nepokoj, který ji svíral stále rostoucí silou a dostoupil nervydrásajícího vrcholu ve chvíli, kdy vstoupila do transportní místnosti, to umožnily, jakkoliv krátce.

A to ji vyděsilo ještě víc, ten náhlý, nebývalý dotek duší.

Musel existovat nějaký důvod, že k tomu došlo právě v této chvíli.

V této zvláštní chvíli.

Rozcházel se již stokrát, za mnohem důvěrnějších okolností, a nedošlo k tomu.

Ale teď, uprostřed tisícovky rušivých pocitů, se to stalo.

Pak však spojení zmizelo a zanechalo po sobě jenom vzpomínku.

A hrůzu, kterou svým příchodem vyvolalo.

Deanna mohla jen bezmocně přihlížet, jak Riker dokončuje pokyn Carpellimu, který začal před nezměřitelnými sekundami. O sekundu později byli s Jarovou pryč, pohltila je energie transportéru.

Když útočníci stiskli spouště, nedošlo k řadě ohlušivých prasknutí, jež v té chvíli Dat očekával. I když on sám neměl osobně žádnou zkušenost s takovými palnými zbraněmi, jaké Geordi popisoval u předchozích útočníků. Nicméně v paměťových bankách měl uloženu informaci, že takové zbraně vyrážely projektily prostřednictvím konvenčního výbuchu, a přirozeně předpokládal, že výsledné zvuky budou bolestivě hlasité, zvláště na takovém místě, jako byl hangár, kde akustické vlastnosti kovových stěn měly zvuk spíš odrážet, než pohlcovat. Ale žádné výbuchy se nekonaly. Ozvala se pouze řada zasvištění jen o málo hlasitějších než prudké vydechnutí.

A neucítil drtivý náraz smrtícího projektilu, který očekával, nýbrž jen ostré píchnutí v rameni.

Automaticky zvedl ruku k postižené oblasti. Nahnátl maličkou šipku, s hrotem půl coulu dlouhým, který snadno prorazil jeho uniformu i tělo. Lehce šipku vytáhl.

Prudce se otočil a viděl, že stejné šipky zasáhly jak Geordiho, tak Šar-Lona, ale ti si je nedokázali tak vytáhnout, jako to udělal on. Bez váhání jim šipky z těla vytrhl.

Když to udělal, uvědomil si, že se oba rychle propadají do bezvědomí.

O chvíli později se v podstatě zároveň udály dvě věci. Kolem Šar-Lona se krátce a jasně zajiskřilo, dost se to podobalo jiskření transportéru, jenom to bylo méně intenzivní.

Taky se ozvalo další zasvištění a on ucítil druhé píchnutí, tentokrát v paži. Vytrhl šipku a obrátil se k útočníkům. Koutkem oka zahlédl, jak Šar-Lon mizí. Usoudil, že je to účinek jednoho z "darů". Starcovo zmizení však útočníky překvapilo stejně málo jako Data. Všichni teď upírali oči na Data a mířili na něj zbraněmi. Místa, kde předtím stál

Šar-Lon, si nevšímal a ve tvářích se jim začínalo objevovat znepokojení.

Data napadlo, že prosté vytáhne fázery a trojici rychle zneškodní, ale neudělal to. Šipky - očividně napuštěné nějakou drogou - na něj sice neúčinkovaly, ale nedalo se poznat, co udělají s Geordim, zvláště kdyby ho zasáhlo šipek víc. A bez ohledu na to, jak rychle Dat tasí a vypálí, přinejmenším jeden z útočníků by dokázal vypustit blíže neurčené množství střel, z nichž některé by mohly zasáhnout i Geordiho. A on je stejně nechtěl zneškodnit všechny, ne dokud se aspoň jednoho nevypytá nejen na tu drogu, ale hlavně na jejich motivy.

Dat znovu zalétl pohledem k Geordimu a viděl, že poručík je zcela v bezvědomí, ale jinak zřejmě nemá žádné zdravotní obtíže. Stále dýchal pravidelně a zhluboka a svaly měl uvolněné, ne napjaté nebo křečovitě stažené.

Budu se znovu řídit tvým příkladem, Geordi, řekl si v duchu, schválně povolil svaly, pustil šipky z ruky a v nulové gravitaci se lehce zakymácel, právě jako Geordi.

Zlaté oči měl otevřené jen na škvírku a díval se, jak se k němu trojice útočníků blíží. Přistupovali k němu pomalu, ostražitě, nespouštěli z něj oči a stále na něj mířili zbraněmi.

Dva metry od něj se zastavili a s obavami si Data prohlíželi.

"Ta první šipka asi neprošla přes šaty," prohodil jeden z trojice nejistě. Slova byla lehce ztlumena provizorní maskou a očima zalétl k překladači, který jeho slova převedl do anglické verze.

"Nebo má jiný metabolismus," usoudil jiný. "Vypadají, jako by byli z úplně jiných světů. Podívej se líp. Nemáme moc času, než se začnou probírat."

Ten, který promluvil první, se zbraní stále v ruce, se přiblížil a zadíval se Datovi do očí. Zřejmě hledal náznak navracejícího se vědomí.

Dat vyčkával a neustále se trhaně kýval, jenom zvedl ruce ve zdánlivě bezcílném gestu, avšak zhruba směrem k muži, který se teď dostal až na metr od něj. Zdálo se, že druzí dva, zřejmě spíš netrpěliví než podezřelí, začali být méně ostražití a zbraně drželi volněji.

Dat rychle švihl pravicí a popadl zbraň, zatímco levou rukou sevřel muže paži tak pevně, že se mu nemohl vytrhnout.

Než druzí dva stačili znovu namířit a vypálit, Dat prvního muže otočil a zády si ho přitiskl k hrudi, takže se jím zaštitil.

Muži se odpoutaly magnetické boty od podlahy, stejně jako Datovi, ale jak se začali otáčet ve vzduchu, Dat našel spoušť zbraně a rychle ji dvakrát za sebou stiskl.

Šipky zasáhly cíl a jeden z mužů měl právě tak dost času, aby zamumlal něco nepřeložitelného, nejspíš nadávku, a pak oba znehybněli, stejně jako předtím Geordi.

Třetí muž, stále v Datově železném sevření, kdy se spolu motali vzduchem, náhle našel hlas.

"My vám nechceme ublížit!" málem křičel. "Ty šipky vás jenom na pár minut vyřadí!"

"Chápu," a Dat se odmlčel, aby mohl složitým manévrem dostat boty do kontaktu s povrchem jednoho z raketoplánů, nad nímž právě prolétali. "Proč jste nás chtěli přivést do bezvědomí?"

"Někdo si s vámi chce promluvit, to je všechno!" vyhrkl muž, který byl zjevně příliš vyděšený, aby kladl odpor. "V bezvědomí nemůžeme a-i mluvit, ani poslouchat," poukázal logicky Dat, když se botami dotkl plavidla a přichytil se na povrchu. Rychle po straně sestoupil a vydal se k Geordimu a ostatním. "Můžete to vysvětlit podrobněji?"

Muž zamrkal a strach se mu na tváři měnil ve zmatek. "Musíme - vás za ním vzít."

Když dorazili k ostatním, Dat muže postavil na zem; i jeho boty se přichytily ke kovové podlaze. Android couvl, se zbraní stále namířenou na muže došel k jeho společníkům a z bezvládných prstů jim vzal zbraň. "Proč jste považovali za nezbytné, abychom při transportu byli v bezvědomí?" zeptal se Dat.

"Museli jsme vás dostat od Šar-Lona," vysvětloval muž.

"Šar-Lon by něco namítal proti tomu, abychom si promluvili s tou osobou?"

"Nechtěli jsme -" začal muž, ale prudce se zarazil. "Už nemůžu říct víc," prohlásil.

Dat se na něj zvědavě podíval. "Chcete říct, že nemůžete? Nebo že nechcete?"

Muž však jenom potřásl hlavou a ani nemukl.

"No dobře," prohlásil Dat, "počkáme, až se probudí můj kolega."

"Ne!" Muž byl náhle vzrušený a podrážděný, jako by si právě na něco vzpomněl. "Jakmile se Šar-Lon probere, pošle na nás svoje muže!"

"Chápu," prohodil Dat. "Šar-Lon by měl námitky proti tomu, abychom si s tou osobou promluvili."

Muž dlouho mlčel jako zařezaný a pohledem přeskakoval z Data ke dveřím Šar-Lonova výtahu, jako by čekal, že se odtamtud každou chvíli někdo vyřítí. "Ano," kývl, "Šar-Lon by měl námitky."

Dat mrkl na Geordiho a snažil se představit si, co by udělal. Geordi by to, samozřejmě, "hrál na oko", ale co by mu oko poradilo, aby udělal? Dat spěšně probral vzpomínky na všechno, co Geordi řekl od chvíle, kdy se Šar-Lon poprvé objevil. A přitom se mu vynořilo jedno prohlášení: "Nevěřím nikomu, kdo krasořeční, místo aby mluvil, jako to většinou dělá Šar-Lon."

Proto jestli tihle tři představovali skupinu stojící proti Šar-Lonovi - a ozbrojili se nikoli smrtonosnými střelnými zbraněmi, ale mechanickými ekvivalenty fázery nastavených na omráčení - bylo by pro něj a pro Geordiho výhodné promluvit si s vůdcem této skupiny, který logicky musel být tím, kdo tyhle lidi poslal.

Dat chvíli zkoumal svůj myšlenkový postup a usoudil, že i když k rozhodnutí došel spíš logickou úvahou než intuicí, bude přijatelné i pro Geordiho, až se probudí.

"No dobře," prohlásil Dat, "vezměte nás za tou osobou, která si s námi chce promluvit. Tohle nebudeme potřebovat," dodal, bral zbraň se šipkami jednu po druhé a schválně ohnul hlavně, než je odhodil. Muži při té podívané vyvalili oči a Dat si uvědomil, že ať už vědomě či nevědomky právě pokračoval v tom, jak "udržet fasádu", s čímž Geordi začal u Šar-Lona.

Dat vzal do ruky fázery, popadl Geordiho a dal si ho pod paži. "Když vezmete svoje kolegy," poznamenal a ukázal

fázem, "můžeme jít navštívit vašeho vůdce."

Muž vyvalil oči ještě víc, sevřel druhým paže a rozčileně se ohlédl na Data. Odtrhl magnetické boty svých kolegů od kovové podlahy a začal je směřovat ke dveřím, z nichž před pár minutami vyskočili.

Poté, co prošli asi tuctem dveří a opuštěných, prázdných otevřených prostor, vstoupili do něčeho, co byl zřejmě střed kosmické kolonie, tunel s kruhovým průřezem, jenž se táhl po celé délce habitatu. Tou dobou se již Geordi začínal probírat. Druhým dvěma to trvalo dalších pár set metrů, a do té chvíle se Geordi probíral natolik, aby se mohl zeptat, co se stalo. Než Dat dokončil vysvětlování, byli na druhém konci stanice a i druzí dva omámení byli zcela vzhůru. Někde cestou si ti tři, trochu bojácně, sundali masky.

"Líp bych to sám nedokázal," řekl Geordi se slabým úsměvem, když Dat domluvil.

Pak se dostali mimo hlavní válec kolonie a propracovávali se bludištěm potrubí a parních turbín v elektrárně.

Nakonec se vynořili na protějším konci elektrárny a přiblížili se k přechodové komoře, která značila konec tunelu.

Vypadala skoro jako ta atrapa ve Schráně, a Geordi nenápadně prohlédl okolí, zda nenajde stopy transportních obvodů.

Ale žádné tu nebyly, a když se dveře se zhoupnutím otevřely jen se slabým zaskřípěním, Geordi viděl, že vnější dveře komory jsou plně funkční. Geordi a Dat dali trojici přednost a pak je následovali. Když se za nimi zavřely dveře, rozsvítila se nade dveřmi tři malá červená světýlka. Na stěnách visel asi tucet neskladných starodávných kosmických skafandrů.

"Tyhle sice nejsou nejlepší," omlouval se jeden z trojice nervózně, když sundal skafandry a začal se do jednoho oblékat. "Ale musíme překonat jenom čtyřicet nebo padesát metrů."

Geordi se lehce pousmál. "Děkuju, ale to nebude nutné," a aktivoval osobní ochranné pole. Muži vytřeštili oči, ale neřekli nic.

Pak, když si navzájem překontrolovali skafandry, byl z komory vysát vzduch a otevřely se vnější dveře. Venku visel z rámu, na němž bylo ukotveno obrovské parabolické zrcadlo, shluk objektů různých velikostí a tvarů. Na několika Geordi zahlédl otevřené dveře do přechodové komory a také jeden nízký širší válec, který mu připomněl první z pozemských kosmických "domovů" pro dlouhodobý pobyt, Skylab. Jiné vypadaly jako opuštěné palivové nádrže s dodatečně přidělanými přechodovými komorami, a přesto tu byly jiné, větší a složitější struktury, z nichž některé měly díry, odkud byly zjevně přechodové komory odstraněny. Nakonec si Geordi uvědomil, že tahle sbírka musí být částí "konstrukčních baráků", které používali původní dělníci na kolonii.

To už vůdce skupiny poháněl Geordiho a Data ke kabelu, připevněnému těsně za přechodovou komorou, která ústila do habitatu. Kabel vedl přímo do srdce shluku dávno opuštěných konstrukčních baráků a dva z mužů se již

pomalu vydali podél něj, ručkující volným prostorem. Geordiho něco znepokojilo. Kývl na třetího muže, aby se dal na cestu. Když byl již tři čtyři metry daleko, Geordi zasunul fázem, nejspíše chytil kabel a začal se přitahovat. Stav beztlíže na kolonii, dokonce ani v raketoplánu, mu starosti nedělal, ale tady si poněkud opožděně uvědomil, že kdyby se pustil, neodletěl by jednoduše jen o kus dál ke stěně, od níž by se odrazil. Pokud by neměl dost velké štěstí, aby letěl směrem ke kolonii či jednomu z baráků, prostě by plul pořád dál. Tady nebyly žádné transportéry jako na Enterprise, které by ho přenesly zpátky, dokonce ani tažný paprsek. S náhlým bodnutím úleku si uvědomil, že by se mohl dokonce dostat do ohniska parabolického zrcadla, které by jeho ochranné pole vystavilo zkoušce, jaká jeho tvůrce nejspíše nikdy ani nenapadla.

Ohlédl se a těsně za sebou uviděl Data, na jehož světlém obličejí se odrážela jen obvyklá zvědavost.

Geordi polkla obrátil se a znovu začal ručkovat, i když mnohem pomaleji a opatrněji než trojice mužů na kabelu před ním. Ti se pohybovali s nedbalou lehkostí, která prozrazovala, že stejné pohyby prováděli již mnohokrát předtím, jediné znepokojení u nich očividně vyvolávala jen přítomnost Geordiho a Data.

Nakonec, po nejdelších padesáti metrech svého života, se Geordi doploul na druhý konec kabelu. Tady byl kabel připevněn k jednomu z objektů, které připomínaly Skylab, tento měl přechodovou komoru na pohled ještě primitivnější, než byla ta na kolonii. První muž, který k ní dorazil, ji již otevřel, a Geordi počkal, dokud všichni tři nevstoupili.

Geordi se pomalu a opatrně propracoval od kabelu ke komoře. Dat ho následoval rychlejším tempem a pak se zavřely vnější dveře a dovnitř byl vpuštěn vzduch.

Otevřely se vnitřní dveře.

V místnosti, která svou strohostí odpovídala skylabskému exteriéru, čekal jakýsi stařec. Měl na sobě čistě pracovní košili a kalhoty, dosti podobné těm, co měli oblečené jejich tři průvodci, a byl přibližně v Šar-Lonově věku, ale o hodně štíhlejší, a vlasů měl asi tolik co kapitán Picard. Když si všiml, že Geordi ani Dat nemají standardní skafandry a pak také skutečnosti, že oba mají fázery, kdežto jeho muži jsou neozbrojení, trochu vykulil oči. Se zájmem přihlížel, jak slabá záře ochranných polí mizí, když je Geordi a Dat vypnuli a nechali si jen magnetické pole kolem bot.

"Vy jste ten, kdo s námi chtěl mluvit?" zeptal se Geordi, když si průvodci sundali přilby.

Stařec kývl. "To jsem. A jelikož jste sem přišli i přesto, že jsou moji muži odzbrojení, tak předpokládám, že si i vy chcete promluvit se mnou."

"Vypadá to tak, co?" odušil Geordi, který stále držel fázem v pohotovosti. "Ale možná bychom si tím byli víc jistí, kdybychom věděli, co nám chcete - a kdo jste."

"To máte docela pravdu." Starý pán se pousmál. "Chci prostě jenom zjistit, kdo doopravdy jste - a za jakým účelem jste sem přišli. Co se mě týče - jestli znám bratra tak dobře, jak si myslím, tak už jste o mně nejspíše slyšeli. Jmenuji se Šar-Tel."

"Připravena, poručíku Jarová?"

"Připravena, komandéře Rikere."

Další sekundu stáli Riker a Jarová, k nerozeznání si podobní v protiradiačních oblecích, mlčky, se zmagnetizovanými botami, na podlaze vraku co nejbližší místu, kde stáli Dat a LaForge, když je transportéry odnesly.

"Připraveni, kapitáne," oznámil nakonec Riker.

"No dobře, Jedničko. Pane Argyle, začněte odstraňovat štít jádra."

Argyle rozkaz ze strojovny potvrdil. Vyslal zahajovací signál do oddělené jednotky, která se teprve před pár hodinami snažila štít znovu obnovit v plné síle.

"Poručíku Worfe," nařizoval Picard, "stále podporučíku Carpellimu a výsadkovému oddílu předávejte informace o úrovni radiace. Podporučíku Carpelli, kdyby se ukázaly nějaké potíže, buďte připraven je okamžitě stáhnout z vraku."

"Připraven, pane."

U vědecké stanice začal Worf odříkávat údaje o hladinách radiace.

"Nějaká aktivita, Jedničko?"

"Zatím nic, pane."

"První štít odstraněn, kapitáne," hlásil Argyle.

"Začněte odstraňovat další, pane Argyle."

Asi minutu panovalo mlčení, jen Worf neustále hlásil úroveň záření.

"Právě začalo blikat jedno světlo na ovládacím panelu," ozval se Rikerův hlas. A o chvíli později: "A teď je na obrazovce mapa. Vypadá to jako mapa tohoto vraku. Ano, jsem si tím jistý. A přímo uprostřed, kde musí být antihmota, je zelený kroužek, taky bliká. Je to zřejmě poplašný systém, má asi upozornit toho, kdo to ovládá, pokaždé, když se vynoří něco, co je moc velké a počítač to sám nezvládne."

"A na dolní části obrazovky se právě objevila nějaká zpráva," připojila se Jarová. "Není v jazyce, který bych znala. Zaznamenávám pro budoucí analýzu."

"Výborně, poručíku," řekl Picard. "Něco jiného?"

"Trikordér ukazuje aktivitu v hibernačních jednotkách, ale nic jiného."

"Úroveň záření se blíží intenzitě, která předtím spustila transportní proces," ohlásil Worf.

"Slyšeli jste to, Jedničko, poručíku Jarová," přidal se Picard. "Dávejte na sebe pozor."

"Ano, pane, to máme v plánu."

"Začínáme odstraňovat třetí štít, pane," oznámil Argyle.

"Pomalu, pane Argyle, pomalu," varoval ho Picard. "Úroveň záření je už skoro na té úrovni, na které jsme chtěli -"

"Výkon jádra antihmoty prudce stoupá, pane," přerušil ho náhle Worf. "Hladina záření taky stoupá, už je vyšší než odhadovaná intenzita, která spouští transportér. Buď znovu selhalo ovládání energie na vraku, nebo něco -"

"Pane Carpelli!" křikl Picard. "Přeneste je zpátky!"

"Zapojuji, pane," odpověděl okamžitě Carpelli.

"Další transport již probíhá, pane," hlásil Worf, "na vraku."

"Carpelli!"

"Slyšel jsem, pane Snažím se, ale rušení z toho transportéru je -"

"Nové souřadnice, pane Carpelli!" zaduněl Worf a praštil do ovladače, který je okamžitě předal transportní místnosti.

"Riker a Jarová jsou teď na těchto souřadnicích. Ten první transportér -"

"Zaměřuji komunikátory na nových souřadnicích," řekl Carpelli stručně.

"Jarová! Jedničko!" křičel Picard. "Vydržte! Přetáhneme vás zpátky!"

Žádná odpověď se však neozvala.

"Zahajuji transport!" zopakoval Carpelli.

"Dochází k přetížení jádra antihmoty!" ozval se Worf. "Z této vzdálenosti -"

"Já vím, poručíku! Pane Brindle! Připravte se spustit štíty, jakmile Carpelli potvrdí, že se výsadek vrátil!" "Připraven, pane," odpověděl Brindle od taktické konzole.

"Ztratil jsem je!" ozval se z komunikátoru Carpelliho zoufalý hlas. "Rušení z -"

"Nevysvětľujte! Prostě je dostaňte na loď!"

"Snažím se, ale -"

"Není čas, pane," přerušil ho Worf. "Konečné přetížení za pět sekund!"

"Nemůžu je najít!" křičel Carpelli. "To rušení -"

"Tři," odříkával Worf neochvějně. "Dva -"

"Štíty, pane Brindle!"

"Štíty spuštěny, pane!" odpověděl Brindle a jeho slova překryla oslepující záře, která zaplnila obrazovku. O chvíli později se celá loď zachvěla, jak se štíty snažily pohltit čistou energii anihilované antihmoty.

A poradkyně Deanna Troi, oči vytřeštěné bolestí, klouby na rukou bílé, jak svírala opěrky křesla, v duchu zoufale křičela.

Picardovo naléhavé: "Přeneste je zpátky!" byla poslední slova, která Riker slyšel, než se ho zmocnila energie transportéru. O chvíli později zmizely stěny cizího plavidla a on čekal, že se objeví hlavní transportní místnost Enterprise.

Ale nic takového se nestalo.

Místo toho cítil, jak ho transportér propouští; z toho bylo zřejmé, že dorazil na místo určení. Kolem se rozhostila jen

naprostá temnota a byl cítit pach kovu. Ale temnoty a pachu kovu si stačil všimnout jen tak tak, než se ho transportér zmocnil znovu.

A tentokrát se kolem něj i v jeho mozku objevil kaleidoskop křiklavých barev ve vzorech, jež se svíjely a měnily a mohly by snad dovést člověka k šílenství. Okamžitě instinktivně poznal, že nemohou být skutečné.

Že v normálním vesmíru nemohou existovat.

V té chvíli Riker pochopil, že z rozpadajícího se a radiací zamořeného vraku je neodnesly transportéry Enterprise.

Uchopil je tentýž transportér, který sebral Data a LaForge - a, jak předpokládal Argyle, fungoval ne skrze normální prostor, ale skrze subprostor.

Náhle, ještě než to stačil domyslet do konce, barvy zmizely.

Všechno zmizelo, jako by se mu najednou vypnulo všech pět smyslů.

Vyděsilo ho, že se mu začaly vytrácet dokonce i vzpomínky. Zůstalo mu jen tolik času, aby si stačil pomyslet:

Transportéry na vraku byly zničeny, zatímco jsme byli v přenosu, a energie, které byly Tašou a mnou, se teď rozlétají po samotném subprostoru.

A pak se začala ztrácet i tato myšlenka a on existoval pouze v tom jediném okamžiku, jenž byl bezprostřední přítomností. Neměl minulost ani budoucnost. Prostě existoval.

Potom však, po době, kterou nedokázal nijak blíže určit, dokonce ani pochopit, něco ucítil.

Tah, slabý a vzdálený, vleklo ho to ven z nicoty, která byla to jediné, co v té chvíli dokázal vnímat.

Náhle kolem něj barvy opět zaplály a po chvíli se mu rozsvítilo v hlavě. Navracející se myšlenky a vzpomínky byly chvíli chaotické a stejně děsivé jako jeho nemožné okolí.

Ale pak, jako kdyby mu někdo hodil záchranný kruh, se z chaosu vynořila jedna myšlenka, a on se k ní přimkl. A v hlavě se mu rozjasnilo.

Chaoticky vířící, nemožné barvy vybledly.

A jak se kolem něj zhmotňoval svět, zaslechl jakýsi zvuk a překvapeně si uvědomil, že to je jeho vlastní hlas, který pořád dokola opakuje jediné slovo: Imzadi, Imzadi, Imzadi...

Ale ten záchranný kruh, to spojení, které ho udrželo, takže se během té nekonečné chvíle, než se subprostorová energie shlukla a znovu poskládala do myslícího těla, které bylo Williamem Rikerem, jeho mysl přece jen nenávratně nerozplynula - ten záchranný kruh byl pryč.

Geordi si dal velkou práci, aby na něm nebylo překvapení vidět. Nebyl si jistý, co vlastně čekal... ale Šar-Lonův mrtvý bratr Šar-Tel to rozhodně nebyl.

"Vlastně váš bratr říkal, že jste zemřel," řekl Geordi. "Hned po tom, co jsem ho požádal, abychom si s vámi mohli promluvit. Mám za to, že má důvod, proč nechce, aby k tomu došlo."

"Měl by," řekl stařec a jeho úsměv se změnil v zamračení, "kdyby věděl, že jsem pořád naživu."

"Copak on to neví?"

"Jsem si naprosto jistý, že neví. Ale je to velmi dlouhý příběh, a než se do toho pustíme, chtěl bych, abyste mi odpověděli na jednu otázku."

"Pokud budu moci, a taky bych rád, abyste vy odpověděl na pár našich otázek."

"Rád," odpověděl Šar-Tel. "Teď moje otázka: Jste vy lidé, kteří nechali tu věc obíhat kolem naší planety? A pokud ano, tak co to je a proč jste to opustili?"

"Váš bratr uvěřil, že jsme ti lidé," Geordi byl stále velmi opatrný.

"Můj bratr naneštěstí v poslední době věří spoustě věcí, a nikoliv nejmenší hloupostí z nich je to, že byl schválně vybrán, aby zachránil náš svět s pomocí té věci, o kterou zakopl."

"A vy tomu nevěříte?"

"Vypadám snad jako pitomec?"

Náhle se Geordi zasmál, z důvodů, které nedokázal vysvětlit ani sobě, natož Datovi, kdyby se android zeptal. Možná to bylo jen tím, že mu štihlá postava a téměř lysá lebka, nemluvě o ostrém tónu, připomněly kapitána Picarda - nebo spíš kapitána Picarda, jak by mohl vypadat za dalších třicet let - a ta představa ho potěšila.

"Ne, my nejsme lidé, co to tu nechali," připustil Geordi. "A sami bychom se moc rádi dozvěděli, co je ten objekt zač. Pár věci nás napadlo, ale to je tak všechno. Velice oceníme všechno, co nám povíte."

Šar-Tel se chvíli mračil, ale pak se zazubil a otočil se k ostatním. "Měli byste se radši vrátit, než si bratr všimne, že jste pryč, a začne přemýšlet, co máte za lubem. Nepoznal vás, že ne?"

"Ne, neviděl nám do obličeje. Ale Vol-Mir možná bude muset vysvětlovat. Musel si něco vymyslet, aby to ŠarLona zabavilo na dost dlouho a my se mohli dostat na místo, a říkal, že Šar-Lon byl nemálo podezíravý, když se ukázalo, že 'výjimečná situace' je jenom planý poplach." Šar-Tel se zamračil.

"Nekomplikujme to. Vraťte se hned. Já budu v pořádku."

Muži kývli a s různě velkou úlevou si znovu nasadili přílby a vrátili se do přechodové komory. Když se za nimi se sykotem zavřely dveře, Šar-Tel řekl: "Předpokládám, že váš příběh je stejně dlouhý jako můj, takže bychom se měli dát do práce."

"Než se do toho zabereme," poznamenal Geordi, "měl bych sám jednu otázku. Můžete nás vy nebo vaši lidé vzít zpátky do Schrány, až tady skončíme?"

Šar-Tel se znovu zamračil a pohledem zalétl k zavřené přechodové komoře. "Proč?"

"Abychom mohli najít cestu tam, kam patříme."

"Ech? Znamená to snad, že jste sem nepřišli schválně?"

"Geordi," přerušil je Dat a odpojit překladač.

Geordi zaváhal, neboť si všiml podezření, které bylo na Šar-Telově tváři stále zřetelnější. Nechal překladač zapnutý a řekl: "Co se děje, Date?"

Android, v téměř parodické nápodobě významného pohledu, upřel na chvíli zlaté oči na Geordiho překladač. "To je v pořádku, Date. Myslím, že Šar-Telovi můžeme věřit."

Dat zvážil nastalou situaci. "Aha," poznamenal. "Myslím, že to chápu. Znamená to snad, že už 'nemusíme udržovat fasádu'?"

Geordi zavrtěl hlavou a žalostně se usmál. "Správně," řekl. "Pořád to hraju od oka, a zrovna teď mi můj cit říká, že můžem fasádu odložit."

Dat to chvíli zvažoval a pak překladač zase zapnul. "To je dobře. 'Udržovat fasádu' není snadné."

"Z té malé výměny," ozval se Šar-Tel, "jsem doufám správně usoudil, že jste k mému bratrovi nebyli tak zcela upřímní." "Úplně ne. Ale neodpověděl jste mi na otázku. Můžete nás přepravit do Schrány, až tu skončíme?"

"Myslím, že někteří z mých lidí vás tam dokážou dostat, ano."

"Ale nejste si úplně jistý?"

"Nejdřív zjistíme, jak bratr zareaguje na to, že byl vyřazen a vy dva jste zmizeli. Myslím, že nejlepší bude, až si promluvíme a vy pochopíte situaci, když se vrátíte za bratrem a necháte jeho, aby vás dopravil do Schrány. Pro nás všechny to bude nejmiň nebezpečné."

"Nebezpečné? Myslíte jako když se nás někdo pokusil zastřelit v přechodové komoře Schrány, když nás vedli za vašim bratrem?"

Šar-Telovi potměněla tvář, jak se zachmuřil, ale nemračil se na ně, nýbrž pro sebe. "Je mi to líto. Chápu, co jste si museli myslet, když na vás moji muži vystřelili ty šípky. Kdybych byl věděl - vzhledem k tomu, jak snadno jste je odzbrojili, předpokládám, že mají štěstí, že jsou naživu."

Geordi už chtěl pokrčit rameny, aby nechal Šar-Tela dojít k vlastním závěrům, ale pak se zarazil. "Ne," zavrtěl hlavou.

"Naše fázery byly nastavené na omráčení - chci říct, že by měly asi stejný účinek, jako měly vaše šípky. Nepoužíváme smrtící sílu, pokud to není naprosto nezbytně nutné."

"Fázery? To jsou ty vaše zbraně? Mohli byste -" Šar-Tel se prudce odmlčel a potřásl hlavou. "Plýtvám časem na podružnosti," prohlásil. "Povězte mi, když jste nechali mého bratra věřit, že jste ti jeho tajuplní 'Stavitelé', požádal vás, abyste promluvíli k jeho radě? Říkal, že chce, aby vás každý viděl a slyšel, aby vám mohli poděkovat za to, že jste náš svět zachránili od jisté zkázy?"

"Něco takového, ano."

"A soudím, že vám taky vykládal, jak se mu dostalo 'znamení' a byl shledán hodným vstupu do Schrány? A pak se mu dostalo výsady zachránit svět? S 'dary', které tam našel?"

"V podstatě ano. Chcete říct, že to není pravda?" Šar-Tel si povzdechl. "Naneštěstí to pravda je, jistým zkresleným způsobem."

"A vy nám hodláte prozradit přesnou verzi?"

"Asi bych měl, pokud jste zatím slyšeli jenom tu bratrovu."

Šar-Tel se zhluboka nadechl a začal. "Jak vám vykládal, je tomu již padesát let, co jsme spolu zakopli o to opuštěné cizí plavidlo, které bylo na oběžné dráze -kolem naší planety. Kdo ho tam umístil a proč, nebo proč ho opustil, co způsobilo ty 'krvavé vize', ani co to vlastně bylo, to nemám tušení. Doufám jsem, že byste to mohli vědět vy, protože se o vás povídá, že jste se z ničeho nic na tom plavidle objevili, ale vy říkáte, že to nevíte, a já vás můžu jenom vzít za slovo."

"Myslíme si, že ty 'krvavé vize', jak je nazýváte, způsobilo selhání maskovacího zařízení, kterým bylo to plavidlo vybaveno," odhadl Geordi. "Když takové maskovací zařízení funguje správně, je loď neviditelná, ale když začne selhávat, může se stát skoro cokoli. Všechny vlnové délky se můžou posunout do červené, což se nejspíš stalo tady, nebo se jisté vlnové délky zablokují a jiné projdou."

"Takže to byla prostě náhoda, že svět změnil barvu do červená, místo do modra nebo do zelená?"

"Nejspíš ano," kývl Geordi a Šar-Tel se náhle zasmál: "Rád bych věděl, jakou symboliku by v tom bratr vyčetl, kdyby se svět změnil do žluta nebo do fialova!" prohlásil a podíval se na něj s obnoveným zájmem. "Co mi ještě můžete říct?"

"V podstatě už nic jiného," prohlásil Geordi a pokrčil rameny. "Jistě víme jenom to, že to plavidlo, co létá kolem vaší planety, je zřejmě propojené jednosměrnými transportéry - přenašeči hmoty - s jiným opuštěným plavidlem někde v mezihvězdném prostoru. To bylo opuštěno před víc než deseti tisíci lety. Myslíme si, že kdysi bylo víc takových 'Schrán', jak jim říkáte, roztroušených po celé téhle části galaxie, obíhaly kolem planet podobných té vaší."

"A důvod, proč byly tyto lodě rozmístěny?" zeptal se Šar-Tel.

"V tomhle bodě se jenom dohadujeme," odpověděl Geordi nevšímaje si Datova krátkého tázavého pohledu. "Prostě jsme zkoumali tu druhou loď, když se jeden z jejích transportérů náhodou aktivoval a poslal nás sem. A my teď chceme jediné: totiž přijít na způsob, jak se vrátit na původní loď nebo zjistit, kde jsme, a vymyslet, jak poslat zprávu na naši domovskou loď, aby věděli, kde nás najít, a mohli nás tu vyzvednout."

Šar-Tel chvíli mlčel a naléhavost v jeho pohledu se změnila ve hladovou zvědavost, jakou Geordi nejednou viděl v očích kapitána Picarda, když prozkoumávali dosud neznámou planetu. Stařec jim očividně chtěl položit tisíc otázek, ale se stejně očividnou námahou se přinutil soustředit na praktičtější záležitosti.

"Deset tisíc let," vzdychl nakonec. "Po tak dlouhé době se dá předpokládat, že ať už ta plavidla opustil kdokoli, už se nevrátí?"

"Není to moc pravděpodobné," přitakal Geordi, "ale už dávno jsem zjistil, že nic není nemožné."

Šar-Tel se slabým úsměvem kývl. "Ano, sám už o tom taky silně pochybuju. Ale to odbočujeme. Takže: když jsme se Šar-Lonem našli na cizí plavidlo, už se nedal zastavit. Takový objev nebylo něco, do čeho by se měl člověk slepě hnát a já trval na tom, že upozorníme naši vládu, okamžitě, aby mohli nahoru poslat pár kvalifikovaných vědců, kteří by to

pořádně prohlédli - nebo navázali spojení, pokud by tam byly živé bytosti. V té chvíli jsme ani nevěděli, že to je vrak. Mohlo na něm být klidně tucet cizinců připravených nás každou chvíli rozstřílet na maděru.

Jenomže bratr odmítal poslouchat. Nevím, čím vyšperkoval svůj příběh, aby vysvětlil, co udělal, ale pokud já vím, tak byl prostě plný jakési divoké netrpělivosti, která ho dohnala k tomu, že se připojil k organizaci Strážců míru, když byl na škole, a pak ji dva roky nato opustil, když to nepostupovalo pro něj dost rychle a dost účinně. Kdykoliv se do něčeho zapojil, chtěl konat, ne plánovat. A pak, když naši bývalí nepřátelé zachytili moje vysílání a zjistili, že Šar-Lon je uvnitř nově objevené cizí kosmické lodi a nejspíš dostal do rukou všechnu možnou pokročilou cizí techniku, někdo zpanikařil a vypálil na Schránu střelu."

Šar-Tel se odmlčel a zamračil se. "Nebo jsem možná nespravedlivý. Po padesáti letech je moje paměť možná trochu zaujatá a vybírá si jen to, co se jí hodí. Ale odhlédneme-li od jeho motivů, bratrovi se podařilo vyklouznout z raketoplánu, vzít s sebou můj kosmický skafandr, a nějak proniknout do té cizí lodi." V očích mu náhle zazářilo světýlko. "Musely to být ty věci, co jim říkáte transportéry - a tohle taky musí být to, co používá, aby mohl zmizet, kdykoliv se dostane do napjaté situace, jako například teď, když na něj moji muži použili šipku."

Geordi kývl. "Musí mít dálkové spojení se Schránou. A máte pravdu s tím, jak se lidé dostávají do Schrány a z ní. Je tam zřejmě transportér s krátkým dosahem, který přepravuje věci z plavidla a do něj. Ta 'přechodová komora' je jenom atrapa, postavená přes transportní obvod. Předpokládám, že váš bratr ji sestrojil, aby udržel skutečný způsob transportu v tajnosti."

"To udělal. Dřív, než dovolil komukoli jinému se přiblížit. Nevím, jak to dokázal a stejně tak nevím, jak dokázal najít všechny nukleární rakety po celé planetě a odpálit je skoro půl milionu kilometrů daleko ve vesmíru. Jediné, co kdy komu řekl, je, že jeho 'moc pochází z darů'. Jako tyhle 'transportéry', o kterých mluvíte."

"Obávám se, že k tomu, aby udělal některé věci, které zřejmě dokáže, potřebuje něco víc. Nebo aspoň víc, než ten druh transportéru, který známe my."

Šar-Tel se zamračil. "Říkáte, že ať už takhle plavidla sestrojil kdokoliv, byl ještě pokročilejší než vy?"

"V některých věcech zřejmě ano."

Šar-Tel chvíli mlčel, jako by vstřebával tuto nevídanou informaci, ale pak náhle pokračoval v přerušném vyprávění.

"Jakmile byly zničeny všechny rakety, svět se prakticky úplně zbláznil. Pro spoustu lidí byl bratr spasitel, málem bůh, zvláště pro pár stovek fanatičtějších členů Strážců míru. A abych řekl pravdu, nemůžu nikomu dávat za vinu, že se tak cítili. Svět žil s hrozbou jaderné války celá desetiletí a pak najednou díky tomu, co udělal, ta hrozba v podstatě přes noc zmizela."

"Tvrdil, že pár lidí bylo proti tomu," poznamenal Geordi, "pár lidí, kteří hořce litovali, že už se dál nemůžou zabíjet po milionech. Říkal, že právě tito lidé se nás pokoušeli zabít. A že zabili vás."

Šar-Tel zavrtěl hlavou. "Rozhodné to není takhle prosté. Jak jsem říkal, spousta lidí si myslela, že bratr zachránil svět, a já musím přiznat, že jsme se opravdu docela dobře mohli vyhubit, kdyby to bylo jen na nás, ale vážně o tom pochybuji. Dařilo se nám touto situací protloukat skoro sedmdesát let, aniž by někdo stiskl špatný knoflík, a dělali jsme pokroky. Deset let předtím jsme dosáhli vrcholu v počtu bojových hlavíc a byli jsme skutečně na cestě ke snižování. A každý rok jsme ničili víc konvenčních zbraní, než jsme jich vyráběli, takže to vypadalo, že tam jsme taky překonali vrchol. Dokonce se mluvilo i o spojené celosvětové radě. Dokud můj bratr nepřevzal velení."

Šar-Tel se odmlčel a znovu potřásl hlavou.

"Byla spousta lidí - a docela dost jich je i teď - kteří si myslí, že když vstoupil do Schrány, 'posedl' ho cizí duch. Byla to - 'past', kterou tady nechali cizinci, ti takzvaní Stavitelé, a bratr se do ní chytil a duch ho přemohl."

"Ale jestli udělal jen to, že zničil všechny jaderné střely na obou stranách, proč by si někdo myslel -"

"Protože to není všechno, co udělal!" Šar-Tel se rozčílil, náhle se ho zmocnil hněv. "Změnil náš svět ve věžeňskou planetu! A v posledních padesáti letech to ospravedlňuje tím, že se neustále ohání tím nesmyslem, že byl 'vyvolený'!"

Šar-Tel se s námahou odmlčel a nadechl se, aby se uklidnil. "Než se vydal do Schrány, byl možná hrozně netrpělivý a nebezpečně impulzivní, ale jinak byl normální jako všichni ostatní. Jako já věděl, že prostě leze jenom do nějaké cizí lodi, ne do nějakého mystického objektu, který se tam objevil pro jeho osobní potřebu. Ale když vyšel ven, po tom, co byly zničeny všechny rakety, a nikdo na něj nemohl, mluvil tak, jak mluví dneska. Osobně si myslím, že toho na něj prostě bylo trochu moc, tedy duševně. Najednou měl všechnu moc, o které kdy snil, a nedokázal přijmout zodpovědnost ani za ni, ani za to, co s ní dělá. A tak vymyslel tu 'vyšší autoritu', aby jí za to mohl vzdávat díky - nebo na ni svalit vinu." Datovi se trochu rozšířily zlaté oči. "Chcete říct, že váš bratr, který je přesvědčený, že jeho nepřátelé trpí falešnými představami, je sám obětí takových představ?"

Šar-Tel pokrčil rameny. "Buď tohle, nebo je opravdu posedlý. Já jenom vím, že se změnil.. Nebo byl změněn. A změnil to, co udělal, v náboženství, a sám se prohlásil za proroka. Nedovolí vědcům - ani nikomu jinému - vstoupit na plavidlo, aby se pokusili zjistit, jak ty 'dary' fungují. Sebral tvrdé jádro Strážců míru a 'pomazal' je, řka, že jsou jeho 'poslové míru'. Ale pak jednoho z nich zabili, na čemž nebylo nic překvapivého, vzhledem k tomu, co tou dobou spousta lidí k Šar-Lonovi cítila. A když se to stalo, bratr vyhnal z kosmických stanic, které na tucet států obývalo celá desetiletí, všechny uživatele, a ty stanice 'dal' tomu ze své bandy, kdo je chtěl. Nějak - asi zase s těmi transportéry - vytáhl řádné posádky ven a umístil tam svůj vnitřní kroužek Strážců míru. Dokonce odtáhl stanice z oběžných drah a shromáždil je všechny tady kolem té své 'Schrány'."

Takže "dary" zahrnují tažné paprsky, pomyslel si Geordi. A možná i fázery?

"Tohle je přímo část jedné z nejranějších stanic," a Šar-Lon ukázal na stavbu, v níž se nacházeli. "A pak, jakmile se kolem něj shromáždili ostatní, chtěl, aby byl postaven tenhle takzvaný 'Svět Strážců míru'. Měla to být jenom první z několika vesmírných kolonií, 'schodiště ke hvězdám', jak to nazval, takže spousta lidí, kteří bratra ještě neprohlédli, ten projekt z mnoha důvodů podporovali, alespoň zpočátku. Použili celou flotilu lodí všech států a nějak se jim podařilo

kolonii postavit. Ale pak, zrovna když ji dokončili, strčil někdo bombu - konvenční bombu, ne jadernou, což je zřejmě jediný druh, který 'dary' dokážou rozpoznat - do jednoho raketoplánu a pokusil se vyhodit bratra a celý jeho svět do povětří.

Takže on vyhodil do vzduchu raketoplány, všechny až do posledního, a od té doby nesměl nikdo opustit povrch planety. Nikdo se o to za posledních dvacet let ani nepokusil. A on přenesl všechny Strážce míru z ostatních kosmických stanic na svůj nově postavený svět a tady od té doby zůstávají. Je tu místo pro pět až deset tisíc lidí, ale je jich mňů než tisíc, včetně druhé a třetí generace, které se narodily a vyrostly tady. Chvilí se snažil sem dostat ostatní Strážce míru, ale tou dobou už jich na povrchu planety zůstalo jen pár, kteří se byli ochotní přiznat, že k nim patří. A když sem poslali pár falešných Strážců, kteří se snažili provádět sabotáže, přestal s tím.

Od té doby v podstatě každý člověk na planetě by nám všem s potěšením podržel krk, jen kdyby se k nám dostal. Státy znovu začaly bojovat a došlo to dál než předtím. A jestli to bude takhle pokračovat, celá naše rasa uvázne na současném bodě vývoje. Nikomu nebude nikdy dovoleno opustit povrch planety. Takže chápete, proč občas беру ten nápad s 'posedlostí' skoro vážně. Jestli nás ti, kdo tady Schráníu nechali, chtěli prostě udržet na naší planetě, tak nemohli přijít s ničím účinnějším, než je to, co bratr posledních padesát let provádí. Pokud by nás jednoduše svými zbraněmi nevrhli zpátky do doby kamenné."

"A vy a vaše skupina?" zeptal se Geordi, když se Šar-Tel odmlčel. "Kam do toho zapadáte vy? Váš bratr tvrdil, že jste se k němu připojil dobrovolně."

Šar-Tel si povzdychl. "Při první půlce projektu ano, ale bylo to čistě v naději, že ho nakonec přivedu ke zdravému rozumu nebo mu aspoň zabráním dostat se ještě dál od reality, než už byl. Není třeba dodávat, že jsem úplně selhal. A tu moji 'skupinu' tvoří pár tuctů Strážců míru z druhé a třetí generace. S mou pomocí jich stále víc začíná klást otázky a uvědomují si, že bez ohledu na to, co bratr udělal před padesáti lety, je od té chvíle všechno pěkně nahnuté. Ted jsme sjednoceni - tedy těch pár z nás, kteří jsou tady nahoře, i ti, co jsou na planetě - v touze přinést světu mír. Mír, který nám nevnutí cizí technika a poslední šilenec. Mír, který nastane tehdy, až odstraníme zuřivý nacionalismus a militantní proudy. Vyvineme se dál, takže nás už nebudou ovládat ty naše nešťastné územní nároky."

"Podle toho, co jste říkal, existují dobré důvody, proč by lidé chtěli zabít vašeho bratra, ale proč nás?"

"Jak jsem říkal, tady nežije ani tisícovka lidí, ale i tak je tu skoro tolik proudů jako na planetě. Pár jich například žije v neustálém strachu, že se 'Stavitelé' jednoho dne vrátí a 'potrestají' nás za to, že jsme se k nim vloupali a užíváme jejich majetek. Nepřekvapilo by mě, kdyby se vás pokusil zabít jeden z nich. Možná se rozhodl, že bude nejdřív střílet a pak se ptát. A pak je tu Kel-Nar, kterého zajímá jen jediná věc - stát se bratrovým dědicem, což znamená, že musí bratra přemluvit, aby ho naučil, jak fungují 'dary'. Neumím si představit, proč by vás chtěl zabít, ale možné je vše. A jsou tu ti, o kterých můj bratr říká, že 'trpí bludnými představami', což znamená, že udělali chybu a řekli mu, že v něm vidí to, co skutečně je, totiž paranoidního diktátora, který prakticky zabíjí planetu, přičemž trvá na tom, že ji zachránil. Předpokládám, že jeden z nich by se mohl bát, že mu dáte ještě větší moc, než už má."

"Tak proč nezabili jeho?"

"Pokusili se o to, a nejednou, ale on je obvykle velmi opatrný, mnohem opatrnější, než byl dneska. Překvapilo mě, když jsem se doslechl, že vyšel ze svých soukromých pokojů, aby vás vzal na prohlídku, natož že plánuje převést vás do Schráníu. Normálně je skoro neviditelný, spatříte ho jenom na obrazovce, když má projev. Tuším, že jím váš příchod hodně otrásl - zvlášť jestli jste ho přesvědčili, že jste skutečně Stavitelé. Zoufale se s vámi - s nimi - chce setkat už čtyřicet let, ale skoro stejně ho to pomýšlení děsí. Přes to, co říká na veřejnosti, jsem byl vždycky přesvědčený, že někde v maličkém koutku duše ví, že to, co udělal poté, když zničil rakety, bylo špatné. Kdybych si to nemyslel - a nemyslel si, že mám šanci se k němu dostat a nějak ho o tom přesvědčit - nikdy bych se k němu nepřipojil. Myslím, že jedna jeho část se celou dobu hrozně bojí, že jestli se 'Stavitelé' vrátí, taky pochopí, co zla napáchal. Takže ted' jste se tu ukázali vy a sehráli roli 'Stavitelů'."

"Až na to, že my mu řekli, jak skvělou práci odvádí," skočil mu do řeči Geordi. "Ale když už na to myslím, nezaručili jsme mu, že naši 'nadhzení' to schválí. A řekli jsme mu, že jsme přišli jen proto, abychom zkontrolovali, jak využívá dary. Ale nejspíš máte pravdu v tom, že o sobě pochybuje. To by aspoň částečně vysvětlovalo, proč je zřejmě v naprostém citovém zmatku od chvíle, co s námi poprvé promluvil." Geordi si zopakoval, co mu ukázalo infračervené sledování Šar-Lona.

Šar-Tel kývl. "To zní, jako by byl zhroucení blíž než kdykoli předtím, takže je ještě naléhavější, abych si s vámi promluvil. I když, jelikož nakonec nejste 'Stavitelé', tak mi možná nedokážete pomoci."

"Co od nás chcete?" zeptal se Geordi. V infračerveném světle začal Šar-Tel taky vypadat pěkně stíněně.

Starý pán se zachmuřil. "Radši bych to měl vysypat," prohlásil nakonec a znovu se zarazil, aby se zhluboka nadechl.

"Můžete - jste ochotní - zničit Schráníu?"

Kapitola jedenáct

"Carpelli! Máte je?" Picardův hlas prořízl zmatek, zatímco se Enterprise dál otřásala následky masivního výbuchu antihmoty.

Po dlouhou dobu, než pohasla jasná záře téměř přetížených štítů a loď znovu získala stabilitu, se neozvala žádná odpověď, jen vytrvale zněl signál poplachu a loď reagovala sama rychleji a schopněji, než by kdy dokázal člověk. A pak, místo aby z hlavní transportní místnosti odpověděl podporučík Carpell, povolila poradkyně Troi prsty, které zatínala do opěrek křesla, a řekla: "Jsou pryč."

Picard se k ní prudce otočil. "Co tím myslíte, poradkyně?"

"Jsou pryč," zopakovala Deanna. "Cítila jsem je, jak se ztrácejí, chvíli před výbuchem."

"Ztrácejí? Chcete tím říct, že je to zabilo?" Poradkyně zavrtěla hlavou. "Nevím, ale tohle si nemyslím. Bylo to něco jiného, chvílku před výbuchem. Nejsem si jistá - pocity posádky mě skoro přemohly - ale jsem přesvědčená, že jsem cítila komandéra Rikera."

"Ale určitě byste poznala -"

"Poznala bych to, ale tamto bylo něco jiného, bylo to tak zvláštně zkreslené." Potřásla hlavou. "Líp to popsat neumím, kapitáne."

"Máte ale pocit, že byli naživu ještě po výbuchu?"

"Ano."

"Podporučíku Carpelli!" vyštěkl Picard a odvrátil se od poradkyně. "Odpovězte!"

"Je mi líto, pane," ozval se konečně Carpelliho tlumený hlas. "Nedokázal jsem je dostat zpátky, když je to přeneslo na nové souřadnice. Prostě na to nebyl čas. To rušení -"

Picard ho uťal. "Poručíku Worfe, měl jste je na senzorech. Co se stalo? Odnoslo je to někam před tím výbuchem?"

"Prohlížím údaje, pane," odpověděl Worf, nakláníje se nad vědeckou konzolí. "Nedá se to poznat jistě, pane. Výpadá to, že jejich životní údaje zmizely skoro půl sekundy před výbuchem, ale jestli byli ještě v přenosu, když byl transportér zničen -"

"Já vím, poručíku. Mohlo je to vyslat, ale ne přijmout." Picard nedokázal potlačit zachvění.

"Ano, pane," zaduněl Worf. "To je jedna možnost."

"Je tu ale také možnost, že byli úspěšně přeneseni a v pořádku dopraveni na místo, kde už jsou poručík LaForge a nadporučík Dat. Je vůbec něco v dosahu senzorů?"

"Nic, co by tam nebylo předtím, pane, až na energii a částice z rozmetaného vraku."

"No dobrá." Picard se otočil ke zbraňové konzolí. "Poručíku Brindle, pokuste se je zavolat přes subprostorový transceiver."

"Už se snažím, pane. Zatím žádná odpověď."

"Zkoušejte to dál. V jakém dosahu -"

"To se nedá určit přesně, pane. S těmi poruchami v subprostoru -"

"Tak aspoň odhad, pane Brindle," vyjel Picard.

"Sto parseků přinejmenším, pane, možná mnohokrát víc, to záleží na místním rozložení subprostoru."

"Děkuji, pane Brindle," odpověděl Picard a pak se prudce otočil ke kormidlu. "Podporučíku Gawelski, zadejte kurz, který nás přiblíží ke každé hvězdné soustavě v okruhu pěti parseků, a to v co nejkratší možné době. Zahájíme další pátrání. Budeme v tom pokračovat, dokud je bud nenajdeme, nebo se s nimi nespojíme přes subprostor."

"Rozkaz, pane, zadávám kurz."

"Poradkyně Troi, jestli ještě něco ucítíte, cokoliv, bez ohledu na to, jak to bude mlhavé a nejisté nebo zkreslené, co by mohlo být ve spojení s komandérem Rikerem - nebo poručíkem Jarovou - tak mi to okamžitě řekněte. Je to jasné?"

"Rozumím, kapitáne."

"Kurz nastaven a zadán, pane," ohlásil Gawelski.

"Tak se dáme na cestu, pane Gawelski. Maximální warp, teď!"

A tak začalo pátrání.

"Já nejsem vaše 'Imzadi, komandéře Rikere!" V hlase poručíka Jarové, ztlumeném kuklou protiradiačního obleku, se ozývala směs podráždění a rozpaků.

Riker zamrkal a pevně stiskl rty, jak si uvědomil, že jeho bezděčné zašeptání v těch prvních zmatených chvílích muselo být hlasitější, než si myslel.

Potlačil zbývající stopy nevolnosti a závratí, ve chvílce znovu získal rovnováhu a zaměřil se na okolí - uvědomil si, že panuje stav beztlíže. Byli s Jarovou v - čem? Na dalším vraku? V místnosti nebylo v podstatě nic kromě masivní přechodové komory, něčeho, co vypadalo jako hibernační komora na podstavci, který mu sahal do pasu, obrazovky, která zabírala horní část jedné stěny, a nepohodlně vypadajícího křesla, jež bylo připevněno k něčemu, co měla být zřejmě podlaha.

Všiml si, že Jarová si sundala přilbu a pozorně prohlíží místnost s trikordérem v jedné a fázarovou puškou ve druhé ruce.

"Promiňte," začal se omlouvat, zatímco si také odepínal přilbu, ale ona na něj náhle prudce mávla trikordérem, aby mlčel.

Beze slova ukázala na hibernační komoru a Riker se podíval na vlastní trikordér. Přímou za podstavcem byl nějaký humanoidní živočich.

Komandér kývl, zvedl vlastní fázarovou pušku a společně pomalu zaujali postavení, které jim umožní výhled z protějších stran na druhou stranu podstavce.

Ale než ušli metr, za podstavcem se narovnal jakýsi starý muž v přeplácané, křiklavě žluté kombinéze a postavil se před ně.

Držel ruce od těla, dlaněmi dopředu, aby bylo vidět, že je má prázdné.

A začal mluvit, nervózně a obezřetně. Ve chvílce zachytily překladače dost z jeho slov a významu, aby mohly začít pracovat.

"Kde jsou ti dva, co tu byli předtím?" skočila mu náhle Jarová do řeči, nevšímajíc si částečného překladu starcových slov.

Stařec, již tak dost nervózní, vypadal, jako by při jejích slovech hodlal omdlít. "Já nevím, přísahám!" vyhrkl. "Na jejich žádost jsem se s nimi vracel sem do vaší Schrány, aby vám mohli podat předběžné hlášení, když nás napadli."

"Napadli?" Jarová hrozivě mávla fázerovou puškou. "Co se jim stalo?"

Muž se přikrčil. "Můžu jenom předpokládat, že je zajali, ale -"

"Zajali? Kdo? Proč?"

"Moji nepřátelé - vaši nepřátelé!"

"My tady nemáme žádné nepřátele!" vyštěkla Jarová a znovu hrozivě mávla puškou. "Nebo jsme aspoň neměli dokud naše přátele nepřepadli a neunesli! Vysvětlete to!"

Stařec, celý rozřesený, prohlásil, že se jmenuje Šar-Lon, a pak dělal, co mohl, a ukázal jim na obrazovce planetu a kosmický habitat. Jarová ho netrpělivě pobídla pokaždé, když začal upadat do krasořečnění, a v pár minutách tak s Rikerem získali hrubou představu o situaci. Chvilí neřikali nic, co by odporovalo příběhu, který si vymysleli Dat s LaForgem. Agresivní přístup Jarové, která nepřipouštěla žádné nesmysly, zřejmě celý příběh jenom posílil, zvláště tu část o "netrpělivých nadřizených" čekajících, aby mohli převzít hlášení.

"Než mě šipky úplně omráčily," zakončil své vyprávění Šar-Lon, "dokázal jsem mentálně aktivovat ten z vašich darů, který mě dokáže okamžitě vrátit do vaší Schrány.

"Vědomí se mi vrátilo jen chvilku předtím, než jste se objevili. Lituji jenom toho, že jsem s sebou nedokázal bezpečné přivést i vaše kolegy."

"Poručíku Jarová," Riker ukázal na její, překladač, zatímco vypínal svůj.

Poručík Jarová ho rychle napodobila. "S trikordérem bych asi dokázala najít jejich komunikátory, jestli jsou v dosahu," navrhl.

"Dejte se do toho, poručíku," souhlasil Riker, rozeplnul vršek tlumoku na protiradiačním obleku a vyndal subprostorový transceiver. "Než to uděláte, já se spojím s Enterprise a budeme doufat, že se dokážou zaměřit na náš signál."

"Rozkaz, pane," potvrdila rázně Jarová a provedla nezbytné úpravy na trikordéru. Riker zatím zapnul transceiver, předem nastavený na frekvenci používané Enterprise.

"Enterprise, volá komandér Riker." Ale žádná odpověď se neozvala.

"Poručíku," řekl po čtvrtém, opět neúspěšném pokusu, "zkuste svůj transceiver."

Jarová beze slova uklidila trikordér, vyndala vlastní transceiver a zapnula ho.

Neměla však o nic větší štěstí než Riker.

Jak se tak mračila a zkoušela to podruhé a pak ještě potřetí, Riker vytáhl trikordér, upravil řadu nastavení a prohnal je nejdřív přes svůj transceiver a pak přes transceiver Jarové.

Jarová k němu prudce vzhledla. "Co je to?" Komandér obrátil trikordér tak, aby viděla na displej, a zavrtěl hlavou.

"Jsou oba hluché," konstatoval. "Všechny subprostorové obvody vyhořely. Jsme od Enterprise odříznuti stejně jako Dat a LaForge."

"Zničit Schránu?" Geordi se na Šar-Tela zamračil.

"Viděli jste bratra.. Víte, co dělá," namítal Šar-Tel.

"Jaké účinky má technika Stavitelů." Šar-Tel se úpěnlivě podíval na Geordiho. "Pomozte nám zachránit náš svět!" prosil.

Geordi zavrtěl hlavou. Jeho instinkt - a infračervený obraz toho muže - ho dovedly k závěru, že Šar-Tel mluví pravdu, ale jak úplná ta pravda byla? Šar-Lon jim také řekl pravdu, jak ji viděl on, ale ta byla žalostně neúplná a ošklivě zavádějící.

Geordi se zamračil.

"Chápu vás. Ale určitě chcete Schránu zničit? Jsou tam spousty informací, jenom kdybyste vašemu bratrovi sebrali nad ní kontrolu a dopravili tam pár vědců."

Šar-Tel zavrtěl hlavou. "Kdyby bylo možné bratra odstavit, jeho zástupce Kel-Nar by to byl již dávno udělal, a to by situaci ještě zhoršilo."

"Mám za to, že Kel-Nara zrovna neobdivujete."

"Bratr má aspoň svědomí. Jsem si skoro jistý, že to byl Kel-Nar, kdo se mě před deseti lety pokusil zabít, když si myslel, že bych mohl mít na bratra příliš velký vliv. Umístil výbušné zařízení do raketoplánu, o kterém věděl, že ho použiju, až se konečně rozhodnu přijmout bratrovo pozvání, abych se podíval do Schrány. Ale ono selhalo a já to zjistil. Taky jsem si konečně uvědomil, jak je vlastně Kel-Nar ve skutečnosti nelítostný - a vemlouvavý, a že nemám šanci přesvědčit bratra o pravdě. Jsem si celkem jistý, že Kel-Nar už zabil tak půl tuctu lidí včetně každého ze štábu, kdo mu vstoupil do cesty."

"Tak jste se rozhodl, že necháte Kel-Nara, aby si myslel, že uspěl a zbavil se vás?"

"Věděl jsem, že by mi bratr neuvěřil, kdybych mu o Kel-Narovi řekl - a věděl jsem, že by se mě Kel-Nar pokusil znovu zabít. Tak se mi zdálo, že když ho nechám, ať si myslí, že uspěl hned napoprvé, bude to jediný způsob, jak si zachránit kůži. A já měl v té době už dost přátel, kteří viděli věci stejně jako já a byli ochotni mě schovat."

"Nebojíte se, že tohle všechno řekneme vašemu bratrovi, až se vrátíme?"

Starý pán pokrčil rameny. "Jestli mu to řeknete, tak budiž. Protože jste vyslechli jeho a vyslechli jste i mě, tak musím předpokládat, že -"

"Geordi," skočil mu náhle do řeči Dat, "někdo přichází." Pozorně sledoval trikordér. "Jedna živá bytost a zdá se, že sleduje stejnou stezku jako my, když jsme mířili sem."

"Očekáváte někoho, Šar-Tele?" otázal se Geordi.

"Nikoho," stařec se ustaraně zamračil. "Dal vám s sebou bratr něco? Něco, co by mohl využít při sledování?" "Ne že bych o tom věděl," odpověděl Geordi, ale o chvíli později Dat rychle provedl několik úprav na trikordéru a obrátil ho

nejdřív na sebe a pak na Geordiho.

Lehce přimhouřil zlaté oči. Předklonil se a strhl Geordimu ze zad maličké kolečko, ani ne půl centimetru v průměru, které měl poručík nalepené na uniformě. "Tohle vysílalo modulovaný elektromagnetický signál o velmi nízké energii," objasnil. "Podle vzoru modulace bych řekl, že to vysílá naše slova každému, kdo to -"

Šar-Tel hrubě zaklel, sebral Datovi kolečko, položil ho na podlahu, zachytil se rukama dvou úchyťů u dveří a rozdrtil vysílačku řádným dupnutím.

Až když bylo zařízení zničeno, Geordi si vzpomněl. Když vstupovali do přechodové komory Schrány s tou první trojicí, tak těsně předtím, než jeden z nich vytáhl zbraň, se jeden z druhých dvou ve tmě o Geordiho otřel. Tehdy si Geordi myslel, že to byl prostě jenom následek závratě či dezorientace způsobené úplnou tmou a beztlázným stavem, ale teď bylo jasné, že šlo o víc.

"Vnější přechodová komora -" začal Geordi, ale ještě nedomluvil a už zaslechli syčení vzduchu opouštějícího komoru. Šar-Tel se rychle vrhl ke komoře, i přes nulovou gravitaci a svůj věk značně obratně, a dostal se k ní dřív než Geordi nebo Dat, ale bylo příliš pozdě, aby se dal proces zvrátit. Jakmile se jednou začal vzduch vypouštět, pokračoval proces automaticky až do konce. Ať už byl venku kdokoli, dostane se do přechodové komory ani ne za minutu.

"Kdo je to?" zeptal se Geordi.

Šar-Tel se zachmuřil. "Někdo, kdo pracuje pro Kel-Nara, samozřejmě. Nebo možná Kel-Nar sám. Teď ví, že to posledně zfušoval, tak to bude chtít dodělat."

Geordi a Dat vytáhli fázery, ustoupili a uchytili si boty k podlaze. Zatímco čekali, Dat, stále s trikordérem ve druhé ruce, sledoval displej.

Ale sykot vzduchu, který by se měl vracet do komory, se neozval.

"Na druhé straně vnějších dveří někdo umístil elektronický přístroj," ozval se Dat, když vzhlédl od trikordéru. "Vypadá to na nějaké časovací zařízení."

Odmilka, potom: "Ta živá bytost odchází."

Ale vnější dveře se nezavřely. Cvaknutí, které by se přeneslo přes kov samotné komory, se neozvalo. A když se Šar-Tel pokusil komoru naplnit, ovládání neodpovědělo. Vnější dveře zůstaly otevřené.

"Výbušniny!" vyhrkl Šar-Tel. "Na to je ten časovač. Kel-Nar nás chce zabít, jako se o to pokusil před deseti lety!"

"Vyhořely?" Jarová se rozzlobeně zamračila na neposlušné transceivery. "Na Enterprise ale byly úplně v pořádku. Oba jsem osobně kontrolovala, pane."

"Nepochybuji o tom, že jste to udělala, poručíku, ale teď jsou hluché. Nejspíš vyhořely během transportu. Šéf inženýr Argyle nás varoval, že ten transportér může fungovat skrz subprostor, ne normální prostor."

A naneštěstí měl pravdu, pomyslela si ponuře Jarová. Vzdálenost, kterou zřejmě proputovali, to potvrzovala. A energie v transportéru musela být mnohem větší než ta, kterou transceiver normálně zvládal. Už pouhá přítomnost takové energie musela přetížit obvody transceiveru, stejně jako nedaleký úder blesku dokázal přetížit a způsobit zkrat ve starodávném elektrickém obvodu.

Byli odříznuti od Enterprise.

Jarová potřásla hlavou. Hlavou jí bleskla myšlenka, že to není možné, že něco takového se posádce federační lodi prostě nemůže stát.

Ale hned vzápětí jí došlo, jak zbytečné je takto uvažovat. Nezáleželo na tom, jak moc si občas přála, aby Federace a její důstojníci byli neomylní a naprosto spolehliví, věděla, že to prostě není možné. Žádná organizace, žádná osoba nemohla být připravená na každou eventualitu. Docházelo k chybám a přehlédnutím, nebo, jako právě teď, se objevilo něco naprosto nepředvídaného - zcela mimo rámec zkušeností všech členů Federace - a zkazilo to jinak bezchybný plán.

A poručík Jarová zahнала i tuto myšlenku a znovu začala pátrat s trikordérem. A tentokrát téměř ihned zachytila komunikátory. Obratně upravila nastavení a zjistila, že nadporučík Dat a poručík LaForge - nebo ten, kdo teď měl jejich komunikátory - jsou v přítomnosti třetí humanoidní bytosti. V kruhovém vzoru nedaleko byly shromážděny stovky podobných živých bytostí - Jarová usoudila, že se jedná o kosmickou kolonii, kterou jim Šar-Lon ukázal na obrazovce.

"Mám je, komandéře," ohlásila s pohledem upřeným na displej trikordéru.

"Výborně, poručíku." Zapnul překladač, prohlédl si displej na její obrazovce a všiml si nastavení.

"Šar-Lone," začal, obrací se ke starému pánovi, který stál prakticky bez hnutí od chvíle, kdy Riker s Jarovou vypnuli překladače. Šar-Lon se při zvuku svého jména za chvíli, ale neřekl nic, jen, se kajícně podíval na Rikera.

"Ukažte nám vaši kolonii - Svět Strážců míru - znovu," vyzval ho Riker a ukázal na obrazovku.

Šar-Lon sklonil hlavu v gestu, které bylo spíš trhnutím než úklonou, a spěšně si vrátil ovládací páčku na hlavu. Ve chvíli se znovu objevila kolonie.

"Tam," Jarová ukázala na oblast kolem elektrárny v ohnisku parabolického zrcadla, které mělo dobře kilometr v průměru. "Můžete nám ukázat tuto část zvětšenou?"

Šar-Lon beze slova poslechl a obrazovka zcela vyplnila elektrárna a shluk něčeho, co vypadalo jako odložené části satelitů a dokonce i provozuschopné stanice.

"Jsou někde tady, komandéře, spolu se třetí humanoidní bytostí, pravděpodobně jedním z únosců. Z této vzdálenosti a aniž bychom znali přesné umístění stovek dalších bytostí v kolonii, se nedá určit přesné místo."

"Šar-Lone," optal se Riker, "znamená pro vás něco tohle místo? Víte, proč by únosci brali naše muže právě sem?"

Stařec důrazně zavrtěl hlavou. "Ničemu z toho nerozumím!"

"Dokáže nám tenhle stroj," zeptala se Jarová a ukázala na obrazovku, "ukázat vnitřek těch staveb?"

"Ne, určitě musíte vědět -"

Náhle, bezhlesně, se na obrazovce objevila exploze. Jarové se žaludek sevřel náhlým záchvatem nevěřícího strachu; ne o sebe, ale o oba kolegy.

Kapitola dvanáct

"Máte tady skafandr?" zeptal se Geordi náhle, když upravil fázér na maximální výkon a minimální rozptyl.

Šar-Tel zavrtěl hlavou. "Jediný je v přechodové komoře. Pokud ho tam nechali."

"Zatraceně! Naše osobní ochranná pole ochrání nás, až se prořízneme dveřmi, ale vy -"

"Vy se dokážete proříznout pevnou ocelí? Tak rychle?"

"Pravděpodobně ano," odpověděl Geordi, "ale vakuum -"

"Tak se zachraňte sami," vyzval ho Šar-Tel váhavě. "Nemá smysl, abychom zemřeli všichni - jestli vy dva dokážete přežít."

Geordi se na starce podíval a náhle se mu stáhlo hrdlo. Šar-Tel mu znovu zlověstně připomněl kapitána Picarda, a představa, že ho nechá zemřít

"Geordi," promluvil rychle Dat, "myslím, že mám řešení. " Za řeči si z opasku sundal generátor ochranného pole a podal jej Šar-Telovi. "Já dokážu přežít a fungovat ve vakuu o dost déle než člověk, rozhodně na dost dlouho, abych se dostal k přechodové komoře kolonie."

Starý pán se tázavě podíval na Geordiho. "Je to pravda?"

Geordi kývl. Zlobil se na sebe, že ho to nenapadlo. "Ano. Vezměte si to."

Geordi zapnul vlastní ochranné pole a obrátil se k přechodové komoře. S trikordérem našel elektronické časovací zařízení, které bylo téměř uprostřed dveří. Za ním Dat ukazoval Šar-Telovi, jak aktivovat ochranné pole.

"Ale vy -" začal stařík znovu odporovat.

"Já skoro určitě přežiju bez vážnějšího poškození," ujišťoval ho Dat znovu. "Moje tělo není zcela organické, jako je vaše a Geordiho. Proto vydrží větší tlaky po delší dobu."

"Ale jestli ten skafandr bude ještě v komoře, až se tam dostaneme, Date," ozval se Geordi, "tak si ho vezmi. Nemá smysl riskovat víc, než je absolutně nezbytné."

"Ovšem, Geordi," souhlasil Dat a couvl, jak Šar-Tela obklopila zář aktivovaného ochranného pole.

"Říkáte, že mě to ochrání stejně dobře jako můj skafandr?" přesvědčoval se stařec hlasem trochu ztlumeným energetickým obalem, a znělo to trochu skepticky.

"Možná lépe, aspoň nakrátko," potvrdil Dat a pak se obrátil a připojil k Geordimu u dveří přechodové komory. Za použití visoru našel Geordi západky, které blokovaly dveře, ukázal jednu Datovi a na druhou zamířil vlastní fázér. Podrželi fázery asi třicet centimetrů od povrchu dveří a stiskli spouště.

Půl minuty, pak minutu bylo slyšet jen syčivé praskání fázеровých paprsků, které se zakusovaly do kovu. Pak náhle začal syčet unikající vzduch, když prorazili skrz.

Ale fázery pálily dál a než byly západky zcela proříznuté, vakuum uvnitř se skoro vyrovnalo vakuu venku. Dat, na něhož to zjevně nemělo žádný větší vliv, jen se trochu nafoukl, popadl dveře a ve strašidelném tichu je otevřel.

Geordi klepl Data po paži a energicky ukázal na skafandr, který visel v otevřené komoře. Jak Dat proplouval dveřmi, Geordi obrátil pozornost k časovači a výbušninám. Nevšiml si nesrozumitelných modrozelených symbolů, které blikaly na displejku časovacího zařízení, rychle našel drátky, které v patřičném čase propojí odpalovací obvod s cihličkou výbušniny, ale než je stačil vytrhnout, stál vedle něj Šar-Tel a popadl ho za ruku.

"Co se děje?" zeptal se Geordi zmateně. Zvuk jeho hlasu se slabě nesl přes dočasné prolutá ochranná pole. Šar-Tel ukázal na blikající symboly a vysvětlil: "Zbývá skoro deset minut. To bude víc než stačit, abychom se dostali k přechodové komoře a -"

"Vy to chcete nechat vybuchnout?"

"Mohlo by být bezpečnější, když si ten někdo bude myslet, že uspěl."

Geordi se podíval na změť uvnitř. "A co vaše zásoby? Všechno, co tu máte, bude zničené."

"Nic tady nemám. Tohle je místo schůzek, ne obydlí."

"Tak kde -"

"Vezmu vás tam. Pokud nebudeme pokračovat v hovoru, dokud nás to nezabije."

Sundal ruku z Geordiho lokte, přerušil spojení polí a prošel kolem něj k Datovi, který si právě natáhl skafandr. Geordi se ještě naposledy znepokojeně podíval na blikavé zelené symboly a výbušninu a následoval ho.

Zpátky se Geordi pohyboval podél kabelu rychleji, než když byli na cestě ven, a trojice stála v přechodové komoře, když do výbuchu zbývaly ještě celé minuty. Dat si rychle svlékl skafandr a pověsil ho k ostatním, které lemovaly komoru. Geordimu infračervené světlo prozradilo, že jeden skafandr byl nedávno použit, ale nedalo se nijak určit, kdo ho měl na sobě. V kolonii pak Dat vytáhl trikordér.

"Humanoidní bytost na protější straně tunelu," hlásil, "skoro až na slunečním konci."

"To je on," vyhrkl Geordi. "Šel tam, kde ho můžou vidět svědkové, až to vybuchne. Jdeme."

Trojice se právě proplétala mezi potrubím a turbínami elektrárny, když nálož vybuchla; následoval krátký, tlumený otřes jako nehluché zemětřesení. Když se všichni tři ohlédlí k přechodové komoře, panovalo ticho.

Náhle ožil Geordiho i Datův komunikátor. "Nadporučíku Date, poručíku LaForgi," ozval se Rikerův rázný baryton, ostře a naléhavě. "Okamžitě odpovězte."

"Já věděl, že to kapitán nevzdá!" Geordi málem zavýskl a pak plácl do komunikačního odznaku. "Tady je poručík LaForge, pane. Jsme s Datem -"

"Jsi v pořádku, Geordi? Date? Viděli jsme výbuch."

"Kde jste?" vložila se do hovoru poručík Jarová. "Jsme s Datem zpátky v kolonii, v elektrárně," vysvětloval Geordi, "a jsme v pořádku - teď, když jste tady vy. Ale než nás přenesete -"

"Je mi líto, poručíku," přerušil ho Riker, "ale nemůžeme nikoho přenést. Enterprise tady není, jsme tu jenom poručík Jarová a já."

"Není tady? Tak jak -" Geordi se odmlčel. "Ten vrak," řekl a jeho nedávné nadšení nahradila nová špatná předtucha. "Vás dostal taky?"

"Ano," a Riker začal vysvětlovat, oč se pokoušeli a co vyslechli z Enterprise během těch posledních několika sekund, než je zachytily transportéry z vraku. "Nevíme to jistě," zakončil Riker, "ale je tu možnost, že vrak byl zničen."

Geordimu se stáhl žaludek. "Takže i kdybychom dokázali ten transportér obrátit, tak bychom se stejně nemohli vrátit."

"Nejspíš ne, ale to není důvod, proč to nezkusit. S Šar-Lonovou pomocí bychom mohli -"

"Vy jste se setkali s Šar-Lonem? Byl s námi, když -"

"Když vás napadli," přerušil ho Riker. "Vyprávěl nám, co se stalo. Je tady v - ve 'Schráně' s námi. Byl tu, když jsme dorazili. Ale kdo napadl vás? A jsou to titíž lidé, kteří odpálili tu výbušninu?"

"Ne, to byl někdo jiný. Nevíme to jistě, ale -" Geordi se odmlčel, ale jen na chvíli. "Nemusel by být špatný nápad vypnout překladač," řekl a rychle překontroloval vlastní komunikátor, aby se ujistil, že zachytí jen jeho hlas a nic z překladače nebo od Šar-Tela. Dat, jenž viděl, co Geordi dělá, ho napodobil.

"Jsou vypnuté od chvíle, co jsme se s vámi spojili, poručíku," řekl Riker. "Z toho, co nám řekl Šar-Lon, bylo zřejmé, že vy dva jste to zahráli a nechali ho v domněni, že jste ti takzvaní Stavitelé. Zdálo se nám nejlepší nechat ho přitom, aspoň dokud nebudeme mít možnost poradit se s vámi, abychom se domluvili a říkali to samé. Takže jsi mi chtěl říct, kdo vás napadl. A proč."

"To nebyl útok, jenom - takový únos. Šar-Lonův bratr Šar-Tel si s námi chtěl promluvit, ale Šar-Lon neví, že Šar-Tel je pořád ještě naživu. Myslí si -"

"Je čas, aby se to dozvěděl," skočil jim do řeči Šar-Tel. "Události postupují rychleji a já se rozhodl, že nadešla chvíle, kdy bychom si měli promluvit, zvláště teď, když jste dorazili vy. Nikdy mě neposlouchal, když si myslel, že jsem naživu, ani moje lidi po mé 'smrti', ale třeba poslechne vás, aspoň dokud bude věřit, že jste Stavitelé."

"Mohl by mít pravdu, komandéře," řekl Geordi, když zopakoval Šar-Telova slova, "ale pořád je tu pár věcí, které bychom vám s Datem měli vysvětlit, než pustíme Šar-Lona zpátky do běhu událostí."

"Vy dva se očividně vyznáte ve zdejší situaci lépe než poručík Jarová nebo já. Budeme se řídit vašimi radami." Geordi Rikerovi a Jarové chvatně vylíčil, co se dozvěděli od Šar-Tela. Dat ho jen občas poopravil. "Má se svou skupinou dojem, že jediný způsob, jak naplnit sen o celosvětové vládě, je zničit Schránu," zakončil vyprávění Geordi. "A chtěji, abychom jim pomohli."

Riker se zachmuřil. "Chápu, proč to tak cítí. A jestli opravdu neexistuje jiné řešení, tak bych dokonce našel pár ospravedlnění v jistých interpretacích základní směrnice k tomu, abychom jim vyhověli. Koneckonců, základní směrnice má novým civilizacím umožnit vývoj bez vměšování nebo zneužívání pokročilejší civilizací, a tahle civilizace byla posledních padesát let pod dost silným vlivem, zvláště jestli je něco pravdy na tom, že tenhle Šar-Lon podléhá působení něčeho nebo někoho z toho cizího plavidla. A pokud je Šar-Telova verze událostí pravdivá. Ale my jsme taky technicky pokročilejší než Šar-Telova civilizace a základní směrnice se rozhodně vztahuje na náš zdejší vliv také. Takže možná naši hlavní povinností tady je neutralizovat problémy, které naše přítomnost způsobila."

"Hovory o tomto předmětu by mohly být v každém případě čistě akademické," odvážil se Dat. "Pochybuji, že bez pomoci Enterprise dokážeme to plavidlo zničit. Každý pokus použít uvnitř něj nebo v jeho těsné blízkosti fázery, bude mít skoro určitě za následek to, že některý z lodních obranných mechanismů dotyčného okamžitě zneškodní. Už jsme tím s Geordim prošli a je to dost účinné."

"A kdyby to dokázal zničit Šar-Tel sám," dodal Geordi, "je tu nebezpečí, že by se jádro antihmoty mohlo vymknout kontrole a detonovat. Tahle kolonie je moc blízko. Byla by zničená nebo aspoň natolik vážně poškozená, že by to každého na ni zabilo."

"Na každý pád," prohlásil Riker, "je v téhle chvíli naším hlavním zájmem najít cestu na Enterprise. A pokud jste mi řekli všechno, tak mám dojem, že nejlepší šanci přijít na nějaké řešení budeme mít, když budeme pracovat všichni společně tady ve Schráně."

"Je tu pár věcí, na které si musíme dát pozor," varoval Geordi. "Zprvu, Šar-Lon ovládá Schránu už padesát let, takže toho o jejích možnostech a využití ví víc, než kdokoliv z nás dokáže nějak rychle zjistit."

"Ale jestli si myslí, že jsme Stavitelé," ozvala se Jarová, "tak bude mít podezření, když se ho začneme vyptávat na to, jak funguje."

"Právě," kývl Geordi. "Teď víme jenom to, že funguje přes tu přílbu."

"Viděli jsme Šar-Lona, jak ji používá," prohodila Jarová. "Když to dokáže on, tak určitě -"

"Mohou v tom být nějaké triky, co bychom nečekali," namítl Geordi, když si vzpomněl, co přílba skoro provedla Datovi.

"Kdyby nám to vysvětlil, bylo by to mnohem bezpečnější. Ale máte pravdu. Jestli se budeme moc vyptávat, nejspíš začne mít podezření. A jestli usoudí, že nejsme ti Stavitelé, tak nemám tušení, jak zareaguje. Jeho bratr ho považuje za nevyrovnaného a podle toho, co jsem zatím viděl, s ním souhlasím. Snaží se tvářit jako hrdina, ale když jsme s Datem byli s ním, byl dost nervózní. Taky je jasné, že nějak dokáže tu Schránu ovládat, i když nemá tu přílbu nasazenou. Jinak by ji nedokázal přimět, aby ho přenesla zpátky, když ho zasáhla ochromující šipka."

"Takže říkáte, že při jednání s ním musíme být opatrní," zakončil Riker.

"Velmi opatrní, pane."

Riker chvíli mlčel. "No dobře, poručíku. Dokážete se vy tři dostat do Schrány?"

Geordi se mlčky zadíval tunelem směrem ke slunečnímu konci. Při řeči postupovali a teď byli za elektrárnou a blížili se k hangáru. "Šar-Tele, umíte řídit ty raketoplány a můžete nás přepravit do Schrány?" zeptal se.

"Jsem si jistý, že tam bude pár raketoplánů, do kterých se dokážu dostat."

"Tak jdeme," prohlásil Geordi a pak k Rikerovi: "Už jsme na cestě, pane."

Odsud byl tunel, i když měl jen asi tři metry v průměru, volný - byl to jen prázdný válec s úchyty pro ruce každých pár metrů. Na Šar-Telův návrh se do něj trojice vydala.

"Bude to mnohem rychlejší než 'chůze'," poukázal Šar-Tel, jak prolétali tunelem. On a Geordi se dotýkali stěn a odráželi se o každý třetí čtvrtý úchyt, kdežto Dat letěl po geometrické přímce a úchyty používal jen k tomu, aby udržel stálou rychlost, neboť odpor vzduchu ho přece jen poněkud brzdil. "A bojím se, že nemáme času nazbyt. Bratr bude přinejmenším netrpělivý nebo se bude hněvat, zvláště proto, že jste mu nedovolili porozumět tomu, co jste v posledních minutách se svými kolegy probírali."

Minutu dvě trojice pokračovala v cestě a Geordi získal sebedůvěru a obratnost, a tak nabral rychlost.

Ale v půlce cesty ke slunečnímu konci tunelu narazili na nejdelší z tuctu nebo víc průhledných dílců, skrze něž, bylo vidět všemi směry do tří údolí, která se táhla po celé délce kolonie. Ty předchozí byly jen asi metr dlouhé a oni kolem nich proklouzli málem dřív, než si vzdálenou vyhlídku stačili uvědomit, ale tento dílec byl skoro deset metrů dlouhý a výhled -

"Date! Šar-Tele!"

Geordi se ve vzduchu stočil a podařilo se mu zachytit prstenec uprostřed průhledného dílce.

"Co se děje, Geordi?" zavolal Dat a sevřel kruh na slunečním konci průhledného dílce. Za ním se Šar-Tel chytil dalšího a ustaraně se ohlédl.

"Něco se tam děje," Geordi věnoval pozornost jednomu z údolí kolonie.

Viděl, jak se z velkých žlutých dveří na konci habitatu hrne dvacet či víc členů Šar-Lonova "štábu" v modrých uniformách. Muži se rozestupovali do vějíře. Tu a tam někteří z obyvatel údolí - muž a žena, kteří pracovali na jednom statku o velikosti zahrádky sto metrů od slunečního konce stanice, pultucet dorostenců, kteří hráli něco, co mohla být nějaká forma volejbalu, postarší muž, který vycházel z velké prosté budovy v půli cesty do údolí v oblasti, kde se očividně vyrábělo či konzervovalo jídlo - ustávali ve svých činnostech a dívali se ke slunečnímu konci kolonie. Geordi se zamračil a přepnul na teleskopické vidění. Dno údolí jako by skočilo nahoru k němu a Geordi viděl, že jeden každý z uniformovaných mužů třímá primitivní, leč smrtící projektilovou zbraň podobnou těm, jaké u sebe měla trojice ve Schráně.

A u jedné dveří stál, zachmuřeně sledoval skupinu přímo před sebou a občas vzhledl ke druhým dvěma údolím, Šar-Lonův zástupce Kel-Nar. Geordi ho viděl jenom jednou, když vyprovázel radu starších z místnosti, ale na ten jestřábí obličej se nedalo tak snadno zapomenout.

"Šar-Tele," křikl Geordi, "vypadá to, že Kel-Nar poslal většinu 'štábu' vašeho bratra ven, provádějí tam nějakou razii.

Řekl bych, že tím padají všechny pochybnosti o tom, zda je zodpovědný za tu bombu. A za odposlouchávání."

Šar-Tel se zamračil a odrazil se zpět k průhlednému dílci. Ve chvíli se již díval do údolí. Vzápětí zbledl; v infračerveném světle byla jeho reakce ještě zřetelnější.

"To ano," přikývl a skoro se třásl, když se odvrátil od průhledu a zamířil znovu ke konci tunelu. "Tak to znamená, že začal jednat rychleji, než jsem se obával. Teď, když ví, že jsem naživu - že jsem byl naživu - a že chci nejen zničit Schránou, ale že mám i dost širokou podporu, tak hledá místo, kde jsem přebýval, a lidi, kteří mě posledních deset let ukrývali. Bůh ví, co udělá, jestli - až - je najde."

"Opravdu by jim ublížil?" zeptal se nevinně Dat, když se s Geordim odrazili tunelem za Šar-Telem.

"Moc doufám, že se mylím," promluvil Šar-Tel přes rameno, "ale bojím se, že udělá prakticky cokoliv."

"Ale váš bratr - ten ho přece dokáže zvládnout," namítl Geordi. "Můžu se hned spojit se Schránou, i když jsme ještě na cestě, a můžu Šar-Lonovi říct, co Kel-Nar dělá."

Šar-Tel se zamračil znovu. "Ale to by znamenalo, že byste mu musel říct i o mně, o tom, že jsem proti způsobu, jak zachází se Schránou. I když s ním budu mluvit z očí do očí, až se to dozví -" Potřásl hlavou. "V jeho současném stavu se nedá odhadnout, jak bude reagovat, i když nám uvěří. A s mocí, kterou vládne díky Schráně, by mohl být mnohem nebezpečnější než Kel-Nar."

Geordi se odrazil od dalšího kruhu. Nemohl než souhlasit. Vzpomněl si na neustálý citový zmatek, který zřejmě Šar-Lonem zmítal v podstatě celou dobu, co byli s Datem s ním.

A pak už byli na slunečním konci tunelu a prošli dveřmi, které vedly do hangáru s raketoplány. Jelikož tu nebyly žádné úchyty, pokračovali dál "normální chůzí". Šar-Tel se rozhlížel po raketoplánech.

"Tenhle," řekl a ukázal na plavidlo stojící vedle toho, které použil Šar-Lon. Na rozdíl od většiny ostatních mělo mechanismus, který mu dovoľoval spojit se s dalším raketoplánem. "Jestli nezměnili kód -"

Náhle se prudce otevřely další dveře do hangáru a objevila se dvojice modrých uniforem.

Kapitola třináct

"Senzorický průzkum soustavy dokončen, pane," zavrčel Worf. "Humanoidní bytosti na čtvrté planetě, ale ani stopy po pokročilé technice. Všechny oběžnice vypadají přirozeně."

"Žádná odpověď na subprostorové frekvenci transeiverů, pane, ani žádná volací frekvence, subprostorová ani standardní," ohlásil poručík Brindle od taktické konzole.

"Poradkyně?" Picard se podíval na Deannu Troi, ale jenom zavrtěla hlavou.

"Nic jsem nezachytila," zašeptala.

Picard kývl a na chvíličku zavřel oči. "No dobře. Pane Gawelski, další soustava, maximální warp."

Na okamžik všichni ztuhli. Pak, téměř zároveň, muži v uniformách sáhli po projektilových zbraních.

Ale než stačili pohyb dokončit, Dat už mačkal fázery. Jeden z mužů se zbraně ani nestačil dotknout, druhý pak svou zvedl, právě když ho zasáhl Datův druhý výstřel, a zbraň vyletěla do vzduchu. Geordi se natáhl, jak nejvyšší dokázal, a zachytil ji, když mu prolouvala nad hlavou. Dat si pospíšil a zachytil druhou; pak vši silou ohnul hlavě. Šar-Tel při tom pohledu mírně vykulil oči, ale pak se pousmál.

"Není divu, že bratr uvěřil, že jste Stavitelé," poznamenal, když se díval, jak Geordi hází druhou projektilovou zbraň Datovi, jenž s ní provedl to samé, co s první.

Pak, s posledním pohledem na uniformované muže v bezvědomí, nastoupili do raketoplánu.

Jakmile proletěli přechodovou komorou a dostali se do kosmu, trvalo jen pár minut, než se přiblížili ke Schráně. I když Schrána byla až na falešnou přechodovou komoru zcela nezajímavá, Geordimu jeho spektrografické vidění prozradilo místa, která mohla být zamaskovanými porty pro fázery a tažné paprsky.

"Ať už je materiál na těch místech jakýkoliv," poznamenal, "zdá se, že je nějakým způsobem stlačený tak, aby byl průchozí pro většinu forem energie - až na jisté části elektromagnetického spektra, včetně všeho od poloviny infračerveného do poloviny ultrafialového spektra, což zahrnuje i rozsah světla viditelného pro většinu živých bytosti s původem na planetách třídy M."

Datovi připadalo, že z původního vraku zbývá jen čtvrtina. Z vnějších rozměrů bylo jasné, že místnost, v níž se předtím s Geordim ocitli, zabírala méně než desetinu místa. Kromě antihmoty v jádře a slabého náznaku transportních obvodů v blízkosti falešné přechodové komory toho trikordéry moc neukázaly. Zřejmě stále fungovaly aspoň nějaké štíty.

Senzory Enterprise by jimi mohly proniknout, ale trikordéry to nezvládly.

"Jsme venku," hlásil Geordi s poklepáním na komunikační insignii, "přistáváme u vnější přechodové komory." "Jsme připravení," ozval se Rikerův hlas. "Snažíme se Šar-Lona připravit, jak nejlíp to zvládáme - aniž bychom mu řekli moc podrobností a tak se prozradili."

Geordiho napadlo, že se zeptá, jestli by je Šar-Lon nemohl přenést všechny do Schrány, aniž by museli procházet předběžnou šarádou s přistáváním a cestou do vnější komory, ale hned ten nápad zavrhl. Nevěda, jak Šar-Lon zareaguje na to, co mu chtěli říci, měl Geordi dojem, že bude bezpečnější raketoplán pevně připoutat. Kdyby došlo na nejhorší a Šar-Lon zareagoval prostě tak, že by odpojil Schránu a chytil je tak všechny do pastí, aspoň by měli šanci, že se fázery profežou stěnou Schrány mezi dvěma polovinami falešné přechodové komory a tak ji změni na skutečnou.

Ačkoliv, pomyslel si a v duchu pokrčil rameny, vrátit se do raketoplánu či dokonce do kolonie by jim vzhledem k tomu, jak se situace vyvíjela, nemuselo být k ničemu. Aspoň však budou mít možnost, kterou by jinak neměli.

Konečně byl přistávací manévř dokončen a oni se ocitli v temnotě vnější komory.

Geordi znovu ucítil, jak se ho zmocňuje transportér s krátkým dosahem, a uviděl matnou zář energie.

Když začal Dat otevírat dveře vnitřní komory, Geordi popadl Šar-Tela za paži a postrčil ho do rohu na jedné straně dveří, aby ho nebylo vidět hned, jak se dveře otevrou.

Vnitřní dveře se s vrzáním otevřely.

Šar-Lon stál pokorně stranou a v nulové gravitaci se mírně kolébal. Ve tváři mu byla jasně znát úleva, že se vrátili. Riker s Jarovou tu stáli ve svých protiradiačních oblecích s přilbami se zvednutým obličejovým krytem a čekali pár metrů ode dveří před prázdnou hibernační komorou na podstavci.

Geordi odolal neprofesionálnímu popudu oba je na přivítanou obejmout a otočil se k Šar-Lonovi. Zvláštní pozornost věnoval infračervenému profilu starého pána. V té chvíli vypadal téměř normálně.

"Šar-Lone," začal opatrně, "rád vidím, že vám také nic není. Předpokládám, že jste se sem dostal tak rychle s pomocí jednoho z darů."

"To je pravda," vpadl stařec rychle, skoro dychtivě. "Hluboce lituji, že jsem vás sem nedokázal přenést stejným způsobem."

"Možná je dobře, že jste nemohl," řekl Geordi. "Jak se ukázalo, lidé, kteří nás napadli - no, oni nás nenapadli doopravdy. Jenom si s námi chtěli promluvit."

Šar-Lonovi se lehce rozšířily oči. "Ale ten výbuch! Viděl jsem to, a vaši nadřízení mi řekli, že jste skoro -" "Unikli jsme bez zranění," přerušil ho Geordi, "ale ten výbuch způsobila jiná skupina, ne ti, kteří si s námi chtěli promluvit."

Šar-Lon ztuhl. "Takže vy víte, kdo je za to zodpovědný? Povězte mi to a já to s nimi vyřídím tak důrazně, jak budete chtít."

"To možná budete muset udělat," souhlasil Geordi a vysloužil si tázavý pohled od Rikera a popletené zamračení od Jarové. "Ale je tu něco jiného, co vám musíme říct nejdřív. Ti, kdo si s námi chtěli promluvit -" Geordi se odmlčel a zhluboka se nadechl. "Oni - jejich vůdce - s námi chtěli mluvit o tom, jak využíváte dary."

Šar-Lon zesinal a v infračerveném světle vypadala jeho reakce ještě výraznější. Ale pak stejně náhle, skoro dřív, než si mohli jeho zděšené reakce pořádně všimnout, stařec nasadil vzdorný výraz.

"Kdo je ten takzvaný 'vůdce'?" chtěl vědět. "A o jakých hloupostech se s vámi chtěl bavit?"

"Takže vy tu skupinu, Šar-Lone, znáte?"

"Řekl jsem vám, že je tu pár oklamáných jedinců, kteří jsou proti mně - právě ti, kteří se vám snažili po vašem příchodu ublížit a kteří zabili mého vlastního bratra."

Než mu v tom mohl Geordi zabránit, vyšel ze dveří přechodové komory Šar-Tel. "My nejsme oklamáni," prohlásil, "a nesnažiti jsme se nikoho zabít, ani teď, ani nikdy jindy, a už vůbec ne mě! Byl to tvůj vlastní zástupce, Kel-Nar, kdo to zkusil - a neuspěl!"

Šar-Lon byl tak ohromený, až to vypadalo, že snad omdlí. Kdyby zde byla přitažlivost, byla by se mu určitě podlomila

kolena. "Šar-Tele? To není možné. Ty -" Náhle se Šar-Lon, nyní bledý jako křída, otočil k Rikerovi a Jarové. "Tohle je zkouška! Vím, že vaše dary dokážou vytvořit iluze, a tohle je jedna z nich! Ale proč? Už jste mi řekli, že vaše dary používám dobře -"

"Já nejsem žádná iluze," prohlásil Šar-Tel a udělal pár kroků, až mohl uchopit Šar-Lona za ruce a obrátit ho k sobě.

"Jsem stejně skutečný jako ty."

"Ne!" Šar-Lon se mu vytrhl a narazil do Rikera. "Jsou schopní použít své dary účinněji než já a své iluze zhmotnit, to je všechno!"

Šar-Tel potřásl hlavou a ohlédl se na Geordiho a Data. "Povězte mu to! Povězte mu, že jsem skutečný! Povězte mu pravdu o tom, co dělá!"

"Pravdu?" Šar-Lon téměř křičel. "Jakou že pravdu? Pravda je, že jsem použil dary, abych zachránil svět před nevyhnutelným zničením! To je pravda!"

"To je tvoje pravda, ne naše! A přes to, co jsi kdysi udělal, je to, co děláš od té doby, hotová pohroma! Tys zradil -"

"Ne! Nebudu poslouchat tenhle prolhaný přízrak!" Šar-Lon upřel prosebný pohled na Geordiho tvář. "Jestli mě chcete zkoušet, jsem ochotný podstoupit všechno, co budete chtít, ale ne tenhle krutý trik! Ukázal jsem vám, jak jsem vaše dary využívali. Jestli chcete vidět víc -"

"To není žádný trik, Šar-Lone," ozval se Geordi, který cítil se starcovou bolestí. "Je mi to líto, ale váš bratr je skutečný. Před deseti lety ho nezabili. Unikl výbuchu, právě jako jsme my tři unikli před pár minutami. A to, co říká, je aspoň částečně pravda. Nezáleží na tom, jak dobře jste zprvu dary využil -"

"Ale vy jste mi řekli -"

"My jsme nevěděli, jak dary používáte od počátku," Geordimu došlo, že si nevede dobře, ale teď, když Šar-Tel vyplivl svá cituplná obvinění, ho nic lepšího nenapadlo, "ale teď, když -"

"Tak jsem zklamal! Byl jsem vyvolený, ale zklamal jsem! Nemůžu udělat nic jiného, než vám vrátit dary a zanechat Schrānu vám!"

Šar-Lon se náhle odmlčel a pevně zavřel oči. Čelo se mu svraštilo soustředěním.

O chvíli později ho zahálila transportní energie a vzápětí byl pryč.

Srdce mu prudce bušilo a cítil se jako jedna velká hrouda hanby. V tomto stavu Šar-Lon aktivoval dar - poslední dar, který kdy použije. Cítil, jak ho dar obklopuje, a viděl slabou záři, když ho zcela zahálil a zachytil. A Schrāna se, jak věděl, naposledy vytratila z dohledu.

Náhle ho zachytila přitažlivost rotující kolonie, a jak byl stále nevyrovnaný, oslabený a roztřesený šokem, který způsobila slova Stavitelů, Šar-Tel odletěl přes místnost a zhroutil se na neustlanou postel ve své kajutě.

Nepokusil se posadit, vůbec se nepokoušel pohnout.

Ta hanba, z níž se mu sevřel žaludek, se pomalu začala vytrácet a zanechala po sobě prázdnotu, která byla ještě bolestivější.

Zklamal. Byl vyvolený a zklamal.

Jak tak ležel v pomačkaných pokrývkách a snažil se vyrovnat s tím, jakou nesmírnou pohromou se jeho život náhle stal, do vědomí se mu začaly bolestivě propracovávat útržky vzpomínek, padesát let potlačované a téměř zapomenuté - nebo prostě tak pokřivené, že již vůbec nepřipomínaly svůj původ.

Byly to vzpomínky na první setkání se Schrānou, ale vzpomínky na pocity, ne na události.

Vzpomínky na ústřední události mu nikdy nevybledly, jen pocity, které je doprovázely, motivy, které si přiřkl, podrobnosti, kterými to setkání za celá ta desetiletí ještě pečlivěji přikrášlil.

Přes všechno, co vždycky tvrdil, přes všechno, v co sám za ta léta prakticky začal věřit, si teď vzpomněl - dovolil si vzpomenout - že od první chvíle, kdy se mu v zorném poli zavlínila Schrāna, byl vyděšený. Ale netrpělivost a dychtivá touha vidět, co ten tajuplný objekt skutečně je, přemohly strach, a on konal. Ale když tak pomalu letěl od raketoplánu ke Schrāně, když měla jeho mysl čas racionálně zvážit, co dělá, strach zesílil a změnil se v hrůzu, která přemohla i netrpělivost a zvědavost.

On se ale neobrátil a neodešel. Přes to, že ho emoce tou dobou již téměř ochromovaly, se neobrátil, a začalo mu docházet, že se ani nemůže obrátit. Něco ho nutilo pokračovat, něco v samotné Schrāně, jak si tenkrát pomyslel, ačkoliv od té doby neustále trval na tom, že jediným důvodem, proč vstoupil do Schrāny, bylo, že s jistotou věděl, co má přijít, a toto vědomí bylo inspirováno odhalením znamení.

A když ho to neuvěřitelné protáhlo pevnou stěnou Schrāny do holého vnitřku, málem omdlel čirou hrůzou.

Teprve když nevysvětlitelně neopatrně odkládal přílbu skafandru a nasazoval si na hlavu blikající přílbu, která čekala ve Schrāně, vrátil se mu aspoň náznak klidu. Celé tělo ho pálilo, uvnitř i zvenčí, ale to pálení se vytratilo, stejně jako strach.

Jenže pak si kupodivu začal vzpomínat na věci, které nikdy neznal, a hrůza se vrátila.

Pomalu, kousek po bolestivém kousku, si "vzpomněl", jak používat dary. A jak se tak rozpomínal, měl pocit, jako by se dary staly prodloužením jeho bytosti, jako by mu z těla vyrašily nové smyslové orgány a nové údy.

A když to skončilo, když první pohroužení do darů došlo k roztřesenému konci a znovu mu bylo vnuceno zdání klidu, poznal, že získal nejen schopnosti, ale i zodpovědnost - povinnost využít dary ke zničení zbraní, které ohrožovaly planetu.

A tehdy si uvědomil, co znamení předpověděla, ne před minutami či hodinami, když se svět před jeho očima zabarvil doruda. Přes to, co celá léta vykládal ostatním, přes to, co řekl dokonce samotným Stavitelům před několika hodinami, přes to, v co začal za ty roky věřit, to bylo teprve tehdy, a ne když se mu před očima poprvé objevila Schrāna, kdy si uvědomil, že je vyvoleným, že mu byl vložen do rukou osud světa.

Ale neměl čas přemýšlet, neměl čas zvažovat, co by měl podniknout. Už když se vynořil z prvního pohroužení, mřila k němu první střela, odpálená z nepřátelské družice. Bylo to, jako by dary samy zachytily její přilet a probudily ho, aby ji vyřídil.

A on ji vyřídil. Natáhl se tím zvláštním, neuvěřitelným smyslem, který nikdy předtím neměl, dokonce si ho ani dřív neuměl představit, a našel jaderné srdce střely.

A zničil je.

A zničil další.

Zničil každou střelu, kterou proti němu v těch prvních hodinách vyslali.

Nakonec, když se znovu směl pohroužit do darů, si vzpomněl, jak použít dary nejen ke zničení útočících střel, ale jak vyhledat a zničit každou nukleární zbraň na planetě či na oběžné dráze kolem ní.

Když bylo po všem, když věděl, že bylo zničeno poslední jaderné zařízení, nemohl si vzpomenout, jestli to byl jeho nápad nebo nápad, který mu vnukli Stavitelé.

Nicméně na tom nezáleželo.

S těmito dary zachránil svět před sebou samým.

A po padesát let ho udržoval bezpečný!

Přes to, co řekl bratr, přes to, co říkali sami Stavitelé, on svět zachránil!

Náhle se posadil, pocit hanby se měnil ve vzdor. Ale když se zvedl, uviděl místnost, v níž žil.

Poprvé za celá desetiletí skutečně viděl místnost - přepychový koberec, nestydatě drahý nábytek, originální obrazy a hologramy - a zděsila ho do očí bijící nestřídnost, která ze všeho čísel.

A podíval se na sebe a trhl sebou, když uviděl žlutou uniformu. Poprvé si uvědomil, jak je křiklavá, jak hloupě, ponižujícím způsobem marnivá.

A i když v místnosti nikdo nebyl, v duchu ho zasáhly stovky, možná tisíce zpodobnění vlastní tváře, nabubřele nevinné, jež civěla ze dveří a stěn a oken všude po celém Světě Strážců míru, dokonce i z uniformem štábu.

Vzpomněl si, jak to začalo, za těch prvních dnů plných euforie. "Jednotící symbolismus" barvy míru, "inspirující symbolismus" jeho vlastní podobizny, podobizny muže - Strážce míru - který v několika dnech ukončil hrozbu planetárního sebezničení.

A s novým záchvatem hanby si vzpomněl, že se mu to celou dobu líbilo. Pochlebování i závist ostatních Strážců míru, moc a vědomí, že mezi všemi právě on byl vyvolen.

A v následujících desetiletích prostě jenom udržoval panující stav, přijímal jej bez přemýšlení, až už si vůbec neuvědomoval, co dělá, natož jak a proč to všechno začalo.

Nebyl si vědom - až doteď - že přes to, čeho dosáhl, ze sebe dělal hrozného blbce.

A jestli byl slepý k věcem tak zřejmým, jako byly všudypřítomné, marnivé ukázky vlastní tváře, ptal se sám sebe hořce, jak dobrý mohl být jeho úsudek v ostatních, důležitějších věcech?

Bylo zničení flotily raketoplánů opodstatněné? Nebo to byl prostě jen hněvivý rozmar?

Opravdu odmítl dovolit vědcům prostudovat Schránu ze strachu, že by při zkoumání mohli dary nenapravitelně poškodit? Nebo proto, že by zjistili, jak dary fungují, zjistili, jak je okopírovat, a tak rozmělnili a nakonec zničili jeho moc?

Altruismus? Nebo pomsta a paranoia? Nebylo divu, že ho Stavitelé odsoudili.

Ale měl aspoň stát na svém, postavit se jim, přijmout trest, k němuž by ho odsoudili. Byla to jediná čestná možnost, která mu ještě zbyla.

Ale on selhal dokonce i v téhle zkoušce.

Ustoupil, což bylo vrcholně zbabělé, a teď mohl jenom bezmocně čekat, až ho Stavitelé potrestají. Nedělal si žádné iluze o tom, že by se dětským útekem mohl trestu vyhnout.

Pak si však náhle uvědomil, že je ještě jedna věc, kterou musí vykonat.

Jelikož byl zodpovědný za své selhání, musel také zařadit, aby se Svět - Svět Strážců míru, který nechal vytvořit - dozvěděl o jeho selhání. Musel zařadit, aby se Strážci míru dozvěděli, že to není jejich selhání, ale pouze a jen jeho.

Když Šar-Lon vstával z postele, poprvé v životě pocítil váhu svých let - tělo měl ztuhlé a oslabené. Kódem otevřel výtah a odvrátil zrak od stylizovaného obličejce, který na něj civěl ze zadní stěny a který mu teď připadal groteskní. O chvíli později již vstupoval do komnaty, kde se scházela rada starších.

Místnost byla nyní prázdná. Sem také vzali Stavitele, zde se s nimi poprvé přivítal poté, co je již ve Schráně vraždychtivě "přivítal" Ko-Ti. A odsud doufal, že promluví ke Světu, ke Strážcům míru, kteří kdysi bývali jeho kolegové.

Ale teď...

S námahou, z níž se mu roztřásla ruka, stiskl tlačítko, které ho mělo spojit se zástupcem Kel-Narem.

Čekal a v duchu si skládal bolestné přiznání, které bude muset učinit.

Pak v mikrofonu zapraskal Kel-Narův naléhavý hlas. "Šar-Lone!" vyhrkl jeho zástupce a pak drmolil dál, než mohl starý pán promluvit. "Kde jsi byl? Musíme si promluvit, hned! Ti tvorové, kteří si říkají 'Stavitelé' - to jsou podvodníci!"

Šar-Lon byl na několik sekund zcela omráčen, myšlenky mu divoce vířily hlavou, ale pak, jak si v duchu přehrál posledních pár hodin a uvědomil si, že to, co Kel-Nar řekl, je očividně pravda, ho náhle zalila vlna nesmírné úlevy. Byli to podvodníci!

Copak by se skuteční Stavitelé nechali uvést do bezvědomí vlastními dary?

Copak by se skuteční Stavitelé nedokázali dostat do Schrány a ven, aniž by potřebovali pomoc primitivních raketoplánů Strážců míru?

Copak by se skuteční Stavitelé nechali tam v hangáru tak snadno chytit?

Copak by se skuteční Stavitelé prostě nevrátili okamžitě zpátky do Schrány, jako to udělal Šar-Lon sám? "Slyšíš mě, Šar-Lone?" Když se Šar-Lon vrátil duchem do přítomnosti, Kel-Nar už skutečně křičel. "Podvodníci!" "Slyšel jsem," potvrdil Šar-Lon ponuře a Kel-Narovo odhalení mu z mysli vyhnalo všechny myšlenky na hanbu a selhání.

"Musíme okamžitě plánovat," naléhal Kel-Nar. "To určitě chápeš. Musíme být připraveni, až dorazí."

"S tím si nemusíme dělat starosti," prohlásil temně Šar-Lon. "To dokážu zařídít."

"I tak si s tebou musím promluvit, než se vrátíš do Schrány. I když jsou to podvodníci, jsou mnohem silnější než my. Dozvěděl jsem se nějaké věci, které musíme zvážit."

"Jaké věci, Kel-Nare?"

"Věci, které můžeme probrat jenom z očí do očí, v tajnosti!" Kel-Narovi se do hlasu vkrádalo zoufalství. Šar-Lon se zamračil. "Jak si přeješ. Jsem v poradní komnatě starších."

Šar-Lon přerušil spojení s Kel-Narem a odhrnul závěsy. Vyhledka na Svět Strážců míru ho vždycky inspirovala a teď mu pomohla odplavit následky citových zvratů, které právě prodělal. Pomalu se úplně ovládl a uspořádal si myšlenky. Pak, se zachmuřeným uspokojením a soustředěním, kterým nepronikly ani kroky, které duněly a blížily se chodbou ke komnatě, znovu oživil spojení s dary a začal s řadou mentálních příkazů, které ho zbaví těch podvodníků s jejich rouhavým obviněním jednou provždy.

Kapitola čtrnáct

"Šar-Lone! Ne!" zařval Geordi, když starého muže obklopilo třípytlivé transportní pole. "Potřebujeme vaši pomoc!" Ale bylo příliš pozdě. Šar-Lon byl pryč.

"Kde je?" zeptal se ostře Riker. "Šar-Tele, můžete se s ním spojit? Můžete ho sem dostat zpátky?"

Šar-Tel zavrtěl hlavou, ale chvíli mlčel, jen se zhluboka nadechl, jako by se proti něčemu obrňoval.

"Doufám, že je ve své soukromé kajutě, kde bude alespoň prozatím v bezpečí," prohlásil nakonec. "Pochybuji, že k němu můžeme proniknout, ale já bych ho zpátky nepřivedl, ani kdybych mohl."

"Ale on je jediný, kdo ví, jak ovládat -" začal Riker, ale pak se náhle odmlčel a zamračený výraz vystřídal podezřením.

"Pokud vy nevíte jak!"

Ještě nedomluvil, když Jarová namířila fázovou pušku na starého pána. "Ustupte od té přílby," vyštěkla. Šar-Tel, který si nejspíš vzpomněl, jak Geordi a Dat fázery prořezali kovové dveře přechodové komory, se přikrčil, ale téměř vzápětí se vzpamatoval. "Počkat! Každé použití zbraně - Mohli byste mě zabít, ale ve chvíli byste všichni skončili v bezvědomí. Než byste se probudili -"

"V pořádku, poručíku," přerušil ho Geordi a rychle a stručně pověděl Rikerovi a Jarové o prvním útoku. "Jednou jsem dokázal použít fázery na omráčení, ale byl jsem mimo - dokonce i Dat byl mimo - než jsem stačil vypálit podruhé."

Předpokládám, že je to nějaký automatický obranný systém."

"Nejspíš máte štěstí, že jste nerozmetali celé plavidlo na prach," prskl Riker a pak se zamračeně obrátil na Šar-Tela. "Víte vy, jak s tímhle zařízením zacházet?"

"Ne! Jenom můj bratr - Prosím, nechte mě to vysvětlit, rychle! Musím něco udělat, než bude příliš pozdě!"

"Co? Co musíte udělat?"

"Na povrchu planety je tucet lodí, které jsou neustále připravené ke startu," vysvětloval Šar-Tel. "Teď, když bratr aspoň dočasně přestal Schrānu ovládat, mohou bezpečně odstartovat."

"Co je to za lodí?" štkl Riker. "Mají něco společného s vaším přáním Schrānu zničit?"

Šar-Tel důrazně kývl. "To mají, ale volám je z naléhavějšího důvodu."

"Tak proč?"

"Abych zastavil Kel-Nara a jeho síly, dokud ještě máme šanci," a Šar-Tel chvatně nastínil, co s Geordim a Datem viděli na kolonii. "Začíná přebírat velení, tím jsem si jistý. Musel slyšet úplně všechno, co jsme si s vašimi muži řekli, než jsme to odposlouchávací zařízení našli a zničili. Nejdůležitější je, že si teď nepochybně myslí, že k tomu, aby ovládl dary, mu stačí dostat se do Schrāny a nasadit si přílbu. Jediný důvod, proč dosud mého bratra prostě nezabil, byl ten, že byl přesvědčený, že mu Šar-Lon musí předat ovládání Schrāny dobrovolně."

"Takže jste jim bratra vehnal přímo do rukou!"

"Jenom jestli budeme otálet. Ty lodě jsou neustále připravené a mohou se ke Světu Strážců míru dostat do dvou hodin! Pochybuji, že ve stavu, v jakém Šar-Lon byl, se do té doby dostane z pokoje. Kel-Nar dokonce ani nebude vědět, že je tam. Bude předpokládat, že Šar-Lon je pořád ještě tady, ve Schrāně, a soustředí se na to, aby dostal všechny moje přívržence. Než to dokončí, lodě už budou tady."

"Ale kdybyste vašeho bratra nezahnal," namítl Riker, "tak by byl zůstal tady, a my bychom ho určitě přesvědčili -"

"Aby dovolil lodím odstartovat a přiblížit se k nám jen tak?" Šar-Tel zavrtěl hlavou. "Je to možné, ale ne moc pravděpodobné. Při tom, jak je paranoidní, je pravděpodobnější, že by se rozhodl, že nejste skuteční Stavitelé, ale součást spiknutí, jak mu ukrást dary. Vlastně je docela dobře možné, že k tomu závěru dojde stejně, jakmile bude mít čas si všechno promyslet a přebrat si, co se stalo. Možná se dokonce pokusí vrátit, což je důvod, abychom jednali o to rychleji."

Nezapomínejte, že část darů může ovládat i bez přílby. Museli byste ho omráčit, jakmile by se tu objevil, ale to by mělo za následek, že bychom skončili omráčení všichni samotnou Schrānou. A to by znamenalo, že bychom byli bezbranní proti Kel-Narovi, který je jedním z mála, koho Schrāna vpustí bez zvláštního potvrzení od mého bratra. Než bychom se probudili - pokud by nám Kel-Nar dovolil se probudit - mohl by už mít nad dary stejnou kontrolu, jakou má můj bratr. A v jeho rukou -"

Šar-Tel zavrtěl hlavou. "Na rozdíl od bratra Kel-Nara zajímá jenom jediná věc. Moc. Do této chvíle všem kromě dvou tří

nejbližších spojenců předstíral, že je bratrovi věrný. Omezovalo ho to, ale jakmile získá kontrolu nad dary, nemohl by -" "Zřejmě to máte všechno dokonale promyšlené," přerušil ho Riker. "Ale proč váš bratr vůbec dovolil, aby ty lodě postavili?"

"On o nich neví."

"Ale když před padesáti lety dokázal najít a zničit všechny střely, dokonce i ty na povrchu -"

"To byly jaderné střely. Pokud Šar-Lon v posledních osmi letech všechny neoklamal a o těch lodích skutečně ví, tak mají dary jistě omezení. Dokud střela - nebo cokoliv jiného - zůstane na povrchu planety - nebo pod ním nebo pod vodou - lze ji zachytit, jen když má jadernou hlavici nebo atomový pohon. Jakmile je ale odpálena, jakmile opustí atmosféru a přiblíží se k oběžné dráze, je možné ji zachytit bez ohledu na to, jaká je."

Riker si starce chvíli prohlížel a pak se obrátil k Geordimu. "Poručíku LaForgi, jaký je váš názor? Mluví pravdu?"

"Nevidím nic, co by naznačovalo opak, pane. Jenže jsem si taky neuvědomil, co měl teď za lubem se Šar-Lonem - dokud nebylo pozdě."

"I kdybychom předpokládali, že mluví pravdu," ozvala se Jarová, "co ti lidé, kteří přiletí v těch lodích?" Přimhouřila modré oči a otočila se k Šar-Telovi. "Co jsou zač? A proč jim věříte?"

Šar-Tela strohá otázka Jarové očividně zarazila. "To jsou lidé, se kterými se naše skupina spojila asi před dvaceti lety. Mají stejný názor jako my, totiž -"

"Jak to můžete vědět tak jistě?"

"Spolupracujeme s nimi celá léta," odpověděl stařec. "Máme stejné cíle - zneškodnit Schránu, bude-li to možné, nebo, když se nám to nepodaří, zabránit tomu, aby ještě někdy někdo použil dary."

"A ti lidé na kolonii - na tom takzvaném Světě Strážců míru? Co udělají vaši spojenci s nimi?"

"Až na Kel-Nara a dva tři jeho spolupracovníky je nechají na pokoji."

Jarová rozzlobeně potřásla hlavou. "Podle vás to zní jako hra, Šar-Tele! Kde všichni hrají podle pravidel - vašich pravidel! Váš bratr je diktátor - a to pěkně tvrdý diktátor. Posledních padesát let ovládá celou tuhle planetu. Mírně řečeno, lidé tam dole ho nemají rádi - ani nikoho jiného z vás. Proč si myslíte, že jak se jednou dostanou na tu vaši kolonii, tak nezlikvidují každého?"

Dlouhou dobu panovalo jen ticho. Šar-Tel náhle vypadal unavený, ale pak se narovnal a Geordiho znovu zasáhla jeho podoba s Picardem.

"Ne," řekl, "nejsem tak naivní, abych nikdy nezvážil i tuhle možnost. Ale když myslím na jiné alternativy - že takovou moc bude nadále ovládat můj bratr, nebo, což by bylo ještě mnohem horší, Kel-Nar - tak nevidím jinou možnost. Musíme to risknout. A jestli prohrájeme, jestli přitom zabijí všechny Strážce míru, tak to bude jen malá cena, kterou budeme muset zaplatit."

Jarová se na Šar-Tela ještě chvíli mračila, ale nakonec kývla na souhlas. "To je pravda, pokud ta tyranie skončí. Pokud jeden z vašich kamarádů z povrchu nesebere to, co váš bratr opustí."

Šar-Tel důrazně zavrtěl hlavou. "My všichni - moji lidé tady i ti na planetě - jsme viděli dost násilí, aby nám to stačilo až do smrti. Teď chceme stavět, ne ničit - a bez pomoci cizí techniky. Můžeme a budeme mít mír tak, že se naučíme důvěřovat jeden druhému, budeme se těšit z našich rozdílů, protože popravdě řečeno neexistuje jiný způsob, jak bychom mohli přežít." Mrkl na přílbu. "Zničil bych dary hned, kdybych si myslel, že můžu, ale neumím si představit, že by to bylo tak prostě jako rozbít tu zatracenou věc o podlahu."

"Já o tom taky pochybuju," souhlasila Jarová. "Ale," dodala a poplácala svou fázarovou pušku, "jestli se věci nevyvinou tak, jak doufáte, tak jako poslední možnost bude stát za to vystřelit. Tohle dokáže udělat hodně škody ve velmi krátké době."

Náhle se obrátila k Rikerovi. "Pane, doporučuji, abychom Šar-Telovi dovolili odeslat zprávu."

Riker ponuře kývl. "Tak dobře."

Stařec na chvíličku zavřel oči. "Děkuji. Budu se muset vrátit do raketoplánu a použít rádio v něm."

"No dobře. Poručíku LaForgi, zůstaňte s ním."

"Ano, pane."

Pak oba znovu vstoupili do přechodové komory a Dat ji za nimi zavřel. Uvnitř, za dohledu Geordiho pozorného visoru, Šar-Tel poodstoupil od vnitřních dveří. O chvíli později se jich obou zmocnila energie transportéru a byli ve vnější komoře.

Šar-Tel otočil západkou a byli v raketoplánu. Šar-Telovi trvalo skoro pět minut, než navázal spojení se svými muži.

"Šar-Tele!" zapraskal v rádiu raketoplánu čísi hlas. "Co se stalo? Kel-Nar nás nechá všechny zavřít, jestli -"

"To byla moje chyba, La-Drone," přerušil ho ostře Šar-Tel. "Byl jsem neopatrný, ale vysvětlím to později. Zrovna teď musíte dát zprávu lodím. Řekni jim, ať okamžitě odstartují."

"Ale Schrána -"

"Tu máme pod kontrolou, aspoň nyní. Honem. Tohle může být naše jediná šance na mír, poslední."

Chvilku panovalo ticho, pak:

"Okamžitě je upozorním."

A rádio se odmlčelo.

"A teď, pánové," ozval se z Geordiho komunikátor hlas Jarové, "navrhuji, abychom se do toho dali a zjistili všechno, co půjde, o těchto 'darech'. Bylo by hezké, kdybychom dokázali zjistit něco, co by nás dostalo na Enterprise, než tady začne boj."

"Souhlasím," potvrdil Riker. "Poručíku LaForgi, myslím, že jste říkal, že už jste si tu přílbu jednou vyzkoušel."

"To jsem udělal, pane," řekl Geordi, když se se Šar-Telem dostali zpátky do vnější komory, "takže jsem asi já ten nejlogičtější kandidát, který by to měl zkusit znova. Když se o to pokusil Dat, skoro ho to zabilo." Geordi

pokračoval a vysvětlil svou teorii, že přilba analyzuje jisté tělesné či duševní aspekty nositele, a když tyto aspekty neodpovídají specifikacím, které do přilby vložili ti takzvaní Stavitelé, tak se ho pokusí zabít.

"My se Šar-Lonem těm aspektům očividně skoro odpovídáme," zakončil, když se se Šar-Telem vynořili z vnitřní komory, "jelikož to vypadá, že nás to přijalo oba. Nicméně bych ocenil, kdybyste zůstali hodně blízko a byli připraveni mi tu věc sundat z hlavy v případě, že by to najednou změnilo názor."

"Ovšem," ujistil ho Riker. "Budeme vás i tu věc sledovat trikordéry."

Geordi se pousmál a šňal přilbu z jejího místa na stěně. Naposledy ji viděl nebo se jí dotkl, když ji strhl Datovi z hlavy a mrskl do kouta místnosti. Usoudil, že Šar-Lon ji vrátil na místo. Nebo se tam možná vrátila sama.

Pomalů, čekaje na Rikera a Jarovou, až dokončí úpravu trikordérů, si Geordi nasadil přilbu na hlavu.

Náhle obrazovku znovu zaplnila planeta a Geordiho zalila nevysvětlitelná vlna obav, téměř strachu, a on si nemohl pomoci, vzpomněl si, jak Šar-Tel říkal něco o tom, jak se přilba "zmocnila" Šar-Lona, když si ji poprvé nasadil na hlavu.

"Tentokrát žádné zkoušky," Geordi potlačil nepříjemné pocity, jak nejlépe dokázal. "Poprvé jsem cítil - no, bylo to jako pálení. Cítil jsem něco v hlavě i po těle."

"Myslím, že to bylo to 'zkoušení', o kterém jsi mluvil, Geordi," poznamenal Dat. "Zakusil jsem podobné pocity, ale jenom chvíli předtím, než se mě to pokusilo deaktivovat. Avšak teď, když už tě to zařízení přijalo, tak tě poznalo a nemusí test opakovat."

"Můžete ale něco řídit?" zeptala se pragmaticky Jarová. "Když si Šar-Lon nasadil přilbu, dokázal ovládat to, co jsme viděli na obrazovce."

Ještě nedomluvila, a s Geordiho myslí se něco stalo. Náhle jako by měl oči, které by mohl otevírat a zavírat, kterými by se mohl dívat ze strany na stranu. Pocity byly podobné těm, které zakusil během oněch krátkých sekund, kdy komandér Riker získal od entity, jež se nazývala Q, téměř božské schopnosti a uzdravil jeho oči, čímž mu navrátil lidský zrak.

A jako tehdy, i nyní věděl, aniž by mu to někdo musel říkat, jak ty oči použít. Prostě si "vzpomněl" na všechno, co k tomu bylo potřeba, jako by to kdysi věděl, ale dočasně to pustil z hlavy.

Tentokrát však zůstalo vidění visorem nedotčeno, vnímal chaos vlnových délek, z nichž jeho mysl normálně a automaticky vytahovala význam a řád. Ten druhý smysl, smysl související s očima, které bylo možné zaměřit a ovládat, byl nádavkem, ne náhradou.

A když přenesl pohled těchto mentálních očí, vyhlídka na obrazovce se změnila.

Na dohled se objevila kosmická kolonie, rozmazaná tak, že se skoro nedala poznat, jak byla relativně blízko, ale o chvíli později si Geordi "vzpomněl", jak svůj mentální zrak zaostřil. A vjem na obrazovce se zachvěl a náhle byl křišťálově jasný.

Pak se obraz překvapivě rozšířil a impulzy, které obvykle ovládaly jeho smysly spojené s visorem, jímž umožňovaly teleskopické a mikroskopické vidění, se zřejmě propojily s těmi, které ovládaly jeho nově objevené mentální oči.

"Poručíku," řekla Jarová ostře, ale do hlasu se jí náhle vloudily obavy, jak očima přelétla od displeje trikordéru k Geordimu a zpátky, "buďte opatrní! Aktivují se nové obvody, podobné senzorickým obvodům Enterprise, ale fungují ve standardním elektromagnetickém spektru."

A Geordi si "vzpomněl" na víc.

Obraz kolonie se znovu prudce roztáhl, jako by se Schrána ke kolonii řítila jako útočící vesmírná loď.

Náhle, zdánlivě jen pár metrů od vnějšího povrchu habitatu, se obraz změnil v neurčitý chaos, ale o zlomek sekundy později se zase vrátil.

Ted' to však byl obraz vnitřku kolonie. Barvy byly matné a neostré, obraz sám trochu rozmazaný, jako kdyby se na něj dívali přes filtr.

"Senzorické obvody jsou velmi aktivní, poručíku," varovala ho Jarová. "Musí dodávat obrazy, které dostáváte na obrazovku."

"Zřejmě jste se napíchl na něco, co Šar-Lon nikdy nedokázal použít," podotkl Riker. "Nenapadlo ho, že je s pomocí darů možné vidět dovnitř staveb."

"Mohlo by to být spojené s tím, že jsem celý život používal visor a jsem zvyklý dělat věci, na které by někdo s normálníma očima nikdy nepomyslel. Je to - je to, jako by tahle obrazovka byla součástí mého těla, můžu ho ovládat stejně, jako ovládám vlastní tělo." Odmlčel se, potřásl hlavou a mimoděk se zazubil. "Je to legrace!"

"Dokážete najít Šar-Lona?" zeptal se Riker. "Můžu to zkusit," Geordi vystřízlivěl.

Sebral myšlenky a soustředil se na vjem na obrazovce. Uvědomil si přitom, že je v tom jakási strašidelná "podvojná" vlastnost, jako by obraz viděl jak na obrazovce, tak ve vlastní hlavě, přičemž vjem na obrazovce byl maličko méně ostrý. Pomalu pohnul mentálníma očima, aby se zorientoval. Jeho "vyhlídka" v kolonii byla v půli cesty mezi ústředním tunelem a jedním z údolí, a jak se probíral podrobnostmi, chvilková radost z používání nově nalezených smyslů se změnila v nervozitu. Údolím postupovali Kel-Narovi muži. Jeden, jak si všiml, měl projektilovou zbraň vytaženou a hnál muže a ženu směrem ke slunečnímu konci.

"To je La-Dron!" roztržil ticho Šar-Telův hlas. "Jestli neměl dost času upozornit loď -"

Šar-Tel se odmlčel, a náhle, zdánlivě bez Geordiho vědomého rozkazu, se obraz zaostřil na trojici.

Ale jak se postavy na obrazovce zvětšovaly, byly také méně zřetelné, jako by se kolem nich zvedla mlha, jako by průsvitný filtr zesílil, když se Geordi přiblížil. Ani z půl tuctu metrů se jejich rysy nejevily o nic jasnější než ze vzdálenosti sta metrů.

"Nemůžete s tím něco udělat?" zeptal se Šar-Tel napjatým hlasem, když se díval na nezřetelné postavy.

"Já nevím. Můžu jenom -" Náhle měl Geordi třetí ruku.

Nebyla to tělesná věc, která by mu vyrostla z ramene nebo hrudi, ale, stejně jako "oči", čistě mentální záležitost.

Existovala v jeho hlavě.

A jako tomu bylo s očima, nyní si také "vzpomněl", jak ji využít.

Natáhl se ke Kel-Narovu člověku.

"Poručíku," vykřikla Jarová a s pohledem stále upřeným na displej trikordéru vytřeštila oči, "právě se aktivovaly transportní obvody, a hodně silné."

"Myslím, že vím proč," prohlásil Geordi a popadl muže svou neviditelnou rukou.

V matné záři transportní energie ten muž zmizel. La-Dron vrhl pohled přes rameno. Oči se mu rozšířily. Otevřel ústa, jak chtěl zalapat po dechu, ale pak je zase zavřel. Divoce a zmateně se rozhlížel, popadl svou společnici za ruku a oba se rozběhli směrem, ze kterého předtím přišli.

Geordi pohnul neviditelnou rukou.

Sledoval ten pohyb mentálníma očima a výhled na obrazovce se prudce přesunul ke slunečnímu konci.

Otevřel ruku.

V dalším zášlehu transportní energie se muž objevil metr nad povrchem stezky, která vedla od žlutých dveří na konci. S rozhozenýma rukama a nohama padl na zem. Zbraň mu vyletěla z ruky.

Ozvalo se tiché hvízdnutí a Geordi si uvědomil, že pocházelo od Jarové. "To jste udělal vy?"

"Myslím, že ano."

Geordi se stáhl, až byl na obrazovce vidět celý konec habitatu. "Kde by mohl být váš bratr, Šar-Tele?"

Jako by se probíral z tranzu, Šar-Tel se prudce narovnal. a málem se mu podařilo odtrhnout magnetické boty od paluby Schrány.

"Tam," ukázal, "je okno místnosti, kam vás vzal nejdřív. Jeho obývací kajuta je přímo nad tím, přibližně tady."

Oblast, na kterou Šar-Tel ukázal, se na obrazovce rychle zvětšila, zamlžila se a rozmazávala se stejně rychle, jak se zvětšovala, ale těsně předtím, než byl obraz úplně nejasný, se rozhrnuly závěsy na okně, které sahalo od stropu k podlaze v komnatě rady starších.

Geordi se stáhl a posunul se, až bylo okno uprostřed obrazovky.

Za oknem, rozmazaný, ale rozpoznatelný, stál Šar-Lon. Zřejmě se velmi soustředil, oči měl zpola zavřené. Najednou se dveře do místnosti rozletěly a těžce oddechující Kel-Nar vrazil dovnitř s projektilovou zbraní v ruce.

"To je Kel-Nar!" Šar-Tel skoro křičel. "Zjistil, kde je bratr! Zabije ho!"

Geordi bez přemýšlení. Znovu sáhl a s překvapivou rychlostí se jeho neviditelná ruka sevřela kolem Kel-Nara. Ale bylo příliš pozdě. Právě když kolem Kel-Nara zaplála transportní energie, muž stiskl spoušť.

A Šar-Lon, již zpola otočený, s očima vytřeštěnýma, když spatřil Kel-Nara a zbraň, odletěl dozadu a vysoko na levé straně hrudi se ve žluté kombinéze objevil otvor.

Geordi tiše zaklel, trhl rukou zpátky skrze okno a hlavní oddíl kolonie, ale než mohl pokračovat, ucítil po celém těle pálení a povolil stisk.

A do ucha mu křičela Jarová. "Poručíku, co to děláte? Nahřívá se druhý transportér, do kterého je zapojeno několik subprostorových obvodů. A soustřeďuje se na nás!"

"Já to nedělám!" odsekl Geordi, ale ještě nedomluvil, když si uvědomil, kdo to dělá.

"To je Šar-Lon!" skoro křičel a horečnatě přemýšlel, zatímco pouštěl Kel-Nara, který se zaduněním dopadl na podlahu habitatu z výšky tří metrů.

Šar-Lon byl jediný, kdo to mohl udělat, jediný, kdo mohl ovládat "dary" na dálku. Než ho Kel-Nar střelil, Šar-Lon musel spustit jeden z darů.

Geordi zoufale sáhl zpátky do místnosti a snažil se zachytit Šar-Lona, jenž nyní ležel roztažený před oknem a předešlé kombinézy se mu rychle barvil doruda.

Ale nezvládl to. Něco mu bránilo.

A cítil, jak se kolem něj svírá transportér.

"Ať už udělal cokoli," zachrčel Geordi a sáhl po svém generátoru ochranného pole, "nemůžu to zastavit. Buď je pořád při vědomí a blokuje mě, nebo nějak nastavil automatiku. Ať je tomu jakkoli, vypadá to, že jsme všichni na cestě někam."

Téměř zároveň si Riker a Jarová narazili na hlavy přílby protiradiačních obleků a Dat natáhl ruku a přitáhl si ŠarTela, zapnul vlastní ochranné pole a vtiskl starci generátor do ruky.

A právě když se Dat obracel k Rikerovi a Jarové, transportér je zachytil.

Kolem nich zavířila energie.

A Schrána zmizela.

Kapitola patnáct

Když ho zasáhla kulka, Šar-Lon necítil bolest, jen překvapení a náhlou otupělost, až ho napadlo, zda má ještě levou pěstku těla.

A pak padal a před očima se mu vytrácel Kel-Narův vášní zrůzněný obličej. Když dopadl a ucítil pod sebou hustý koberec, uvědomil si rozsah osudné chyby, kterou udělal.

Zoufale se ji snažil napravit, zvrátit proces, který začal s pomocí darů, snažil se povolát Stavitele zpátky z místa, kam je odeslal.

Ale bylo příliš pozdě.

Proces již probíhal a on neměl dost mentálních sil, nedokázal se dost soustředit, aby ho mohl zrušit nebo zvrátit. Mohl se jenom proklínat, že byl tak naivní hlupák. Kel-Nar byl celá léta jeho zástupcem a během těch let

se z něj snažil vypáčit tajemství Schrány, znovu a znovu opakoval, že je moudré a nezbytné, aby Šar-Lon předal tajemství dál. "Kdybys zemřel, nikdo by nemohl pokračovat," naléhal.

A Šar-Lon věřil - přiměl se věřit - že Kel-Nar nelže, když tvrdí, že jeho jediným zájmem je pokračovat v práci Strážců míru, až bude Šar-Lon mrtev. Dokonce i když za ním přišel bratr Šar-Tel a říkal mu, že Kel-Nar je nebezpečný, že mu nikdy nesmí svěřit moc darů, Šar-Lonovi jeho ego nedovolilo ničemu z toho uvěřit.

Ale teď, příliš pozdě, si uvědomil, že Šar-Tel a ostatní měli pravdu. Kel-Nar měl vždycky jen jediný zájem, totiž moc, kterou by mu dary daly, ne dobro, které by mohl vykonat pro svět.

A v té poslední krátké chvíli nahrál Kel-Narovi přímo do rukou. Uvěřil - chtěl uvěřit - Kel-Narovým obviněním, že Stavitelé jsou podvodníci. Ale ať už byli kdokoliv nebo cokoliv, on teď věděl, že těžko mohli být horší než sám Kel-Nar. Když použil dary, aby je vypudil ze Schrány, odstranil tím jedinou překážku v Kel-Narově cestě. Schrána teď byla prázdná a její dary Kel-Nara přijmou.

A práce Strážců míru bude zničena.

S posledním zbytkem jasného vědomí se Šar-Lon snažil aktivovat dar, který by zničil samotnou Schránu i to bylo lepší, než dovolit, aby padla do rukou někoho, jako byl Kel-Nar.

Ale bylo příliš pozdě i na to.

Než se mohl soustředit aspoň na tak krátkou dobu, kterou to vyžadovalo, ztratil vědomí.

Když si nasazoval přilbu protiradiačního obleku, Riker si nemohl pomoci, aby nedoufal, že i přes LaForgeovo varování se ukáže, že transportní energie, kterou kolem sebe cítil, patří Enterprise. Ale když ho transportér za chytil, obklopily ho znovu tytéž šílené vzory, jako když je to s Jarovou odneslo z vraku, a on věděl, že transportér opět prochází subprostorem.

Měl ještě právě dost času podivit se, jestli snad byl původní transportní postup obrácen a zda je to vrací na vrak - na to radiací prosycené místo, kde vrak býval.

A ve chvíli, kdy mu v těle zuřily divoké, kaleidoskopické zášlehy energie, mihl se mu hlavou obraz vraku a pak i vzdálená Enterprise. Ucítil týž mentální tah, jaký cítil během prvního transportu, kdy se mu na chvíli zdálo, že je ztracen v místě zapomnění mezi vysílačem a přijímačem.

Nebyly tu žádné obrazy, žádné zprávy, jen pocit, krátký a nesmělý, uprostřed chaosu.

A pak to bylo pryč.

Chaos subprostorové energie byl také pryč.

Kolem něj se znovu zhmotnil svět uvnitř protiradiačního obleku.

A v přilbě obleku se odráželo ono šeptané slovo, které se vynořilo během dřívějšího transportu: Imzadi...

Třetí hvězdná soustava ubíhala dozadu, stejně pustá jako ta předchozí. Picard stál nehybně před obrazovkou a díval se, jak se na ní již začíná zvětšovat další hvězda v pátracím vzoru. Za ním seděla poradkyně Troi a sledovala obrazovku spolu s ním. Vlahé oči upírala jen na měnící se obrazy.

Od chvíle, kdy začalo pátrání, zůstávala před obrazovkou, nehybná, jen hrud' se jí zdvíhala a klesala, jak se s pravidelností metronomu nadechovala a vydechovala. Pouze neradostně uvažovala o tom, v co vlastně doufá.

Nezáleželo na tom, jak dlouho tu zůstane sedět, výsledky byly stále stejné.

Místo jediného kontaktu, v nějž doufala, ji neustále zaplavovaly emoce posádky na palubě Enterprise. Z kapitána vyzařovala dokonale ovládaná směs odhodlání a nervozity, nedočkavá a napjatá jako celé jeho tělo, a bušila do ní nevidanou silou. A Worfovy temné, rozbourané pocity, byť hluboko zanořené pod Federací vytvořený povrch, jí byly jasnější než kdykoli předtím.

Jak vůbec mohla doufat, že něco zachytí za touto doutnající masou emocí vyvolaných na lodi? Nezáleželo na tom, jak jasné mohly být ty pocity vyslány ani na tom, jak silnou emoční vazbu měla s tím, kdo by je vyslal. Bála se, že takový kontakt je prostě nemožný.

A přesto nemohla zapomenout na, tu jedinou chvíli...

Enterprise se ještě otřásala následkem náhlého zničení vraku. Napětí všech osob na můstku a rozbourané emoce stovek dalších po celé lodi jí proudily myslí v rozsáhlé chaotické záplavě, kdy jednotlivě rozlišitelné byly jen nejbližší či nejsilnější emoce.

A na tu jedinou prchavou chvíli se mysl Willa Rikera dotkla její.

Ať už byl kdekoliv, ať už ho transportér poslal kamkoliv, než se obvody vypařily, existoval na tak dlouho, aby se jejich duše na prchavý okamžik setkaly.

Přes všechny důkazy se nedokázala přimět, aby uvěřila, že mysl někde neexistuje dál.

"Do blízkosti další hvězdy dorazíme za deset minut," ohlásil podporučík Gawelski.

"Senzory ukazují planetární soustavu," hlásil Worf, jenž stále sledoval přístroje u vědecké stanice. "Z této vzdálenosti není možné zjistit podrobnosti."

Picard hlášení stroze přijal a oči neustále upíral na obrazovku, kde se pod největším zvětšením začala cílová hvězda objevovat jako kolečko.

Náhle se obrátil a posadil se do kapitánského křesla. Páteř však držel zpřímá, ani v nejmenším nepovolil.

Troi vedle něj na chvíli odtrhla oči z obrazovky. Ta ocelová slupka, která zadržovala Picardovy emoce, jí připadala málem stejně fyzicky skutečná jako muž sám.

"Jean-Lucu," začala tiše, natáhla ruku a štihlými prsty se dotkla hřbetu jeho ruky, kterou si položil na opěrku křesla mezi nimi, "děláte to všechno -"

Náhle se odmlčela, rty i prsty jí ztuhly jako kámen, když ucítila slaboučký záchvěv spojení.

Jen v duchu nechtě vytvořila slovo, myšlenku, Inzadi.

I přes doslova bolestivé vlny emocí, jimiž ji posádka Enterprise stále bombardovala, si byla jistá, že na kratičkou chvíli znovu cítila, jak se duše Willa Rikera dotkla její.

A v těžce sekundě, v záblesku veitění, si uvědomila, proč byl ten kontakt možný. Uvědomila si, jaké podmínky umožnily onen první kontakt i tento druhý, ještě slabší.

V tom prvním spojení, ačkoliv mysl nepochybně patřila Willu Rikerovi, byl jistý rozdíl, jako by teď jeho duši viděla křivými čočkami. A přišlo to jen chvilku po tom, co byl - někam - odeslán transportérem z vraku, transportérem, o kterém byl šéfinženýr Argyle přesvědčený, že funguje nikoli skrze normální prostor, ale skrze subprostor.

Rikerova mysl byla v té chvíli sama v subprostoru, kde byly hmota a energie zakřivené tak, že je nebylo možné zviditelnit, jen popsat abstraktními matematickými výrazy, a kde vzdálenosti v pojmech normálního prostoru neměly význam.

A teď, během této sekundy mizivě kratičkého spojení, znovu vycítila stejný prvek zakřivení.

Deanna si uvědomila, že se Will Riker znovu dostal do subprostoru, a vzdálenost mezi jejich dušemi byla prakticky odstraněna.

Prudce vstala a obrátila se k zadním stanicím.

"Poručíku Worfe," a obvyklý měkký kontraalt zněl překvapivě ostře a naléhavě, "hledejte jakoukoli aktivitu v subprostoru, každou poruchu, kdekoliv, kam vaše senzory dosáhnou."

"Provedu, poradkyně," odpověděl Worf bez váhání, když rozpoznal v jejím hlase naléhavost. Prsty se mu rozletěly po ovládání.

Picard, již na nohou, Troi pozorně sledoval. "Něco jste cítila, poradkyně." Bylo to konstatování, ne otázka.

"Ano, ale pokud senzory -"

"Něco mám, poradkyně," zaduněl Worf. "Směr jedna dva sedm na pět osm."

"Zadejte kurz tím směrem, pane Gawelski, hned!" zavelel Picard. "Vzdálenost, poručíku Worfe?"

"Skoro mimo dosah senzorů, pane. Nejmiň jedna celá pět parseku."

"Vezměte nás tam, podporučíku Gawelski, maximální warp. Poručíku Brindle, pokuste se znovu zavolat komandéra Rikera a poručíka Jarovou na jejich subprostorových transeiverech."

A pak, když se velká loď hnala k novému cíli, se Picard obrátil k Troi. "Předpokládám, poradkyně," řekl se stopami úsměvu, prvního, který se na můstku objevil od chvíle, kdy Riker a Jarová zmizeli, "že pro svůj náhlý zájem o subprostorovou aktivitu máte nějaký důvod?"

Deanna úsměv opětovala, ještě slaběji, kývla a začala vysvětlovat.

První věc, kterou si Geordi uvědomil, když se kolem něj vzedmula vlna transportní energie, byla, že ačkoliv víří stejnými šílenými vzory, jaké měla energie, která jeho a ostatní poslala sem, není ani zdaleka tak jasná ani tak silná.

Měl ještě čas, aby si pomyslel, že ho to znovu transportuje subprostorem, ale možná ne tak daleko.

Pak se kolem něj znovu zhmotnil vesmír a on viděl, že měl pravdu.

Vznášel se ve vakuu volného kosmu. Pod ním visela tatáž Zemí podobná planeta, ale vypadala mnohem menší. Ve Schráně byli asi třicet tisíc kilometrů nad povrchem. Tady byl nejméně sto tisíc kilometrů daleko, možná víc. Vzdálenost to byla mnohem větší, než jakou by zvládl federační transportér, ale nic ve srovnání s parseky, přes které to jeho a ostatní přeneslo poprvé.

Kde jsou ostatní? napadlo ho náhle a žaludek mu sevřela ledová pěst. Zvláště Dat. Geordi viděl, jak Dat prakticky vnutil svůj generátor ochranného pole Šar-Telovi. Téměř stoprocentně si byl jistý, že Riker a Jarová mají vlastní generátory ochranného pole s sebou. Mohli by je zapnout a jeden z nich by pak mohl dát protiradiační oblek Datovi. Ale jestli je to rozdělilo -

Geordi plácl do komunikačního odznaku, který měl v bezpečí ve vzduchové kapse uvnitř zářící aury ochranného pole, a zavolal: "Komandéře Rikere! Poručíku Jarová!"

O chvíli později mu odpověděl Riker, téměř okamžitě následován Jarovou.

"Je Dat s někým z vás?" zeptal se Geordi. "Já jsem sama," odpověděla Jarová.

"Já taky."

"Dat dal svůj generátor ochranného pole Šar-Telovi," vykládal Geordi. "Vím, že dokáže bez ochrany ve vesmíru přežít déle než kdokoli z nás, ale -"

"Mám všechny na trikordéru," skočila mu do řeči Jarová. "Jsme všichni tak dva tři kilometry od sebe." Geordiho podráždilo, že na to nepomyslel sám, a tak aktivoval trikordér. Opatrně, aby neudělal žádný rychlý pohyb, který by ho neovladatelně roztočil, prohlédl prostor kolem sebe.

Téměř ihned Data uviděl, jeho výrazné androidské údaje se od ostatních jasně odlišovaly. Byl přibližně kilometr a půl téměř přímým směrem mezi Geordim a planetou. Šar-Tel, jehož údaje se maličko lišily od Jarové a Rikera, byl Datovi nejbliž, jen asi pět set metrů daleko.

Ale Jarová a Riker, jejichž údaje od sebe rozlišit nedokázal, oba s komunikátory, byli skoro o dva kilometry dál od planety, za Geordim, a asi kilometr od sebe navzájem. Ti dva s obleky, které mohly Data zachránit, od něj byli nejdál.

A s Datem se nijak nemohl spojit.

Bez ochranného pole ho neobklopoval žádný vzduch, který by přenesl zvuk od komunikátoru k jeho uším. Se spojením, s neustálou koordinací, by existovala aspoň malá šance, tak jedna ku tisíci, že pokud by upravili fáze a zvýšili jinak téměř neexistující zpětný ráz, mohli by domáňevrovat k sobě.

Ale bez komunikace -

Geordi zaměřil visor k místu, kde trikordér Data objevil, a vzápětí androida uviděl, tečičku proti planetě v pozadí o sto

tisíc kilometrů dál. Upravil teleskopické vidění a viděl, že Dat vypadá skoro stejně, jako když předtím opustili přechodovou komoru. Díky minimálnímu tlaku ve vakuu byl trochu nafouknutý, ale jinak vypadal docela jako obvykle. Ale jak se tak Geordi díval, Dat zavřel zlaté oči a normálně bezvýrazné rysy získaly ještě prázdnější výraz.

Jako by, pomyslel si Geordi a žaludek se mu nervózně stáhl, se android vypnul.

Což, jak si náhle uvědomil, je logické. Nevěděl, jak dlouho dokáže Dat ve vakuu fungovat, ale vytušil, že ve vypnutém stavu vydrží hodně dlouho. Možná i déle než Šar-Tel a Geordi ve svých omezených ochranných polích. Vzduch se dal recyklovat jen po určitou dobu, a i kdyby se dal recyklovat věčně, pořád zůstával problém s vodou a jídlem.

Generátory ochranného pole byly navrženy jen ke krátkodobému použití, nejvíc na pár dní. A dokonce i protiradiační obleky, které na sobě měli Riker s Jarovou, pokud v nich nebyly zásoby -

"Musíme se odsud dostat!" slyšel Geordi vlastní hlas, a pak se z komunikátoru ozval tichý, ponurý smích.

"Ode mě žádné námitky neuslyšíte, Geordi," řekl Riker. "Máte nějaký nápad?"

"Máte vůbec nějakou kontrolu nad Schránou z této vzdálenosti?" zeptala se Jarová. "Vy i Šar-Tel jste tvrdili, že Šar-Lon ji dokáže ovládat i ze vzdálenosti několika kilometrů."

"Nedokázal jsem mu zabránit, aby nám provedl tohle, i když jsem měl na hlavě přilbu," poznamenal Geordi. "Ale jestli ji už nepoužívá," ozvala se znovu Jarová, "jestli ho Kel-Nar zastřelil, nebo aspoň ztratil vědomí -" "Máte pravdu," připustil Geordi, odpojíl ji a pokusil se zakrýt hanbu, jelikož si nemohl pomoci, aby pořád před očima neviděl zakrvácený obraz starého muže.

Zaostřil teleskopický zrak na prostor těsně kolem planety, hledaje kosmickou kolonii. Zároveň se snažil připomenout si, co zakoušel, když měl na hlavě přilbu. Na své oběžné dráze se mohla Schrána samozřejmě dostat na opačnou stranu planety, a v tom případě -

Ale pak kolonii zahlédl. Byla schovaná za planetou a teprve teď se vynořovala na dohled, ale všiml si, že polární oběžná dráha je taková, že kolonie bude v zákrytu jen po krátkou dobu. Na dohled bude nejméně dvě hodiny, než znovu vklouzne za planetu.

Obhlédl okolní prostor a našel Schránu, z této vzdálenosti vlastně jen matně šedý flíček.

"Vidím Schránu," hlásil Geordi a rozšířil teleskopické vidění, jak jen to šlo, ale pak záběr zmenšil, když si uvědomil, že i ta nejslabší rotace jeho těla, které se nemohl vyhnout, mu znemožňuje, aby mu Schrána v úzkém ohnisku na této úrovni neustále neposkakovala.

"Už ses s ní spojil?" zeptal se Riker. "Bez přilby?"

"Zatím ne."

"Se vši úctou navrhuju, pane," vložila se do hovoru Jarová s nádechem sarkasmu, který se jí nepodařilo zcela potlačit, "abychom ho nechali a nerozptylovali ho tím, že budeme chtít, aby nám každých třicet sekund podal hlášení o tom, jak pokročil."

Následovalo ticho.

Nevěda, jak jinak začít, představil si Geordi přilbu, představil si sám sebe, jak si ji dává na hlavu. Snažil se vzpomenout si, co přesně v té chvíli cítil.

Začal s fyzickým pocitem, když se přilba dotkla hlavy, přivola si tlak chapadlovitých výběžků.

A pak přízračný pocit očí, které neměl, "vzpomínání" si na věci, které neznal.

A nechtěně se zachvěl letným strachem při pomýšlení na Šar-Lonovu "posedlost".

Ale pak ucítil neviditelnou ruku, která byla mentálním vyjádřením jednoho z transportérů Schrány, ale byla stejně nehmotná jako oči. Nejslabší pokus s ní pohnout ji zničil jako vítr mlhu.

Znovu si přál, aby měl oči, které by mohl prostě zavřít, a udělal, co dovedl, aby uzavřel mysl před chaotickou energií, která mu útočila na visor, ale tady, ve vesmíru, nestíněné atmosférou ani ochrannou slupkou lodi, bylo spektrum od ultrafialové přes rentgenové paprsky a kosmické záření stokrát zesílené a bez ustání se důrazně dožadovalo pozornosti. Ale i přes ono tetelivé rozptýlení nebyl tak zcela neúspěšný.

Pomalou, velmi pomalou, cítil, jak to myšlené prodloužení jeho těla sílí. A necítil žádný odpor, jako tomu bylo, když se snažil chytit Šar-Lona.

Ale přízračné oči zůstávaly slepé.

Až -

Náhle viděl, tak slabě, až se to skoro ztrácelo ve všem tom zmatku, kterým ho zásoboval visor.

V dálce pod ním plul a vlnil se přízrak kolonie.

A za ním, daleko, byla tečka světlá, o maličko větší než hvězdička, ale velmi jasná. Instinktivně věděl, že je to on sám. S náhlým přívalem naděje se natáhl, ale ta vymyšlená paže se rozpadla do bezmocné, vířivé mlhy.

Pak, když jeho frustrace dosáhla nových hlubin, ucítil něco jiného, pevnějšího, hmotnějšího. Nebylo to "živé" tak, jako ta vymyšlená paže, ale existovalo to. A mohl to ovládat, stejně jako by mohl ovládat palici, kterou by držel v ruce.

Cítil, jak ho to tahá, cítil setrvačný odpor proti své námaze, ale nebylo to jeho součástí.

Ale nějak to dokázal přinutit, aby to rostlo, aby se to tlačilo dál, k té tečce světla, o které instinktivně věděl, že je to on sám.

A dotkl se toho.

V té chvíli to dokázal ovládnout lépe. Poprvé ho na padlo, jestli snad přece jen nebudou mít šanci na přežití. Začal za to tahat, zprvu zlehka, bál se, že při příliš velkém napětí se ten jev, ať už to bylo cokoli, rozplyne jako mlha, jako se to stalo předtím.

"Trikordér ukazuje přítomnost tažného paprsku," ozval se skrze přehradu, které si kolem sebe vybudoval, hlas Jarové.

Když ta slova zaslechl, uvědomil si, co to znamená, a náhle byl nesmírně pyšný.

"To jsem já!" odpověděl. "Transportér jsem zvládnout nedokázal, ale zakopl jsem o něco jiného, co dokážu zvládnout."

Myslím, že nás všechny táhnu ke Schráně. Ale i kdyby to táhlo jenom mě, tak jakmile se tam dostanu, můžu si nasadit přilbu. Pak to budu mít pod kontrolou a přenesu vás zpátky všechny."

A náhle cítil, jak ho to přitahuje. Cítil i zrychlení tažného paprsku.

"Cítíte to?" zavolal.

"Já ano," odpověděla Jarová přes Rikerovo: "Ano, poručíku."

Minutku dvě panovalo ticho a Geordi dál cítil tažný paprsek. Pomalu, opatrně, přenesl část pozornosti na výstupy z visoru. Přesto, že pozornost rozdělil, cítil, že tažný paprsek působí stabilně.

Zaostřil teleskopické vidění na kratší dosah a znovu se podíval na Data.

Android měl oči stále zavřené, jako by byl pořád v záložním módu, do kterého se přepnul před několika minutami. O půl kilometru dál se Šar-Tel začal pomalu převracet. Geordi nechtěl skončit stejně, a tak odolal impulsu zkusit dostat Rikera a Jarovou do zorného pole.

Znovu zaostřil pohled na kolonii a pak na Schránu. Napadlo ho, co se stane, až se Schrána schová při svém oběhu za planetu.

Propustí je tažný paprsek? Přeruší se jeho spojení se Schránou? Bude muset znovu navázat spojení, až se družice znovu vynoří ze stínu planety? A jestli je tažný paprsek propustí, napadlo ho a zachvěl se, jestli je propustí ve špatnou chvíli, až budou jen pár tisíc kilometrů nad povrchem planety, spadnou do atmosféry a shoří jako meteory, než se Schrána znovu objeví na obzoru?

Náhle Geordi něco ucítil. Dlouhou dobu si neuměl představit, co to je. Jako osamocená vzpomínka, jež zůstane po jinak zapomenutém snu, nemělo to zdánlivě žádné spojení se skutečností kolem něj.

Potom mu došlo, že to není vzpomínka. Bylo to něco, co se dělo právě v této chvíli.

Transportér v "přechodové komoře" byl aktivovaný. Někdo vstupoval do Schrány.

Náhle, nevěda, co dělat jiného, pokusil se svou "vůli" přimět transportér, aby přestal. Ten, kdo se snažil vstoupit, ať už to byl Šar-Lon nebo Kel-Nar nebo někdo z jeho mužů, mohl pro Šar-Tela a čtveřici z Enterprise znamenat jediné potíže, nejspíš katastrofu.

Ale Geordiho úsilí nemělo žádný viditelný účinek. Pak, o své vlastní "vůli", se transportér zastavil. Geordi se znovu pokusil zablokovat výstupy z visoru, a soustředil se na "oči". Když už nedokázal zastavit toho, kdo právě vstoupil do přechodové komory Schrány, aspoň mohl zjistit, kdo to je.

Ale obraz, který dostával, slabý a nezřetelný až na třpytivou tečku, která v dálce očividně představovala jeho, byl ze stanice.

Soustředil se jako ještě nikdy, a obracel vzdálené oči, až je upíral přímo na beztvářou šedou krabici, na Schránu. U přechodové komory byl upevněný raketoplán, ale nebyl to ten raketoplán, v němž se tam dostali s Datem a Šar-Telem. Ten se vznášel opodál a opile odploval od Schrány.

Geordi se posunul blíž a upřel oči-neoči na Schránu.

Náhle byl za stěnou a před ním se rozkládal vnitřek, rozmazaný a průsvitný.

Uvědomil si, že zamykací mechanismus na dveřích vnitřní přechodové komory se otáčí. Ve chvílce bude osoba, která je nyní v přechodové komoře, uvnitř Schrány! A pár sekund nato si bude moci vložit na hlavu přilbu!

Geordi se odvrátil od komory a upřel oči-neoči na přilbu, přinutil se nevnímat nic jiného, nejen tady ve Schráně, ale i ve svém sto tisíc kilometrů vzdáleném těle.

A přitom v něm vzplála naděje.

Přilba, na rozdíl od všeho ostatního ve Schráně, už nebyla nejasná a nezřetelná. Ted' - ted', když se soustředil pouze a jen na ni, viděl, že získává hmotu, kterou před pár sekundami neměla. A jak se díval a bojoval, aby udržel soustředění, zhmotňovala se jako holografický obraz, zaostřovaný stále víc a víc.

Geordimu prudce bušilo vzdálené srdce. Pohnul se. Přilba ted' byla tak skutečná, že se jí snad mohl dotknout.

A on to udělal.

Jeho oči-neoči propluly mezi výběžky a nahoru, do klenby, kde se spojovaly pod slabě zářícím stříbrným světlem.

Vtom se zaostřil i zbytek Schrány, která nyní vypadala skoro stejně pevná a skutečná jako přilba.

A on získal kontrolu.

Ale ještě ne plnou kontrolu.

Instinktivně věděl, že z této vzdálenosti nemá sílu mentálně uchopit muže v přechodové komoře a někam ho přenést.

Ale sám sebe, své vzdálené tělo -

Natáhl se přes neviditelně hmotný tažný paprsek a poslepu popadl to, co našel na konci.

V těle mu ožily ovisorované smysly, jak se kolem něj náhle nahrnula transportní energie, a pocit - realita - že je zároveň na dvou místech, se mu v mysli zkroutil skoro stejně silně jako nemožně zakřivená subprostorová energie, která kolem něj chaoticky vířila.

Ve chvílce, rychleji než transportéry, které znal, byl přenesen do Schrány a na hlavě měl přilbu. Ale v téže chvíli si uvědomil, že je příliš pozdě.

Dveře do přechodové komory byly otevřené. Kel-Nar vcházel dovnitř a projektilovou zbraní, kterou svíral v ruce, již mířil na Geordiho.

Geordi se vrhl stranou, přičemž mu přilba sletěla z hlavy, popadl fázér a vystřelil.

O zlomek sekundy později cítil, jak se na něj znovu vrhá obranný mechanismus Schrány.

A pak už necítil nic.

A o sto tisíc kilometrů dál v kosmu se tažný paprsek odpojil a propustil Rikera a Jarovou na meteorické trajektorii, která měla skončit na planetě.

Kapitola šestnáct

Enterprise, blížíc se k soustavě téměř přímo nad její rovinou ekliptiky, zapnula senzory.

"Jedna celá nula čtyři hmoty slunce, pane," ohlásil Worf. "Šest planet, druhá je perfektní třída M. Žádné přirozené družice, ale jeden umělý satelit s hmotou několikrát větší, než je Enterprise. Z této vzdálenosti se žádné další nedají zachytit."

Picard, jenž zadržoval dech, zatímco Worf předčítal údaje z přístrojů vědecké stanice, již málem mohutně vydechl úlevou, než se vzpamatoval a vypustil vzduch z plic pomaleji.

"Vezměte nás tam impulzní rychlostí, podporučíku Gawelski, štíty nahoru," nařídil Picard. "Poručíku Brindle, poručíku Worfe, dávejte pozor na - na cokoliv, co by ukazovalo na techniku blízkou či převyšující úroveň Federace. Tohle by mohla být rodná planeta majitelů toho vraku. Nebo těch bytostí, díky nimž byl vrak opuštěný."

Ale když se přiblížili k planetě, šance, že se jedná o některou z těchto dvou možností, rychle klesaly. Nezachytili žádnou subprostorovou komunikaci, jen mišmaš standardních elektromagnetických frekvencí, typických pro civilizaci v počátečním stádiu kosmických letů.

Ve vzdálenosti deset milionů kilometrů Worf vzhlédl od přístrojů.

"Zachycen druhý umělý satelit, pane," zaduněl. "Vypadá to, že má méně než jedno procento hmoty toho prvního, ale vlastní zdroj energie na antihmotu, v podstatě identický s tím na původním vraku, ale lépe odstíněný."

Picard se zamračil. "A zdroj energie toho většího satelitu?"

"Neznámý, pane, ale nic neukazuje na antihmotu ani na žádnou atomovou reakci, ani na družici, ani na povrchu planety."

"Další satelity?"

"Žádné nezachyceny, pane."

"Chcete říct, že v celé soustavě jsou jen dvě umělé kosmické konstrukce?"

"Jediné dvě trochu větší jsou v blízkosti té planety třídy M. Pátrání po okolních neobydlených planetách -"

"Ne, držte se téhle." Picard se obrátil ke zbraňové konzoli. "Pořád žádná subprostorová aktivita, poručíku Brindle?"

"Pořád žádná, pane."

"Dejte ty družice na obrazovku, podporučíku Gawelski, maximální zvětšení."

Gawelski potvrdil rozkaz, obraz planety se posunul a zaostřil se na bod zhruba dva planetární průměry nad horním okrajem. Picardovi se rozšířily oči, když poznal charakteristický tvar větší družice. Menší byla pořád jen o trochu větší tečka.

"Větší subprostorová aktivita," ohlásil Worf, "nějaký transportér. Zřejmě vychází z toho menšího satelitu." Picard se prudce obrátil k poradkyni Troi, ale ta jenom zamračeně zavrtěla hlavou. "Nic jsem necítila, JeanLucu."

"Nějaké další údaje o tom satelitu, pane Worfe?"

"Lehký vzestup aktivity v antihmotovém zdroji energie se shoduje s aktivitou subprostorového transportu, pane, ale -"

"Kapitáne!" vyhrkl náhle poručík Brindle u zbraňové konzoly. "Zachytil jsem tři komunikátory Hvězdné flotily!"

"Kde?" Picarda popíchla směsice úlevy a nových obav, jak se otáčel k Brindleovi. Tři komunikátory, ne čtyři. "Sto tisíc kilometrů nad planetou, pane. Přibližně tam." Při jeho slovech se obraz planety na obrazovce scvrkl a o několik planetárních průměrů dál se objevil nejasný kroužek.

"Dostaňte nás na dosah transportérů, podporučíku Gawelski, plný impuls," zavelel Picard a ani nepočkal na potvrzení.

"Štíty spustíte pouze na můj rozkaz, poručíku Brindle, a neustále informujte transportní místnost, jakmile budete znát přesnější souřadnice těch komunikátorů. Pane Carpelli, připravte se zaměřit."

Picard se odmlčel a zadíval se na obrazovku a na bledý, zářivý kroužek. Komunikátory tam byly, ale zatím se nedalo poznat, k čemu jsou upevněné.

"Bezpečnost!" křikl kapitán. "Oddíl do transportní místnosti, hned! A doktorko Crusherová, taky lékařský oddíl, včetně někoho, kdo se dokáže postarat o nadporučíka Data!"

A pak čekali.

"Údaje senzorů odpovídají přítomnosti nadporučíka Data a dvou lidí, pane," ohlásil Worf, když se blížili na dosah transportérů. "Zřejmě jsou roztroušeni v prostoru asi dva kilometry od sebe. V téže oblasti je i čtvrtá živá bytost, rozhodně humanoidní, možná lidská."

"Čtvrtý člen posádky?" zeptal se Picard ostře.

"Pochybují, pane," odpověděl Worf, a pak dodal se zamračením, díky němuž vypadaly jeho klingonské rysy ještě hrozivěji než obvykle: "Vlastně je tahle živá bytost obklopená ochranným polem, kdežto nadporučík Data je zřejmě bez ochrany. Nadporučíkovy životní údaje jsou stabilní, ale nízké, jen o málo silnější než u člověka v hibernaci."

"Slyšela jste, doktorko Crusherová?"

"Slyšela jsem to, kapitáne. Budeme připraveni."

"Zaměřuji komunikátory, kapitáne," ozval se z místnosti hlavního transportéru Carpelliho hlas. "Připraven aktivovat, jakmile budeme na dosah a štíty budou dole."

"Čekejte, podporučíku."

"Kolem toho malého satelitu se objevily nové štíty, pane," ohlásil dunivě Worf a zamračeně hleděl na přístroje vědecké stanice. "Je teď úplně uzavřený. Než nám to zablokovalo senzory, ukazoval se začátek silného zvýšení výkonu antihmotového zdroje energie."

"Ale nedojde k autodestrukci jako u vraku?"

"Je to možné, pane."

"Kdyby k tomu došlo, mohlo by to zranit Data a ostatní?"

"Jestli je množství antihmoty stejné nebo větší než to, které se spotřebovalo při výbuchu vraku, je možné zamoření radiací."

"Transportní dosah, pane," ohlásil Gawelski.

"Vezměte nás zbytek cesty, pane Gawelski, plný impuls, hned!" křikl Picard. "Pane Brindle, chci ty čtyři, ať už je to, kdo chce, uvnitř štítů Enterprise."

Jak Picard věděl, překonali poslední tisíce kilometrů za méně času, než kdyby zaměřovali transportéry na komunikátory.

"Živé bytosti jsou uvnitř štítů Enterprise, kapitáne," ohlásil téměř okamžitě Brindle.

"Výborně, pane Brindle. Podporučíku Carpelli, přeneste ty tři na palubu." Obrátil se k jednomu ze všudypřítomných černých panelů a požádal: "Počítači, ukaž mi hlavní transportní místnost."

Na panelu se poslušně objevil obraz z transportní místnosti s podporučíkem Carpellim v pozadí u ovládání. Picard, poradkyně Troi i zbytek osádky můstku napjatě čekali, kdo se objeví na transportní plošině.

Tažný paprsek je stále ještě vlekl ke Schráně, když se Rikerovi a Jarové na trikordérech objevil nárůst transportní energie. O chvíli později jim z displejů trikordérů zmizela jak transportní energie, tak Geordi.

Pak se ztratil i těžný paprsek, a oni opět volně pluli prostorem.

"Poručíku LaForge!" křičel Riker. "Geordi!"

Žádné odpovědi se však nedočkal.

"Poručíku Jarová -" začal, ale odmlčel se, když ucítil, jak se ho zmocňuje transportér. "Mohl by to být Kel-Nar," vyštěkl a drmolil, aby ta slova vysypal dřív, než bude znehybněn a nebude moci získávat údaje. "Mohl se zmocnit Schrány."

"Jsem připravená!" opáčila Jarová, pevně stiskla fázery a prst držela na spoušti. "Z toho, co říkal Geordi, tam dostaneme jenom jednu šanci, a já ji hodlám využít!"

A pak se kolem nich uzavřela energie.

Ale když je transportér uchopil, Riker náhle ucítil stejný kontakt, jako již dvakrát předtím během subprostorového přenosu, ale tentokrát chyběly distorze, a také ucítil Troi, ne vzdálenou a zoufalou, ale někde blízko, a cítila stejnou úlevu. A pak, koutkem úzké škvíry pro oči v přílbě protiradiačního obleku, zahlédl přední okraj talíře Enterprise! Tašo! snažil se vykřiknout varování, ale bylo příliš pozdě. Snímání již začalo a o chvíli později se kolem něj začala zhmotňovat hlavní transportní místnost Enterprise.

A tam, jako by její přítomnost mohla urychlit proces materializace, stála poradkyně Troi, jen pár metrů před ním, přímo tam, kam Jarová zamíří fázеровou puškou.

"Tašo!" Jméno, zamrzlé v hrdle ve chvíli přenosu, vybuchlo ve chvíli, kdy ho transportní matrice propustila. "Nestřílejte! To je Enterprise!"

V té chvíli ho plnou silou, jako rána kladivem, zasáhla gravitace a on přepadl a vrhl se před Troi. Na kratičký zlomeček sekundy Jarová instinktivně napjala prst na spoušti fázерové pušky, ale když Riker zařval a ona si uvědomila známé prostředí, rychle prst ze spouště sundala.

Dat, stále "vypnutý", se zhroutil na transportní plošinu jako hromádka neštěstí.

Když si Riker strhl přílbu protiradiačního obleku, pohledem se setkal s Troinými očima v záblesku pochopení, ale vzápětí už se díval za ni na doktorku Crusherovou, lékařský oddíl a bezpečnostní tým.

"Doktorko," vyhrkl naléhavě, "Dat byl několik minut ve vakuu bez ochrany. My s poručíkem Jarovou jsme v pořádku."

"Kde je poručík LaForge?" vložila se do toho Jarová, stáhla si vlastní přílbu a upřela zrak na poručíka Brindlea u ovládání transportéru. "Copak jste ho před chvílí nepřenesli?"

"Zatím jsme na palubu přenesli jenom vás tři, poručíku Jarová," ozval se v odpověď z můstku Picardův hlas. "Kdo je ta čtvrtá osoba v tom, co jak předpokládám, je ochranné pole pana Data? I přes údaje senzorů jsem doufal, že by to mohl být pan LaForge."

"Ne, on to není, ale stejně ho přeneste na palubu," požádal Riker. "Jmenuje se Šar-Tel a je to dlouhý příběh."

"Přeneste ho sem, pane Carpelli," potvrdil Picard.

"Který kruh, pane Carpelli?" zeptal se Riker rychle. "Číslo dvě, komandéře, ale co -"

"Poručíku Jarová," nařídil Riker, "pomozte mi ho chytit, až se přenese. Bude čekat přitažlivost ještě míň než my, a v jeho věku -"

"Zapojuji, komandéře," ozval se Carpelli a Riker s Jarovou se postavili z obou stran ke kruhu číslo dvě.

O chvíli později se na něm zhmotnil Šar-Tel, obklopený slabou září ochranného pole. Riker s Jarovou ho popadli za ruce, než mohl upadnout.

"To je v pořádku, Šar-Tele," pospíšil si Riker s vysvětlením. "Už jsme v bezpečí. Tohle je ta loď, o které jsme vám vykládali. Naše loď."

Šar-Tel vyvalil oči a rozhlížel se kolem, ale v jeho výrazu nebyl strach, jen úleva, a o chvíli později se tam objevila i zřetelná zvědavost, výraz, který Rikerovi na chvilku připomněl kapitána Picarda.

"Co se stalo?" vyptával se stařec znepokojeně. "Je bratr mrtvý? Zmocnil se Kel-Nar Schrány?"

"To nevíme," odpověděl Riker, "ale jestli -"

"Musím mluvit s La-Dronem. Jestli je bratr ještě naživu, musí ho najít! Možná je ještě čas ho zachránit!"

"Tady nemůžeme dělat nic." Riker sestoupil z plošiny a svlékl si protiradiační oblek. "Všichni na můstek, možná zjistíme, jaká je skutečná situace."

"Ano, Jedničko," ozval se z komunikačního panelu Picardův hlas, "přijďte na můstek. Je tu pár věcí, které bych já sám rád zjistil."

"Hned jsme tam, pane. Mezitím zkontrolujte Schránu - ten menší satelit. Poručík LaForge je nejspíš tam a asi má potíže."

"Slyšel jste ho, poručíku Worfe," nařizoval Picard. "Udělejte, co půjde. Jedničko, co je ta družice zač? Zdá se, že tam je

jediný antihmotový zdroj energie v celé téhle soustavě."

Riker hovořil za chůze, vysvětlil Picardovi situaci, jak nejrychleji dokázal, zatímco Jarová šla za nim a doprovázela pomalejšího Šar-Tela.

V transportní místnosti mezitím Dat široce otevřel oči a prudce se posadil; přitom se málem srazil s doktorkou Crusherovou a lékařským trikotérem, s jehož pomocí ho prohlížela.

Chvilí mlčel, jako by zapínal poslední spínač, než si prohlédne scénu.

"Vidím, že Geordi měl pravdu," poznamenal. "Kapitán se nevzdal."

"Date -" začala doktorka Crusherová, ale on už se plavně zvedal na nohy.

"Už jsem provedl autokontrolu, doktorko, a jsem opět plně funkční. Kde jsou ostatní?"

"Na cestě na můstek, ale -"

"Tak se k nim připojím. Musím z počítače získat jednu informaci."

Pod ustaraným (a maličko podezíravým) pohledem doktorky Crusherové Dat rychle odešel.

Šar-Tel, jehož pracovní košile a kalhoty byly mezi uniformami posádky na můstku značně nápadné, stál vedle poručíka Brindlea u taktické konzole. Picard, na doporučení Rikera a Jarové, už schválil Šar-Telovu žádost, aby se mohl spojit s La-Dronem. Hned za navigační konzolí stáli Riker a Jarová před kapitánem Picardem a dokončovali spěšné shrnutí všeho, co se stalo od chvíle, kdy to Geordiho a Data odneslo z vraku.

"Ty dary mi umožnily vidět, jak Kel-Nar střelil mého bratra, ale nedovolily mi se do toho vmísit!" Šar-Tel na La-Drona málem řval. "Na další vysvětlování není čas! Jestli si pospíšíš, tak ho možná ještě zachrániš! Jestli Kel-Nar získal kontrolu nad Schránou, můj bratr může být naše jediná naděje!"

La-Dron, i tvář v tvář Šar-Telovu naléhavému tónu, váhal, ale nakonec řekl: "Tak dobře. Aspoň na tom nebudeme hůř, než jsme byli předtím."

Když bylo spojení zrušeno, Šar-Tel si rozechvěle vydechl úlevou.

Z předního turbovýtahu vstoupil na můstek Dat, aniž by si ho někdo všiml, a zamířil přímo k druhé vědecké stanici.

Riker s Jarovou mezitím pro netrpělivého Picarda dokončili první, stručný nástin událostí.

"Poručíku Worfe," požádal Picard, "hlášení o stavu."

"Z této vzdálenosti naše senzorové sondy přes štít družice neproniknou. Jsou přinejmenším stejně účinné jako ty na vraku."

Dunění Worfova basu, které se ozvalo jen dva tři metry za Šar-Telem, starého muže přimělo, aby se otočil, takže se na Worfa, který se při podávání hlášení obrátil ke kapitánovi, poprvé podíval pořádně.

Šar-Tel vytřeštil oči a instinktivně před Klingonovým působivě hrozivým výrazem couvl.

Ale brzy se ovládl. Zamrkal a otočil se zpátky k Picardovi.

"Dokáže vaše loď zničit tu Schránu?" zeptal se Šar-Tel přímo.

"Doufáme, že jí zabráníme, aby se nezničila sama," prohlásil Picard, "aspoň dokud nepřijdeme na způsob, jak dostat poručíka LaForge bezpečně ven. Jestli tedy je na palubě. Až dokončíme záchrannou akci, celou záležitost probereme! Pane Gawelski, vezměte nás na pět tisíc kilometrů. Poručíku Worfe, pokračujte se sondováním."

"Kapitáne," ozval se od zbraňové konzole Brindle, "šest lodí na chemický pohon opustilo atmosféru planety a vstupuje na oběžnou dráhu."

"Sledujte a zaznamenávejte všechno, co budou ty lodě vysílat," přikázal Picard a letmo se zamračil na Šar-Tela, než se obrátil k Rikerovi. "Komu patří tyhle, Jedničko?"

Riker mu to co nejrychleji vysvětlil. Šar-Tel stál vedle a vypadal zřetelně znepokojenější, než byl před Brindleovým posledním hlášením.

"Vy jste je zavola, Šar-Tele," obrátil se Picard ke starci. "Můžete jim domluvit, aby se drželi stranou? Přesvědčíte je, aby zůstali na nízké oběžné dráze, drželi se dál od té vaší 'Schrány', než budeme mít čas nastalou situaci vyřešit?"

"To je přesně to, co chci udělat, kapitáne," pospíšil si Šar-Tel. "Jestli Kel-Nar ovládá Schránu -"

"Nemusíte mi to vysvětlovat, prostě jim řekněte, ať se od Schrány drží dál. Poručíku Brindle, pokuste se navázat spojení. Šar-Tele, neříkejte jim, kde jste. Ať si myslí, že jste tam, kde byste byl normálně."

Šar-Tel kývl na souhlas a rychle sdělil Brindleovi frekvence potřebné ke spojení s loděmi.

"Pět tisíc kilometrů, pane," ohlásil Gawelski.

"Poručíku Worfe?"

"Při maximálním příkonu dokážou senzory z této vzdálenosti omezeně proniknout skrz, pane. Ale -"

"Jeden tisíc, pane Gawelski," rozkázal Picard.

"Lodě neodpovídají, kapitáne," hlásil Brindle. "Přijímají naše vysílání, ale neodpovídají."

"Šar-Tele?" Picard se na starce zamračil. "Proč?"

"To nevím, kapitáne."

"Zkoušejte to dál, pane Brindle. A Šar-Tele - i když ty lodě neodpovídají, vyšlete svou zprávu."

"Senzory si z této vzdálenosti vedou lépe, pane," hlásil o chvíli později Worf, když se Enterprise usadila ve vzdálenosti jeden tisíc kilometrů od družice. "Na palubě jsou určitě dvě živé bytosti, obě humanoidní, jedna určitě lidská, pravděpodobně s komunikátorem."

"To je LaForge," vyhrkl Riker s úlevou.

"Ano, pane," souhlasil Worf neosobně. "Jestli je to on, tak je v bezvědomí, stejně jako ta druhá osoba. Dvě další humanoidní bytosti v menším připojeném plavidle jsou také v bezvědomí."

"V bezvědomí?" Picard se zamračil. "Všichni?"

"To je nejspíš obranný mechanismus Schrány," ozval se Riker a rychle zopakoval, co mu Geordi pověděl o svém a

Datově prvním seznámení s ním. "LaForge musel vystřelit z fázeru."

"Jak dlouho budou v bezvědomí?"

"Tohle nevíme," přiznal Riker. "Když se LaForge a Dat vzdálili z blízkosti toho plavidla, nabyli vědomí do půl hodiny. Ale pokud zůstanou uvnitř -" Riker se zamračil a zavrtěl hlavou. "Systém navržený k obraně plavidla proti každému, kdo vystřelí z fázeru uvnitř nebo poblíž, by nebyl moc účinný, kdyby dovolil vetřelci, aby se probudil a udělal to znova."

Picard se zamračil ještě víc. "Chcete mi říct, že jestli je odtamtud nedostaneme, bude je to bude držet v bezvědomí - a nakonec je to možná i zabije?"

"Je to jedna z možností, pane," připustil Riker, "a mohlo by to být jen dobře. Totiž protahované bezvědomí, ne zabití. Kdyby se Kel-Nar probudil první -"

"Chápu, kam tím míříte, Jedničko. Radši bychom měli najít způsob, jak odtamtud poručíka LaForge dostat, a brzo."

Picard se rozhlédl po můstku. "Jsem ochoten si poslechnout návrhy, informace, dokonce i poznámky."

Dat, který byl zabrán do práce u druhé vědecké konzole od chvíle, co dorazil na můstek, se obrátil k Picardovi. "Zatím žádné návrhy nemám, pane, ale mám informace, které by podle poručíka LaForge mohly být důležité."

"Tak si je poslechneme, pane Date."

"Dobře, pane. Během posledních minut jsem se seznamoval s podrobnými informacemi, které nám dodali Ferengové a které se týkají tohoto sektoru a -"

"Informace, které dodali Ferengové?" Picard se začal znovu mračit.

"Ano, pane," potvrdil Dat. "Tyto informace Federace získala výměnou za stejně neověřené informace nasbírané v ostatních sektorech průzkumnými plavidly Federace."

Picard kývl. "Aha, ano, ta 'výměna klepů'. Vzpomínám si. Jestli se pamatuju, tak ani ferengijští ani federální úředníci nebyli příliš potěšeni, když dostali možnost tyto takzvané informace, které dostali, analyzovat. Všechno bylo z druhé nebo třetí ruky a vztahovalo se to k událostem, které se přihodily - pokud se vůbec přihodily - před tisíci lety."

"Ano, pane, tyto informace jsem měl na mysli."

"A vytěžil jste z nich něco užitečného?"

"Myslím, že ano, pane. Informace, kterou jsem právě teď prohlížel, zřejmě vrhá trochu světla na původ a funkci oněch dvou plavidel, s nimiž jsme se zapletli."

"Pokračujte," vyzval ho Picard, když se android tázavě odmlčel.

"Ano, pane," a Dat nastínil to, co už řekl Geordimu ohledně plavidel podobných Schráně, která někdy v minulosti údajně obíhala kolem značného počtu planet třídy M, a také příběhy týkající se dalších planet třídy M, kterým buď "cizí vetřelci" nebo "blíže neurčené katastrofické události" nedovolili uskutečnit lety do vesmíru.

"V té chvíli," pokračoval Dat, "Geordiho napadlo, že tyto satelity jsou něco, co nazval 'strážnice', a že vrak byl středisko nebo velitelství, z něhož byly všechny ostatní ovládány nebo postupně zásobovány."

"To dává smysl, pane," přiznal Riker, "nebo by dávalo těm paranoikům, kteří tyhle věci postavili. Vezměte si ty jednosměrné transportéry, autodestrukční zařízení a všechny ostatní 'ochrany'. Pro civilizaci, která uvažuje tak, jak to očividně dělala tahle, by bylo setkání s jinou stejně pokročilou nebo dokonce vyspělejší civilizací děsivé."

Picard se temně zachmuřil. "Takže když začali objevovat světy s potenciálně 'nebezpečnými' populacemi, místo aby jim pomohli nebo je dokonce ignorovali, dali si práci, aby zajistili, že tyhle světy nikdy nedostanou šanci pokročit k bodu, kdy by dosáhli stádia kosmických letů. V podstatě udělali s pomocí takovýchto oběžnic vězně z celých populací. Byly jich stovky, možná tisíce."

Riker kývl. "Umístili tyhle oběžnice kolem každé planety, na které objevili populaci schopnou se nakonec vydat do kosmu a postavit se jim. Asi bychom jim měli být vděční, že ty světy prostě nesterilizovali. Pravděpodobně k tomu měli prostředky."

"A ty hibernační jednotky?" přemítal Picard. "Počítače nejspíš prováděly každodenní, neustálé sledování a někoho probudily, jen když narazily na něco, co jejich program vyhodnotil jako hrozbu - první umělou družici, první jaderný výbuch, první cokoli, co naznačovalo, že civilizace vyvíjí techniku, která jí pomůže zamířit do vesmíru."

"Ano," potvrdil Dat. "Taková činnost by odpovídala příběhům o 'cizích vetřelcích', kteří celým planetám brání dosáhnout kosmických letů. Je také možné, že autodestrukční zařízení odpovídá za ty 'katastrofické události', které, podle informací získaných od Ferengů, byly často velmi silnými výbuchy původně neviditelných předmětů na oběžné dráze kolem planety. V těchto a dalších případech je také zmínka o 'morových ranách', které takové události následovaly - následky radiace po výbuchu jsou velmi pravděpodobné."

Riker se zamračil. "A pak v minulosti narazili na civilizaci, která už uměla létat do vesmíru, civilizaci, která mohla dokonce být technicky vyspělejší. A oni, než by se s těmi novými bytostmi prostě setkali a spřátelili, jednoduše zpanikařili. Ustoupili na domovský svět, ať už leží, kde chce, a při ústupu spouštěli autodestrukční zařízení; dělali, co mohli, aby smazali všechny stopy své existence. Ale v několika málo případech - jako ta oběžnice a vrak, který jsme našli - se něco zvrátilo, takže nebyly zničeny."

Picard kývl. "Vzhledem k důkazům to zní až moc uvěřitelně. A když jsme zakopli o ten vrak, fungovalo právě dost evakuačních systémů, aby to přeneslo vás čtyři do té takzvané Schrány - pravděpodobně to je jediná oběžnice, která ještě funguje."

Picard se odmlčel a zhluboka se nadechl. "Naneštěstí nic z toho nám v současné situaci nepomůže," prohlásil ponuře.

"Naše současná priorita je najít způsob, jak dostat poručíka LaForge bezpečně odtamtud ven a zpátky -" "Pane," přerušil ho Worf, "výkon zdroje té družice opět stoupá."

Picard se prudce otočil k obrazovce. "Pane Brindle," vyštěkl, "udržujte maximum energie v našich štítech. Pane Worfe, co to dělá s energií?"

"Nevím, pane. Jsou tu náznaky, že hodně jí dodává do štítů, ale - Další zvýšení energie, pane, zase do štítů."

"Do štítů? Posiluje je to?"

"Ne, pane, to je právě to zvláštní. Energie zřejmě prochází do štítů, ale zatím nemá žádný zjiitelný účinek."

"Selhání?"

"Možná, pane. To plavidlo je přibližně stejně staré jako vrak."

Picard se začal obracet k taktické konzoli, aby se na to zeptal Šar-Tela, ale než jeho pohled opustil obrazovku, menší satelit, takzvaná Schrána, blikl a zmizel.

"Pane Worfe! Co se stalo?"

"Něco z té energie teď vyzařuje ze štítů plavidla, ale to je jediná změna."

"Je ta družice na svém místě? Ukazuje se na senzorech?"

"Ano, pane. Všechno je jako předtím. Životní údaje bytostí se nezměnily."

"Co k čertu -"

Picard se náhle odmlčel, brada mu poklesla, protože ve zlomku sekundy se na místě zmizelého plavidla objevila ta největší vesmírná loď, jakou kdy on či kdokoliv jiný na můstku viděl.

Kapitola sedmáct

Pomalou, nevyhnutelně, byl Šar-Lon přitahován k vědomí.

Zprvu odolával, neboť zamlžená mysl odmítala ten vpád, bál se bolesti, která s každým krokem k vědomí sílila, nebyl schopen se vyrovnat s naprostým vyčerpáním, díky němuž bylo pouhé pomyšlení na bytí ten nejslabší fyzický pohyb utrpením.

Ale pak, jak se mu v hlavě rozjasnilo, si uvědomil: Tohle dělají dary. Dary mě probouzejí.

Náhle byl s omračující prudkostí bdělý. Kromě vyčerpání a bolesti, díky níž měl pocit, že mu zůstala jen levá polovička těla, cítil tlak v zádech a pálivou bolest ve druhé noze. Kolem něj se zaostřila poradní komnata starších.

A když se to stalo, uvědomil si, že neleží na jedné z pohovek, na nichž tak často odpočíval, než se rada sešla, ale na podlaze, a jednu nohu má zkroucenou pod tělem.

Náhle si bolestně uvědomil ty poslední sekundy, Kel-Narovu zradu, své vlastní selhání, všechno se mu vrátilo. A s tou vzpomínkou mu také došlo, že vlastně dostal druhou šanci.

Oni všichni - bratr, ti na planetě a hlavně Strážci míru - dostali druhou šanci. Šanci vybrat si tu správnou stezku - stezku skutečného míru.

Dary mu dávaly - vnucovaly mu - druhou šanci. Kdyby tak jen měl sílu - vůli - ji využít. Neodvažoval se zavřít oči ze strachu, že nebude mít sílu znovu je otevřít, a přinutil se soustředit, přemýšlet. Neexistoval způsob, jak by Kel-Narovi, který už jistě musel být ve Schráně, mohl vzít kontrolu nad dary.

Zbyla jen jedna věc, která zůstala aspoň vzdáleně v mezích jeho schopností. To, o čem se již pokusil - a neuspěl zatímco ztrácel vědomí.

Ale teď, když se dary natáhly přes prostor, aby mu daly druhou a poslední šanci...

Posbíral poslední kapky své propůjčené síly, zaostřil se na dary a cítil, jak spojení sílí. Na tu krátkou chvíli měl dokonce iluzi, že sílí i jeho umírající tělo.

Se směsí vítězoslávy a lítosti vydal řadu povelů, které způsobí autodestrukci darů.

Když ho naposledy opustilo vědomí, cítil, že dary reagují. Paradoxně byly jeho poslední chvíle prvními okamžiky skutečného a úplného míru, jaké zakusil za pět dekad.

Obraz, který se bez varování a dokonce i bez prostorových poruch, které normálně předcházely vynoření lodi z warpu, náhle objevil na obrazovce, přimrazil na místě celé osazenstvo můstku, dokonce i Data a Worf.

Vedle cizí lodi, lesklé a kovově modré, vypadala Enterprise jako trpaslík. Enterprise by se byla vešla do každého ze tří obličejů, pevností podobných segmentů. Ke stranám předního segmentu se připojovala tupá křídla, zakončená něčím, co mohly být pohonné jednotky i zbraně, každá velká jako vesmírná loď střední velikosti. Tato loď vzbuzovala dojem čiré, masivní síly; jako by se vesmírem pohybovala hora.

Dat se vzpamatoval první.

"Kapitáne," řekl rychle, "objevení podobné lodi je další fenomén, který se často vyskytuje v informacích, které dodali Ferengové, zvláště v příbězích, které údajně vznikly spíše u civilizací létajících do kosmu, než u těch vázaných na planetu. Ve všech případech prý po tomto fenoménu následoval po bližší neurčené, ale nepřilíš dlouhé době výbuch toho typu, o jakém jsme již mluvili."

"Tohle smetlo ty ostatní strážníky?" vydechl Picard. "Možná ti vaši Stavitelé měli ke své paranoci ospravedlnění. Na to, aby loď téhle velikosti cestovala, jako to zřejmě udělala tahle, s pomocí transportéru, místo na warp -"

"Tohle se sem nedostalo přes transportér, pane," ohlásil Worf. "Ono to vůbec neexistuje."

Picard se prudce obrátil ke Klingonovi. "Vysvětlete!"

"Senzorový průzkum ukazuje, že štíty Schrany se prudce rozšířily. Jejich rozměry ve skutečnosti teď odpovídají rozměrům lodi, kterou vidíte na obrazovce, a vysílají elektromagnetické záření, které vytváří ten obraz."

"Iluze?"

"Ve stejném smyslu, že obrazy, které vytvářejí naše simulátory, jsou iluze, pane. Ty štíty ve skutečnosti změnily vlastnosti, takže teď zahrnují poněkud primitivní verzi silových polí, která propůjčují pevnost obrazům v simulátoru. K tomu je zřejmě použita všechna ta energie."

Picard se zamračeně obrátil k taktické konzoli. "Pane Brindle?"

"Iluze, pane," souhlasil, "ale pevná. Méně vyspělým senzorům, než máme my - sondám, které používají pouze standardní elektromagnetické spektrum - by se to jevilo dokonale pevné."

"Takže výbuchy, které, podle pana Data, následovaly objevení takové lodi -"

"Musí být způsobeny autodestrukčním zařízením!" dokončil Riker Picardovu myšlenku, když se kapitán zarazil a otočil se zpátky k obrazovce. "A jak tu iluzi, tak autodestrukci může spustit pouhé přiblížení vesmírné lodi, stejně jako autodestrukční zařízení na vraku spustil fakt, že jsme vstoupili na palubu. Iluze mohutné válečné lodi musí být poslední snahou poděsit a zahnat útočníka pryč, a když to nezabere, aktivuje se autodestrukční sekvence."

"Poručíku Worfe?" žádal Picard informaci, "jak silné jsou ty cizí štíty teď? Mohli bychom dostat skrz naše transportéry? A přenést poručíka LaForge ven?"

"Ne, pane. Fáze by jimi ale prošly snadno."

Picard zavrtěl hlavou.

"Ne, když je tam poručík LaForge! A co fyzické předměty? Jestli se ty štíty změnily natolik, že odpovídají silovým polím našich simulátorů -"

"Je to možné, pane."

"Mohli bychom proletět s Enterprise samotnou dovnitř té iluze?"

"Ano, pane, myslím, že to bychom mohli. Ale museli bychom přitom spustit naše štíty. Interakce dvou typů štítů -"

"A až budeme uvnitř, mohli bychom přenést poručíka LaForge na palubu?"

"Pokud se současné podmínky nezmění, tak ano, pane."

Picard se prudce otočil k řízení. "Pane Gawelski, vezměte nás dovnitř té iluze nebo co to vlastně je. Pane Brindle, spusťte štíty jen na tak dlouho, abychom mohli proletět. A pane Carpelli, buďte připraven zaměřit komunikátor poručíka LaForge a přenést ho dovnitř. Poručíku Jarová, doktorko Crusherová, bezpečnostní a lékařské oddíly do transportní místnosti, okamžitě."

Obraz připomínající pevnost se rychle zvětšoval, a celou obrazovku zabírala jediná kupole.

"Můžeme zkusit vletět dovnitř, pane," ohlásil Gawelski.

"Vypnout štíty, pane Brindle," rozkázal Picard.

Jediný náznak, který se na obrazovce objevil, bylo slabé zamíhotání. "Prolétám na impulzní pohon," hlásil Gawelski.

Obraz se znovu zvětšil a v posledních sekundách začal ztrácet ostrost. To, co z dálky vypadalo jako geometricky rovné horizontální čáry na přední straně kupole, se náhle rozmazalo, okraje byly nepravidelné jako obraz prohlížený pod mikroskopem, kde zdánlivě hladké tahy štětcem získávají zubatý, rozrytý a hrbolatý povrch.

A pak to bylo pryč a před nimi se v prostoru opět vznášela Schrána.

Ale v té chvíli to se všemi na můstku hodilo, jak se do nich krátce cosi opřelo jako silný, stejnoměrný vítr. "Prolétáme silovými poli, pane," zaduněl Worf na vysvětlenou od vědecké stanice. "Jsme teď uvnitř. Je tu -" Klingon se náhle odmlčel a prsty se mu rozletěly po ovládání vědecké stanice. Pozorně sledoval nově se objevující údaj.

"Podporučíku Carpelli -"

"Zaměřuji, teď, pane."

"Pane Brindle, zaměřte fáze na zdroj energie Schrány. Připravte se vystřelit, jakmile bude poručík LaForge na palubě."

"Zapínám, pane," hlásil Carpelli.

"Všechny čtyři, pane Carpelli?"

"Všechny čtyři, pane."

"Poručíku Worfe, jsou všichni stále v bezvědomí?"

"Stále v bezvědomí, pane."

"Mám je, kapitáne," hlásil Carpelli.

"Zvednout štíty, pane Brindle! Připravte se pálit z fázů!"

"Štíty zvednuty, pane. Připraven -"

"Štíty Schrány jsou znovu na místě, kapitáne, obklopují pouze Schránou, ale pořád přebírají zvýšený výkon. Fáze neproniknou."

"Zastavte palbu, pane Brindle. Poručíku Worfe, co -"

"V antihmotovém zdroji energie Schrány začíná nová sekvence, pane," skočil mu do řeči Worf, "pravděpodobně autodestrukční, zároveň to odpálí všechnu antihmotu."

"Dostaňte nás odsud, pane Gawelski!"

"Moment, pane!" varoval Riker. "Je to moc blízko! Zničí to kolonii! Je tam asi tisíc lidí -"

"Pane Brindle, tažný paprsek!" houkl Picard bez váhání. "Kolik času máme, poručíku Worfe?"

"Při současném tempu ani ne minutu, pane."

"To je víc než dost, jestli tažný paprsek vydrží. Pane Gawelski, vezměte nás co nejdál od planety, jakmile tažný paprsek zachytí družici. Jestli jsou ty ferengijské historiky pana Data pravdivé, tak by to mohlo být nebezpečné pro planetu stejně jako pro kolonii."

Napjaté ticho, a pak: "Tažný paprsek aktivován a zaměřen na satelit, pane."

"Pane Gawelski, plný impulz."

Na obrazovce, nyní zaměřené dolů, se planeta rychle scvrkávala. Vpředu zůstávala tečka, která byla Schránou.

U vědecké stanice začal Worf s odpočítáváním na dvaceti sekundách.

Při deseti byly Enterprise a její náklad skoro sto padesát tisíc kilometrů daleko.

"Uvolnit tažný paprsek," nařídil ostře Picard. "Pane Gawelski, zpětný kurz, zpátky ke kolonii. Dostaňte nás přímo mezi kolonii a Schránou. Budou možná potřebovat štíty."

Uvolněná Schrána pokračovala dál od planety, jen trošičku zpomalovaná gravitací nyní vzdálené koule.

Byli skoro tři sta tisíc kilometrů daleko, když se družice sama zničila.

Na okamžik téměř zastínila slunce, dokonce i z této vzdálenosti, a senzory Enterprise zachytily dávky smrtonosného záření. Habitat v ochranném stínu Enterprise a vlastních štítů nezasáhne skoro nic, a planeta, kterou chránila atmosféra, zůstane nedotčena.

Záře pohasla, radiace se utišila a bylo po všem. "Doktorko Crusherová," žádal Picard, hlášení o stavu vašich pacientů, zvláště poručíka, LaForge."

"Předběžná prohlídka ukazuje, že je při plném zdraví jako obvykle, kapitáne. Ale budu si trochu jistější, až se probudí a já si s ním budu moci promluvit."

"Já taky, doktorko, já taky. A ti další tři? Je tu nějaký důvod, proč bychom je neměli přenést zpátky do jejich raketoplánu?"

"Žádné zdravotní důvody tomu nebrání, pane. Vypadají stejně zdraví jako poručík LaForge."

"Tak to proveďte, pane Carpelli. Čím méně těch lidí se dozví o existenci Enterprise, tím méně bude porušena základní směrnice."

"Bude to muset být ten druhý raketoplán, kapitáne," řekl Brindle. "Ten, co použili, byl připojený ke Schráně." "Takže ten druhý raketoplán. Poručíku Worfe, je pořád funkční?"

"Podle údajů ze senzorů ano, pane."

Picardovi se ulevilo. Předal informaci Carpelli a obrátil se k Šar-Telovi. "Mám za to, že nemáte žádné námitky, abychom vás vrátili s nimi? Když je Schrána pryč, ačkoliv jsme s tím my neměli nic společného, a když je skupina vašich lodí na cestě, tak to vypadá, že jste -"

"Kapitáne!" do řeči mu skočila poručík Jarová od taktické konzole. "To je Šar-Telův přítel La-Dron, snaží se ho kontaktovat."

Picard kývl na Šar-Tela, aby přešel ke konzoli. Šar-Tel hlasitě polkl, než promluvil: "Ano, La-Drone, co jsi zjistil?"

"Je mi líto, Šar-Tele. Přišli jsme pozdě."

Šar-Tel se schoukl, ale pak se zase narovnal. "Bratr je mrtvý?"

"Musel zemřít jen pár minut předtím, než jsme dorazili, ale i kdybychom se tam byli dostali dřív, tak jsem si docela jistý, že bychom stejně nemohli nic dělat. Ta kulka -"

"Nemusíš zacházet do podrobností," vyštěkl Šar-Tel. "A co Kel-Narovi muži? Ještě pořád se snaží všechny shromáždit?"

"Někteří ano, ale když zjistili, co udělal tvému bratrovi -"

"Řekni jim, že Kel-Nar je můj vězeň. Řekni jim, že se pokusil získat kontrolu nad Schránou, ale neuspěl. Řekni jim, že Schrána je zničená."

Dlouhou dobu panovalo ticho. "Takže jsme vyhráli," řekl La-Dron tiše.

Šar-Tel zavřel na chvilku oči, pak lehce vydechl. "Ano, zřejmě jsme vyhráli. Brzy se vrátím a přivedu Kel-Nara a ty, kteří ho doprovázeli do Schrány."

Další krátké mlčení, a pak La-Dron řekl: "Jak si přeješ. I když nikdo by ti nedával vinu, kdyby se zjistilo, že až dorazíš, Kel-Nar nakonec není mezi zajatci."

Šar-Tel zavrtěl hlavou. "Přivedu ho."

Než stačil odejít od stanice, Jarová mu rukou dala znamení. "Jedna z lodí konečně odpověděla na vaši zprávu," sdělila mu.

Picard se usmál. "Šar-Tele, mohl byste vašim přátelům vysvětlit situaci, než odejdete? Aniž byste se zmiňoval o Enterprise, samozřejmě."

Šar-Tel zaváhal, neboť si náhle vzpomněl na nedávný rozhovor s Jarovou ohledně možných motivů těch, co přilétali v lodích.

"Zkoušejí to znovu, pane," hlásila Jarová, a jak se podívala k Picardovi, pohledem se nakrátko střetla se Šar-Telovým očima.

"Jak si přejete, kapitáne," Šar-Tel narovnal ramena a obrátil se zpátky k taktické konzoli.

"Hovoří Šar-Tel," začal stařec. "Kdo je tam?"

"Tady je Lyn-Pron," ozval se hlas, nyní puštěný nahlas, takže ho bylo slyšet na celém můstku.

Napětí ze Šar-Tela vyprchalo a ramena mu klesla úlevou.

Ze všech lidí, kteří mohli vést loď této mise, byl Lyn-Pron jedním z těch, jejichž přítomnost mu dávala naději. Lyn-Pron byl člověk, s nímž Šar-Tel jednal nejvíce, člověk, s nímž vypracoval tisíc plánů a tisíc náhradních plánů. Člověk, s nímž se za téměř dvě desetiletí spřátelil - aspoň natolik, jak se mohou spřátelit hlasy bez tváře, které mají stejné sny.

"Dostali jste mou zprávu?" zeptal se Šar-Tel. "Dostali, příteli, ale -"

"Můžete ji ignorovat," skočil mu Šar-Tel do řeči. "Všechno je opět pod kontrolou. Náš cíl je splněn. Schrána je zničena. Výbuch, který jste nepochybně před chvílí viděli, značil její konec."

"Je to snad nějaký trik, příteli?" Lyn-Pronovi se do hlasu náhle vkradlo podezření. "Opravdu jsme viděli výbuch, ale nedošlo k němu nikde v okolí Schrány."

"Je to dlouhý příběh a já neznám všechny podrobnosti. Kel-Nar se pokusil získat kontrolu nad Schránou - zabil mého bratra - ale něco se stalo. Kel-Nar sám skončil v bezvědomí a byl vypuzen ze Schrány," - starý pán se ve své improvizaci zarazil a ohlédl se na Picarda, který ho upřeně pozoroval - "a Schrána se přesunula tam, kde jste ji viděli vybuchnout. Kdyby k tomu nedošlo, všechny by nás to zabilo, a taky samotnou planetu by mohlo záření poškodit. Jak jsem říkal, jsem si jistý, že bratr -"

"Ale Schrána neměla žádný pohonný systém, nebo jsi mi to aspoň mockrát říkal."

"Když ji mohl Šar-Lon přinutit, aby našla každou střelu na povrchu planety a vystřelil je stovky tisíc kilometrů daleko

do vesmíru, než je odpálil," Šar-Tel dovolil, aby se mu do hlasu vloudilo něco podráždění, "tak určitě dokázal zařídit, aby se vrhla do vesmíru sama. Byl jediný, kdo znal a používal dary, ale ne -"

"Věřím ti, příteli," Lyn-Pron měl náhle v hlase místo podezření smutek. "Skoro si přeji, abych neuvěřil."

Šar-Tel se zamačkal. "Přál by sis, abys mi neuvěřil? Co -"

"To, co ti musím říct, by bylo snazší, kdybych ti neuvěřil, kdybych si myslel, že se mě snažíš oklamat, kdybych si myslel, že ses spojil s Kel-Narem nebo tě svedla moc samotných darů, ale -"

Lyn-Pron se odmlčel a chvíli panovalo ticho. Nakonec znovu promluvil.

"Ostatní nevědí, že jsem se s tebou spojil. Zakázali to po tvé poslední zprávě."

"Ale proč? Snažil jsem se vás varovat -"

"Já vím, já vím. Ale oni ti nevěřili. Báli se, že je to trik."

"Trik? Zachránit vás před Kel-Narem?"

"Trik, jak nás zdržet, dát Kel-Narovi čas - čas potřebný k tomu, aby zvládl dary a mohl tak zničit naše lodi jako tvůj bratr zničil střely, které jsme proti němu poslali před padesáti lety."

"To je šílené! Proč -"

"Vím, příteli, já vím! Ale jsem jenom jeden z mnoha. Snažil jsem se je přesvědčit, že to není žádný klam. Věř mi, snažil jsem se, ale oni neposlouchali."

"Ale určitě už vědí, že Schrána je zničená a Kel-Nar můj vězeň -"

"Je mi líto, Šar-Tele, ale to pro ně nebude znamenat žádný rozdíl, ani pro ostatní. Tohle nikdy nebyla mise, která měla pomoci tobě proti Kel-Narovi nebo se prostě pokusit zničit Schránu. Ta výprava je namířena proti vám všem."

Šar-Tel se na zlomek sekundy setkal s pohledem Jarové a uviděl v něm smutek, smutek z vědomím, že ve svém cynismu měla pravdu.

"Tak co tedy máte v plánu?" zeptal se Šar-Tel bezvýrazným, odevzdaným tónem. "Hodláte napadnout a převzít náš Svět?"

Lyn-Pron si povzdechl, téměř se zachvěl. "Kéž by tomu tak bylo, ale není."

"Tak oč vám jde?"

"O zničení. To je jediné, s čím se oni spokojí. Naprosté zničení Strážců míru a jejich Světa."

Kapitola osmnáct

Hněv, zděšení, nevíra - to všechno se Šar-Telovi objevilo na náhle popelavém obličejí.

"Tohle je šílené!" vydechl roztřeseně. "Je tu skoro tisíc lidí, muži, ženy i děti! Jestli chcete Kel-Nara, tak ho můžete mít! Jestli chcete mě, tak mě můžete mít! Ale ostatní -"

"Po padesáti letech tyranie," Lyn-Pron začal křičet, "už lidé nedělají rozdíly. Kromě mě a pár dalších, kteří jsme tě v posledních pár letech poznali blíž, vás lidé považují všechny za Strážce míru. To vy jste zničili celou letku raketoplánů. To vy jste nás s vašimi dary drželi v poddanství, museli jsme vám dovolit ukrást si, co jste potřebovali, aby mohl ten váš Svět fungovat. To vy jste zničili každou kosmickou loď, kterou jsme se za posledních dvacet let pokusili vypustit. To vy jste se odmítli podělit byť jen o maličký ždíbec cizí vědy, ke které jste měli přístup. To vy jste drželi celý náš svět padesát let ve vězení! To vy -"

Náhle se Lyn-Pron odmlčel a všichni na můstku slyšeli, jak těžce dýchá. Nakonec tiše pokračoval.

"Mrzí mě to, příteli, ale takhle to cítí prakticky každý z nás, dokonce i ti, kteří celá ta léta pracovali s tebou. Já na tom nemůžu nic změnit, nic."

"Tak proč mi to vykládáš?" vypěnil Šar-Tel a spolu s hněvem se mu vrátila i barva do tváře. "Abys nás mučil? Abychom nejenom zemřeli, ale abychom taky věděli, že zemřeme?"

Lyn-Pron se hořce zasmál. "Existují tací, kterým by se nic nelíbilo víc, leda snad mučení každého z vás po zbytek vašeho života. Ale ne, tohle dělám - a riskuju přitom vlastní život. Kdyby mě někdo přistihl, že s tebou teď mluvím, tak by, myslím, obrátil zbraně proti mě, ještě než by napadli vás. Dělán to, protože bych nemohl žít sám se sebou, kdybych k tobě nebyl upřímný. A protože se nedokážu vzdát naděje, dokonce ani teď ne."

"Ale právě jsi řekl, že ses jí vzdal!"

"Použil jsem každý argument už tucetkrát, ale - Potrvá hodinu, než k vám dorazíme, hodinu, než prorazíme tisíc děr do toho vašeho Světa Strážců míru. Budu se tomu snažit zabránit do poslední sekundy, ale taky nechám hlavní kanál našich lodí otevřený, abyste nám mohli říct nebo ukázat, cokoliv vás napadne."

"Ale jestli to uděláme, ostatní si uvědomí, že jsi nám řekl -"

"Já vím, ale na tom nezáleží. Jestli tohle selže - a já se bojím, že selže - tak myslím stejně nebudu chtít žít dál, když budu mít na svědomí vaši smrt, zničení vašeho světa. Hodně štěstí, příteli." A přerušil spojení.

Šar-Tel se obrátil k Picardovi. "Vraťte mě do raketoplánu, rychle. Chtěl bych být aspoň těch posledních pár minut ve Světě, než -"

"Ne!" Poradkyně Deanna Troi, která nešťastně poslouchala celý rozhovor, skoro křičela. "Tohle nesmíme dovolit, kapitáne! Musíme něco udělat!"

"Souhlasím, poradkyně, a rád si poslechnu vaše návrhy." Rozhlédl se po můstku. "Zřejmě za to neseme aspoň částečnou zodpovědnost, když už ne za základní situaci, tak přinejmenším za urychlení současné krize. Rád si poslechnu vaše návrhy, cokoliv, co nerozbije základní směrnicí tak, že už by se nedala opravit."

"Pane," ozval se vzápětí Dat, "objevil jsem v informacích získaných od Ferengů dodatečné, snad dokonce význačné odchylky. Extrapolací z nich a spolu s dalšími odchylkami, které by určily, zda mají nějaký vztah k současné situaci -"

"Pokračujte, Date," vyběhl ho Picard netrpělivě.

"Myslím, že tyto odchylky jsou důležité, pane. Vlastně ukazují možné řešení celého tohoto problému."

Nebyl to stav beztlíže, co způsobilo, že se Lyn-Pronovi sevřel žaludek, když jeho loď téměř dokončila oběh na dráze, kterou sledovala, a na obrazovce radaru před ním se zvětšoval Svět Strážců míru.

Bylo to zoufalství. A pocit viny.

Zoufalství, že nedokázal ostatní přesvědčit, aby aspoň oddálili útok, natož aby ho odvolali. Nakonec jim řekl o rozhovoru se Šar-Telem, o tom, že mu Šar-Tel vykládal, jak byla Schrána zničena. A přesto s nimi nedokázal pohnout a na chvíli se skutečně bál, že proti němu opravdu obrátí zbraně. I když bylo již pár minut jasné - z obrazovek radarů - že Schrána není tam, kde byla posledních pět desetiletí, odbyli to mávnutím ruky. "To je jenom další trik," prskl jeden z pilotů. "S těmi svými zatracenými 'dary' může Šar-Lon udělat, cokoliv se mu zlíbí."

Ale Lyn-Pron víc než zoufalství cítil vinu. Téměř deset let lhal muži, který se mu i přes veškerou snahu zůstat "objektivní" stal přítelem. Loď samotné, místo aby nesly desítky mužů, měly na palubě místo jen pro jednoho člověka - a desítky střel. Neměly jiný cíl, než zničit nejen Schránu, ale i samotný Svět Strážců míru. Lyn-Pron nedokázal přesvědčit své spojence, že zničení Světa bude ubohým základem pro vybudování mírumilovného světa, po němž tolik toužili.

A teď, ani ne za čtvrt hodiny, bude muset Lyn-Pron přihlížet tomuto ničení, a nebude proti tomu moci hnout ani prstem. Náhle se nad obrazovkou rozsvítila řada kontrollek a začala chaoticky blikat.

Lyn-Pron překvapeně vzhlédl. Nechal audio linku otevřenou, ale -

"Lyn-Prone!" ozval se z jiné lodi drsný, vyčítavý hlas, "je to snad nějaký další plán, jak zachránit tvé kamarády?" Ale než to mohl popřít, než se mohl víc než podívat, zda je za tento zmatek zodpovědný Šar-Tel - vynořil se z chaosu obraz. A byl to Šar-Tel!

Nebyl však v žádné části Světa Strážců míru, jak si ho Lyn-Pron kdy představoval, že vypadá, ani ve Schráně, pokud Šar-Telův popis nebyl prostě a jednoduše jedinou lží. V matném světle byly vidět jen dvě barvy, černočerná a jasně oranžová, tedy až na Šar-Tela samotného a jeho šaty. Ve vzduchu visel kouřový opar, který viditelnost ještě zhoršoval, takže Šar-Telovi propůjčoval zlověstný, dokonce hrozivý vzhled. Za ním byly řady panelů ne se známým ovládáním nebo displeji, ale se světelnými vzory bizarních tvarů.

"Šar-Tele!" vydechl Lyn-Pron. "Co je to?"

"Je mi líto, Lyn-Prone," odpověděl stařec, ale jeho hlas, škrobený a bezvýrazný, byl téměř k nepoznání, "ale byli jste -" Náhle ho přerušila masivní ruka, jejíž šedočerné prsty vyčnívaly jako drápy z kovem obité rukavice bez prstů, nad níž bylo vidět stejně obitý kožený rukáv. Tato ruka mu sevřela rameno a drsně s ním smýkla stranou.

Lyn-Pron zalapal po dechu, neboť obrazovku zaplnil majitel té ruky. Byl nejméně o stopu vyšší a skoro o tolik širší než Šar-Tel a byl oblečený v silné kůži s téměř kovovým leskem, bezpochyby to byl nějaký barbarský válečný oděv. Na těžkém zdobném řetězu, který měl kolem krku, mu viselo něco, co mohla být řezba, ale Lyn-Pron měl podezření, že je to vypreparovaná hlava malého zvířete s ošklivými tesáky.

Ale vlastní obličej a hlava toho tvora -

Byl to humanoid, ale zdaleka ne člověk. Plet' měl tmavou, téměř barvy hnijícího masa, ústa a bezvousá brada měly zhruba lidský tvar, avšak nad pronikavými očima a silnými nadočnicovými oblouky se mu od kořene nosu přes čelo až téměř na temeno táhl masivní kostěný hřeben lemovaný uhlově černými vlasy, které mu spadaly přes znetvořené uši na mohutná ramena.

"Jste hlupáci, když si myslíte, že mě zničíte," řeklo to stvoření basem připomínajícím dunění hromu, a rty se mu zkrivily do výsměšného úsměvu.

Na jedné z lodí se někdo zmohl na otázku: "Kdo jsi?"

Postava se zasmála, smích měla hluboký a dunivý jako hlas a hrozivý stejně jako vzhled. "Mezi sobě rovnými - a těch je jen pár - jsem znám jako Worf. Pro vás jsem majitel toho, co jste vy, hloupí tvorové, nazvali 'Schránou'. Copak vás nenapadlo, že bych ten váš ubohý pokus zničit ji mohl považovat za urážku?"

"Já bych to rozhodně nenazval ubohým pokusem," vyjel některý z pilotů a hlas se mu trásl, jak se snažil mluvit vzdorně. "Viděli jsme výbuch, který ji zničil."

"Zničil ji? Vám tohle připadá, že byla zničená? Ne, já nedopustím, aby můj majetek bylo tak snadné zničit." "Nevíme, že to bylo tvoje!" ozval se třetí hlas, tentokrát pisklavý strachem. "Bylo to opuštěné! My jsme jenom -" "Já svůj majetek neopouštím, tvore!"

"Tak si to vezmi! Nám je jedno, jestli je to zničené, hlavně abychom se toho zbavili!"

Znovu se ozval ten smích. "Vy to nechápete, tvorové. Já tady mám spoustu věcí a nehodlám se vzdát žádného z vás." "Žádného z nás?" vybuchl Lyn-Pron. "Co je to za bláznovství? My nejsme tvůj majetek!"

"Myslíte?"

Postava pánovitě mávla levou rukou.

A stejně náhle Lyn-Pron ucítil pálení po celém těle. Vzduch kolem něj byl plný svislých pruhů světla a z ostatních lodí zaslechl lapání po dechu a přinejmenším jeden výkřik.

Chvilí byl Lyn-Pron ochromený, neschopný se nadechnout, i když se o to pokoušel už před chvilí, a byl si jistý, že mu srdce ztuhlo uprostřed stahu.

A přečpaný vnitřek lodi kolem něj zmizel.

Chvilí nebylo nic, jen drsné, jasné pruhy světla, které ho obklopovalo jako kukla.

A byl na místě, které před pár sekundami bylo jen obrazem na monitoru. Před ním stál tvor, který si říkal Worf, tyčil se nad ním jako ďábelský kolos. Po jeho boku stál ztuhle, nehybně Šar-Tel a vypadal, že se neodvážá ani mrknout. Kolem se vznášel okrový přísvit, díky němuž byly světelné vzory na panelech vyplňujících stěnu za tvorem matné. Bylo tu

značné horko a ve vzduchu se vznášel úplně neznámý, ale nechutný a nepříjemný odér.

A Lyn-Pron se nemohl hýbat. Ani dopředu, ani dozadu. Mohl otočit hlavu a pohnout rukama, ale nohy jako by mu zarostly do podlahy.

Za Lyn-Pronem někdo zalpal po dechu, a pak další. Lyn-Pron trhl hlavou a když se pootočil, uviděl muže z ostatních pěti lodí, s očima vytřeštěným zděšením. Za nimi byly další rozmazané panely. Nikde nebylo ani stopy po dveřích nebo nějakém otvoru.

"Vítejte v mém doupěti, tvorové!" zaduněl bas. "Chcete se na něco podívat?"

Worf se odmlčel a s hraným zájmem se podíval z jednoho na druhého, načež se usmál a chvíli se zdálo, že malá hlavička, která mu visela na řetěze kolem krku, vycenila špičáky v groteskní parodii úsměvu.

"Ne? Tak vám ukážu něco, co jsem vybral já."

Další gesto a jeden ze světelných vzorů na panelech za tvorem se přesunul a změnil.

A v oparu se objevil obraz Lyn-Pronovy lodi, trojrozměrný a zdánlivě pevný na dotek.

Další gesto, pouhé kývnutí prstem, a loď probodl žhavý paprsek světla. O chvíli později se loď rozzářila sama, pak vzplála a byla pryč.

"Možná vám dovolím nechat si ostatní," zasmál se tvor. "Jestli se ukáže, že nejste moc otravní."

"Co od nás chceš?" zeptal se Lyn-Pron, jediný, kdo se zřejmě vzpamatoval natolik, aby dokázal promluvit. "Proč jsi tady?"

"Přišel jsem, protože jste udělali tu chybu, že jste napadli něco, co je moje. Zůstal jsem, protože mě ty vaše šprýmy baví." Z hloubi Worfovy hrudi zazněl další dunivý smích. "Ten, kdo si říkal Šar-Lon, byl nekonečným zdrojem zábavy, zvláště s tím jeho egoistickým sebeklamem, že jedná o vlastní svobodné vůli."

"Takže byl posedlý!"

"Ovšem - i když on tomu říkal být 'vyvolený'. Jeho sebeklam byl skoro stejně zábavný jako to, jak zmateně jste vy reagovali na to, co udělal."

"Ale proč ses nám ukázal teď?" Po padesáti letech -"

"Po padesáti letech mě začínáte nudit, ty vaše ubohé pikle jsou dokonce otravné. Proto jsem se rozhodl převzít kontrolu, než bych jednal tajně skrze některého z vás. Kvůli vám doufám, že mě výsledky nezklamou. Ne každý je poctěn druhou šancí! Buďte vděční, že jste mě ze začátku tak dobře pobavili. Jinak bych mohl prostě odejít a nikdy se nevrátit."

"Tak to udělej!"

Šar-Tel skoro křičel.

Worf se chvíli díval na Šar-Tela a v přivřených očích se mu zablesklo veselí. Pak o krok ucouvl a usadil se v trůnu podobném křesle s lenochy pokrytými zmenšenými verzemi světelných vzorů z nástěnných panelů.

"Mohl bych," prohodil, "jestli se ukáže, že jste příliš nudní a příliš otravní. Myslím ale, že výsledek by se vám moc nelíbil." Odmlčel se a pohledem přelétl šestici. "Nezapomínejte," zakončil s úsměvem, který tentokrát hlavička, která mu spočívala na hrudi, určitě napodobila, "já svůj majetek neopouštím."

"Ty bys nás zabil?" zeptal se zděšeně Lyn-Pron.

"Časem možná, pokud byste se bez mé pomoci nepozabíjeli sami. To by ovšem mohlo na nějakou dobu nasycit můj zájem o ten váš mrňavý svět. Planetární sebevražda je poutavý jev a já -"

"Tak, proč jsi před padesáti lety zničil naše stěly? Proč -"

Když Worf odpovídal, jako by lehce pokrčil rameny. "Tenkrát mi to připadalo jako dobrý nápad. A poskytlo mi to pár desetiletí rozptýlení, která bych neměl, kdybych vám dovolil prostě změnit svět v uhel. Takže ať už si myslíte o mých metodách a motivech cokoliv, můžete mi aspoň poděkovat za několik let existence na planetě, kterou byste jinak nemuseli mít." Znovu se zasmál. "Možná byste mi mohli prokázat vděk a provést to zničení jak nejzajímavěji to půjde. Mohl bych vám zařídít, aby vaši vůdci získali nějaké exotičtější ničivé 'dary' -"

"Zatraceně!" vybuchl Lyn-Pron. "Ty mluvíš o našem světě! My ho nechceme zničit - ani s tvými dary, ani s našimi vlastními zbraněmi - prostě vůbec. Chováš se, jako by to byla hra!"

"Ale to je, tvorečku, to je. Copak vy nemáte podobné hry? Myslím, že jsem je viděl, hry, při nichž štvete méně vyvinuté tvory proti sobě, povzbuzujete je a pobízíte je, aby se navzájem zabíjeli a mrzačili?"

"Jen ubožáci provádějí takové věci! Ne každý -"

"Kdo určí, kdo je ubožák? Třeba je to rozšířenější, než si myslíš. Třeba vy, kteří jste se vydali schválně zavraždit přes tisíce svých druhů, jste taky ubozí."

Worf odmítavě mávl rukou. "Ale mě to už unavuje. Vráťm vás do vašich lodí - tedy ty z vás, kteří ještě mají lodě, kam se můžou vrátit. Ty -" Upřel pohled na Lyn-Prona. "Ty smíš chvíli zůstat. Připadáš mi odvážnější než ostatní."

Lyn-Pron se zachvěl, ale necukl.

Pak, o chvíli později, potlačil úlek. V oparu za Worfovým masivním křeslem se něco zhmožňovalo.

Zprvu to vypadalo, jako by houstl samotný opar, ale pak Lyn-Pron viděl, že to s oparem nesouvisí. Bylo to bledé, bílé skoro jako papír, a postupně to začínalo být zřetelnější.

Až se to náhle zaostřilo.

Bylo to skoro metr vysoké a viselo to asi dva metry nad podlahou. Byl to Šar-Lonův obličej!

A i když se Lyn-Pronovi podařilo nedat najevo, že obraz vidí, ostatní nebyli tak úspěšní. Worf se v křesle obrátil.

Chvilíčku vypadal poplašeně, ale pak se zasmál. "Jsi vytrvalejší, než jsem si myslel, ó vyvolený. Co mi chceš říct?"

"Lyn-Prone," promluvil přízračný obličej, "jestli tohle vidíš a slyšíš, tak jsem uspěl. Teď je to na tobě a Šar-Telovi a ostatních, musíš si pospíšit. Musíš soustředit všechny své myšlenky na Šar-Tela. Dát mu sílu, rychle. Tuhle obludu je možné přemoci."

"To stačí!" Worf zavrčel, narovnal se a prošel Šar-Lonovým obličejem, jako by chtěl dokázat, že vlastně neexistuje. Ale právě když jím procházel, Šar-Lonův hlas pokračoval.

"Tento tvor není nezranitelný. Je to darebák, psanec dokonce i mezi svými lidmi. Dokázal mě lapit svými dary, protože jsem byl naivní. Dokázal mě ovládat, protože jsem byl sám. Ale i tak jsem nebyl úplně bezmocný. Před smrtí jsem dokázal -"

Worf rukou v rukavici hrubě praštil do nějakého světelného vzoru na jednom z panelů v zadní části místnosti. Ale tvář, i když náhle ztuhla, zůstala.

A o chvíli později se slova ozvala znovu od začátku.

"To stačí!" Worf skoro ječel, ale v téže chvíli se na Worfa vrhl Šar-Tel, jako by to, co ho drželo, povolilo.

"Lyn-Prone!" zachraptěl. "Tohle je naše jediná šance! Jediná šance našeho světa! Musíš -"

"Bezduší divoši!" Ta slova vyletěla z Worfa, když popadl malou zbraň s ostrými hranami, kterou měl u pasu. Jak ji vzal do ruky, jakoby kouzlem se roztáhla a byl z ní metr dlouhý šamšír. Ten prosekl Šar-Lonův zvětšený obličej, ale narušil jen opar, který stále vyplňoval prostor.

O chvíli později se Worf obrátil k Šar-Telovi a jeho řev přehlušil Šar-Lonův hlas bez těla.

A Lyn-Pron byl najednou volný.

To, co ho drželo v nehybnosti, ho pustilo. Skočil Worfovi na záda a hrábl po ruce s čepelí.

A pak byli postupně propuštěni ostatní a všech pět se jich vrhlo do útoku a chňaplo po Worfovi. Zoufale na něm viseli, všichni společně, a tlačili na čepel, až se její třípytivé ostří dotýkalo obrova rozšklebeného obličaje.

Worf vyrazil z hrdla ohlušující řev, pak upadl.

A zmizel v praskavém jiskření transportní energie. Lyn-Pron a ostatních pět spadli na hromadu.

"Je pryč!" funěl Šar-Tel. "Výhráli jsme! Rychle musím ještě naposledy použít dary a přenést vás na loď. Když je teď ten tvor pryč a Schránu už neovládá, bude skutečně za pár minut zničena! To je další věc, kterou bratr dokázal."

Aniž čekal na odpověď, nebo na to, až se těch šest zvedne z hromady, Šar-Tel praštil do jednoho panelu. Šar-Lonův obličej, který dosud pohyboval rty, zmizel. O chvíli později Lyn-Pron ucítil pálení a stejně jako ostatních pět, i jeho obklopila energie transportního systému Enterprise.

Když zmizeli, Šar-Tel si mohutně vydechl úlevou. Pak se obrátil a počkal, až zmizí napodobenina Schrány - ve skutečnosti směs obrazů z pultuuctu zdrojů včetně můstku sto let starého klingonského bitevního křižníku - a otevřou se dveře simulátoru.

Vyšel na chodbu Enterprise a nechal za sebou zbytek svého světa, jaký býval - svět diktátorství a ubohé žárlivosti, války a neustálého zápasu - a vykročil do budoucnosti plné naděje. Na jeho světě začne panovat mír, a ne díky "lepší palební síle" nebo kouzelnickým trikům shora, ale spíš díky spolupráci všech národů a lidí.

O dvě minuty později a deset tisíc kilometrů daleko, tam, kde by byla Schrána, kdyby již nebyla zničena, vzplálo fotonové torpédo tak, aby ho všichni na Světě - a pěti zbývajících lodích - viděli.

Z bezpečné vzdálenosti, z níž se nedala zachytit, Enterprise sledovala, jak se pět zbývajících lodí blíží ke stanici.

"Příliš melodramatické!" namítal Picard, a jak sledoval představení, málem nevydržel sedět. "Oni nikdy na takového příšerného zloducha neuvěří!"

Dokonce i Worf, který se očividně svou první "dramatickou improvizací" bavil, měl pochybnosti o její účinnosti.

"Žádný Klingon by nikdy nebyl tak hloupý, aby se obrátil zády k šesti nepřítelům bez ohledu na to, jak dobře by měli být znehybněni," stěžoval si s mírně toužebným výrazem, když odkládal klingonskou bojovou výstroj a oblékal uniformu Hvězdné flotily se šerpou. "Moje 'porážka' byla naprosto nevěrohodná."

Troi, která sledovala citový stav šestice pilotů a neustále Worfovi sdělovala výsledky, aby měl během improvizace nějaký směr, byla jediná, kdo zřejmě věřil v úspěch.

"Ať už říkali cokoli, Jean-Lucu, oni tomu chtěli uvěřit," ujišťovala v jednu chvíli kapitána. "Ať už měli proti Šar-Lonovi a Strážcům míru cokoli, netěšilo je pomýšlení na vraždu tisícovky nevinných lidí."

A s každou další minutou, s každým dalším vysláním, které Jarová zachytila, bylo jasnější, že Troi má pravdu. Worfův odchod a "konečné zničení" Schrány přijali téměř bez otázek.

Všichni na Světě Strážců míru - s možnou výjimkou Kel-Nara a jeho vnitřního kruhu, kteří po probuzení zjistili, že jsou zavření a pod stráží - byli bráni jako oběti Stavitelů, nikoli elitářští tyranové, za které je považovali celá desetiletí. Už se mluvilo o tom, že někdy brzo se kolonie sama stane tím, k čemu byla původně navržena prvním velkým krokem v kosmickém programu.

Nakonec pět lodí přistálo a piloti vystoupili. Lyn-Pron, jehož loď byla zničena, byl přenesen přímo do kolonie se Šar-Telem, a teď se ti dva vynořili z přechodové komory habitatu, aby pěti obřadně přivítali.

Picard, zřejmě spokojen s tím, že situace je opravdu pod kontrolou, usedl do kapitánského křesla.

"Vypadá to, že se nám podařilo odvrátit následky našeho neplánovaného vstupu - a poslali jsme planetu zpět do přirozeného proudu její evoluce," prohlásil.

"Ano, pane," kývl Riker. "Očekávám, že se brzy vydají do vesmíru - ve svém vlastním čase a svým vlastním způsobem. Třeba se s nimi setkáme znovu."

"Třeba ano," souhlasil Picard. "A budeme moci být jen sami sebou - správně, pane LaForgi?"

"Ano, pane," Geordi se obrátil na sedadle, aby byl čelem ke kapitánovi. Picard již dal jasné najevo, jak důležité je mít při jednání s vyvíjejícími se kulturami na paměti základní směrnici. I když založil veškerá svá rozhodnutí pouze a čistě na touze zachránit si krk, to, že se rozhodl představovat Stavitele, bylo základem jejich následného vměšování. Tentokrát se všechno v dobré obrátilo. Příště...

Zavrtěl hlavou. Základní směrnice byla komplikovaná záležitost.

Picard se usmál.

"Zadejte znovu kurz na Hvězdnou základnu padesát čtyři, pane LaForgi."

"Kurz zadán, pane."

"Motory."

A Svět Strážců míru jim zmizel za zády.

O pár minut později, když se Picard stáhl do své pracovny, aby sestavil hlášení, které bude muset sepsat pro Hvězdnou flotilu, obrátil se Geordi k Datovi u operační konzoly.

"Komandér Riker mi řekl, že to ty jsi přišel s nápadem, jak zachránit situaci, Date."

"Navrhl jsem jenom základní rámec toho plánu. To ostatní, zvláště poručík Jarová, ho rozvinuli do použitelné podoby."

"Neméně, Date, původní plán byl tvůj." Geordi se usmál a naklonil se blíž, jako by Datovi sděloval nějaké tajemství.

"Nechci tě rozčítit, ale ten nápad mi hrozně připomíná starou dobrou intuici."

Dat smutně zavrtěl hlavou. "Děkuji ti, Geordi, ale obávám se, že to byla prostá logická extrapolace. V příbězích, které nasbírali Ferengové, byly dokonce tři, v nichž masivní výbuchy v kosmu - pravděpodobně autodestrukce oběžnic - měly prakticky stejně dlouhodobě pozitivní následky. Lidé na každé z těch planet, i když ještě nevyvinuli kosmické lety, předtím neustále mezi sebou válčili a rozmařile utráceli omezené planetární zdroje na výrobu zbraní. Ale výbuchy ve vesmíru spolu s následky záření na povrchu planety je přinutily si uvědomit, že tam nahoře něco je - něco, díky čemu si uvědomili, jak ubohé ty jejich rozmršky jsou. Současná situace vypadala obdobně - vlastně lidé ze Šar-Lonova světa byli zřejmě připraveni zavést celoplanetární vládu, zbavit se sebezničujícího nacionalismu a zásob zbraní, které nacionalismus plodí, jakmile odstraní Strážce míru. Takže řešení bylo nasnadě: svést Strážce míru a zbytek populace dohromady; potřebovali 'společného nepřítele'. A jelikož nám už řekli, že existují lidé, kteří od začátku věří, že Šar-Lon je 'posledý', bylo jenom logické využít tohoto přesvědčení při řešení situace. Podle všeho byl Šar-Lon skutečně Staviteli ovlivněn, něčím, co bylo součástí toho zařízení ve SCHRÁNĚ na mentální ovládání. V jistém smyslu jsme je proto jenom informovali, i když poněkud překrouceným a dramatickým způsobem, o tom, co se skutečně Šar-Lonovi přihodilo."

"Já vím," řekl Geordi se smíchem. "Zpětně je to všechno dokonale jasné. Jenže takhle právě intuice funguje. Kdykoliv někdo přijde s nějakým skvělým nápadem, někdo jiný vždycky řekne: 'Proč to nenapadlo mě?'"

Odmlčel se a potřásl hlavou. "Jediný rozdíl možná je v tom, že u nás, obyčejných lidí, se 'intuice' odehrává v podvědomí, kde nemůžeme vidět, co se doopravdy děje, tak tomu říkáme tušení a necháváme to tak. Ale ty žádné podvědomí nemáš, takže ten proces probíhá otevřeně, přímo tam, kde ho můžeš sledovat."

Dat se rozzářil, ale pak se na Geordiho tázavě podíval. "Ty opravdu věříš, že je to možné? Že mám jistou formu 'intuice'?"

"Věřím, Date." Geordi s úsměvem kývl. "Ale je to jenom takové tušení."